

משניות סדר מועד

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו לפ"ק

הוצאת חטף-סגול
2023

הובא לדפוס באמצעות \LaTeX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תְּקֻלָּה עַל יָדִי וְלֹא אֶכְשֹׁל
בְּדַבֵּר הַלְכָה וְיִשְׁמַחוּ בִּי חֲבִירֵי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֶסּוּר וְלֹא עַל אֶסּוּר מִתֵּר וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבִירֵי
בְּדַבֵּר הַלְכָה וְאֶשְׁמַח בָּהֶם:

והאר"י צוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:
גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדִי שֶׁיֵּבִיאֵנִי תִּלְמוּד זֶה לִידי מַעֲשֶׂה וְלִידי מִדּוֹת
יִשְׁרוֹת וְלִידי יְדִיעַת הַתּוֹרָה וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוא וְשִׁבְיָנִיתִיה בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ וְיֵהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר מועד

יש בו י"ב מסכתות וזהו סדורן

א שבת כד פרקים ב עירובין י פרקים ג פסחים י פרקים
ד חגיגה ג פרקים ה ביצה ה פרקים ו מועד קטן
ג פרקים ז ראש השנה ד פרקים ח יומא ה פרקים
ט סוכה ה פרקים י תענית ד פרקים יא שקלים
ח פרקים יב מגילה ד פרקים יג הכל פ"ח פרקים:

אבל כפי סדר תוספת יום טוב כך הוא שבת ערובין פסחים
שקלים יומא סוכה ביצה ראש השנה תענית מגילה מועד קטן
חגיגה ואלו ואלו דברי אלהים חיים:

מסכת שבת

פרק א

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן
ארבע בחוץ. כיצד העני עומד בחוץ ובעל
הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו
של בעל הבית. או שנטל מתוכה והוציא. העני חייב ובעל
הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך
ידו של עני. או שנטל מתוכה והכניס. בעל הבית חייב
והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית
מתוכה. או שנתן לתוכה והוציא. שניהם פטורים. פשט
בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה. או שנתן
לתוכה והכניס. שניהם פטורים:

ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה. עד שיתפלל.
לא יכנס אדם למרחץ. ולא לבורסקי. ולא לאכול ולא
לדון. ואם התחילו אין מפסיקין. מפסיקין לקריאת שמע.
ואין מפסיקין לתפלה:

ג לא יצא החייט במחטו סמוך לחשכה. שמא ישכח
ויצא. ולא הלבלר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו. ולא
יקרא לאור הנר. באמת אמרו. החזן רואה היכן תיגזרות
קוראים. אבל הוא לא יקרא. כיוצא בו לא יאכל הזב עם
הזבה. מפני הרגל עברה:

ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה (בן) חזקיה בן גוריון כשעלו לבקרו נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום:

ה בית שמאי אומרים אין שורין דיו וסממנים וכרשינים אלא כדי שישורו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ו בית שמאי אומרים אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור אלא כדי שיהבילו מבעוד יום ולא את הצמר ליזרה אלא כדי שיקלוט העין ובית הלל מתירין בית שמאי אומרים אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים אלא כדי שיצודו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ז בית שמאי אומרים אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו אלא כדי שיגיע למקום קרוב ובית הלל מתירין:

ח בית שמאי אומרים אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי אלא כדי שיעשו מבעוד יום ובכללן בית הלל מתירין עם השמש:

ט אמר רבן שמעון בן גמליאל נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת ושזין אלו ואלו שטוענין קורות בית הבד ועגולי הגת:

י אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום אין נותנין פת לתנור עם חשכה ולא חררה על גבי

גַּחְלִים אֵלָא כְּדִי שִׁיקְרָמוּ פְּנִיָּה מִבְּעוּד יוֹם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
(בֶּן יַעֲקֹב) אוֹמֵר כְּדִי שִׁיקְרוּם הַתַּחֲתוֹן שְׁלָה:

^א מִשְׁלָשְׁלִין אֶת הַפֶּסַח בַּתְּנוּרָה עִם חֲשִׁיכָה וּמֵאַחֲזִין אֶת
הָאוֹר בַּמְדוּרָה בֵּית הַמוֹקֵד וּבִגְבוּלֵין כְּדִי שֶׁתֵּאָחֹז הָאוֹר
בְּרֶבֶן רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר (אָף) בִּפְתָחֵינָן כָּל שֶׁהוּא:

פרק ב

בַּמָּה מְדָלִיקִין וּבַמָּה אֵין מְדָלִיקִין אֵין מְדָלִיקִין לֹא
בְּלֶכֶשׁ וְלֹא בְּחוֹסֶן וְלֹא בְּכֶלֶד וְלֹא בַּפְתִּילִת
הָאֵידִן וְלֹא בַּפְתִּילִת הַמְדָּבָר וְלֹא בִירוּקָה שְׁעַל פְּנֵי
הַמַּיִם לֹא בְזָפֶת וְלֹא בְשַׁעוּהָ וְלֹא בְשֶׁמֶן קִיק וְלֹא
בְשֶׁמֶן שְׂרָפָה וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בַחֲלָב נָחוּם הַמְדִי אוֹמֵר
מְדָלִיקִין בַּחֲלָב מִבְּשָׁל וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אַחַד מִבְּשָׁל
וְאַחַד שְׂאִינוּ מִבְּשָׁל אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ:

^ב אֵין מְדָלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב רַבִּי יִשְׁמַעֵאל
אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין בְּעֵטְרֵן מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת וַחֲכָמִים
מִתִּירִין בְּכָל הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמִשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֲגוּזִים
בְּשֶׁמֶן צְנוּנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְעוֹת בְּעֵטְרֵן וּבִנְפֹט
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין אֵלָא בְשֶׁמֶן זֵית בְּלֶבֶד:

^ג כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ אֵלָא פֶּשֶׁתָן וְכָל
הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטְמֵא טוֹמֵאת אֱהָלִים אֵלָא פֶּשֶׁתָן
פְּתִילִת הַבֶּגֶד שְׁקִפְלָה וְלֹא הַבִּהְבָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר

טמאה ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר טהורה
ומדליקין בה:

ד לא יקוב אדם שפופרת של ביצה. וימלאנה שמן ויתגנה
על פי הנר. בשביל שתהא מנטפת. אפילו היא של חרס.
ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה מותר.
מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה שמן ויתגנה
בצד הנר. ויתן ראש הפתילה בתוכה. בשביל שתהא
שואבת. ורבי יהודה מתיר:

ה המכבה את הנר. מפני שהוא מתירא. מפני גוים. מפני
לסטים. מפני רוח רעה. ואם בשביל החולה שישן פטור.
כחם על הנר. כחם על השמן. כחם על הפתילה חייב.
ורבי יוסי פוטר בכלן. חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה
פחם:

ו על שלש עבירות נשים בשעת לדתן. על שאינן
זהירות. בנדה. ובחלה. ובהדלקת הנר:

ז שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת
עם חשכה. עשרתן. ערבתן. הדליקו את הנר. ספק
חשכה ספק אין חשכה. אין מעשרין את הודאי. ואין
מטבילין את הכלים. ואין מדליקין את הנרות. אבל
מעשרין את הדמאי. ומערבין. וטומנין את החמין:

פרק ג

בִּירָה שֶׁהִסְקוּהָ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. נֹתֵנִין עָלֶיהָ תְּבַשִּׁיל.
בִּגְפָת וּבַעֲצִים. לֹא יִתֵּן עַד שְׁיִגְרוּף. אוֹ עַד שְׁיִתֵּן
אֶת הָאֶפֶר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים חֲמִין אָבֵל לֹא תְּבַשִּׁיל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים חֲמִין וְתְּבַשִּׁיל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
נוֹטְלִין אָבֵל לֹא מַחְזִירִין. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אֵף מַחְזִירִין:

ב תָּנֹור שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. לֹא יִתֵּן בֵּין מֵתוֹכוֹ
בֵּין מַעַל גָּבִיו. כֶּפֶח שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. הָרִי הוּא
כְּכִירִים. בִּגְפָת וּבַעֲצִים הָרִי הוּא כְּתָנֹור:

ג אֵין נֹתֵנִין בִּיצָה בְּצַד הַמִּיחָם בְּשָׁבִיל שְׁתַּגְלָגֵל. וְלֹא
יִפְקִיעָנָה בְּסוּדְרִים. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר. וְלֹא יִטְמִינָנָה בְּחוּל
וּבְאֵבֶק דְּרָכִים. בְּשָׁבִיל שְׁתַּצָּלָה:

ד מַעֲשֶׂה שֶׁעָשׂוּ אֲנָשֵׁי טְבֵרְיָא. וְהֵבִיאוּ סֵלֹן שֶׁל צוֹנֵן לְתוֹךְ
אִמָּה שֶׁל חֲמִין. אָמְרוּ לָהֶן חֲכָמִים. אִם בְּשֶׁבֶת. כְּחֲמִין
שֶׁהוּחֲמוּ בְּשֶׁבֶת. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּבִשְׂתִיָּה. וְאִם בְּיוֹם
טוֹב כְּחֲמִין שֶׁהוּחֲמוּ בְּיוֹם טוֹב. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּמִתְרִין
בִּשְׂתִיָּה. מוֹלִיֵּאֵר הַגְּרוּף שׁוֹתֵין הֵימָנוּ בְּשֶׁבֶת. אֲנָטִיכִי אֵף
עַל פִּי שְׁגֻרָּפָה אֵין שׁוֹתֵין מִמָּנָה:

ה הַמִּחָם שֶׁפָּנָהוּ לֹא יִתֵּן לְתוֹכוֹ צוֹנֵן. בְּשָׁבִיל שְׁיִחֲמוּ. אָבֵל
נֹתֵן הוּא לְתוֹכוֹ. אוֹ לְתוֹךְ הַכּוֹס. כְּדֵי לְהַפְשִׁירָן. הָאֵלֶּפֶס
וְהַקֹּדֶרֶה שֶׁהֵעֲבִירָן מִרְתָּחִין. לֹא יִתֵּן לְתוֹכָן תְּבִלִּין. אָבֵל

נותן הוא לתוך הקערה. או לתוך התמחוי. רבי יהודה
אומר לכל הוא נותן. חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר:

אין נותנין כלי תחת הגר לקבל בו את השמן. ואם נתנו
מבעוד יום מתר. ואין נאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין גר חדש. אבל לא ישן. רבי שמעון אומר כל
הגרות מטלטלין חוץ מן הגר הדולק בשבת. נותנין כלי
תחת הגר לקבל נצוצות. ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה:

פרק ד

במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת.
ולא בזבל. ולא במלח. ולא בסיד. ולא בחול. בין
לחים ובין יבשים. לא בתבן. ולא בזגים. ולא במוכים.
ולא בעשבים בזמן שהן לחים. אבל טומנין בהן כשהן
יבשין. טומנין בכסות. ובפירות. בכנפי יונה. ובנסורת
של חרשים. ובנעורת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר
בדקה ומתיר בגסה:

טומנין בשלחין. ומטלטלין אותן. בגזי צמר. ואין
מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה. נוטל את הכסוי והן
נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר קפה מטה על צדה
ונוטל. שמא יטול ואינו יכול להחזיר. וחכמים אומרים
נוטל ומחזיר. לא כשהו מבעוד יום. לא יכסנו משתחשך.

כִּסְהוּ וְנִתְגַּלָּהּ מִתֵּר לְכִסּוֹתָיו מִמֶּלֶא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתֵן
לְתַחַת הַכֶּרֶ אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת:

פרק ה

בַּמָּה בִּהְמָה יוֹצְאָהּ וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ יוֹצֵא הַגָּמֶל
בְּאַפְסָר וְנֹאקָה בְּחָטָם וְלִבְדָּקִים בְּפֶרוֹמְכִיָּא
וְסוֹס בְּשִׁיר וְכֹל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצְאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים
בְּשִׁיר וּמִזִּין עָלֶיהֶן וְטוֹבְלִין בַּמָּקוֹמָן:

^ב חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ זָכָרִים
יוֹצְאִין לְבוֹבִין רַחֲלוֹת יוֹצְאוֹת שְׁחוּזוֹת כְּבוֹלוֹת וְכַבּוּנוֹת
הָעֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן חוּץ מִן
הַרְחֵלִין הַכְּבוּנוֹת רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת
לִיָּבֶשׁ אֲבָל לֹא לַחֲלָב:

^ג וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ לֹא יֵצֵא גָמֶל בְּמִטּוֹטְלָתָּהּ לֹא עֶקֶד
וְלֹא רָגוּל וְכֵן שָׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת לֹא יִקְשׁוּר גָּמְלִים זֶה
בְּזֶה וְיִמְשׁוּךְ אֲבָל מִכְנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשׁוּךְ וּבִלְבֹד
שֶׁלֹא יִכְרוֹךְ:

^ד אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ וְלֹא
בְּזוּג אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא פָקוֹק וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ וְלֹא
בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרָגְלוֹ וְאֵין הַתְּרַנְגּוּלִין יוֹצְאִין בְּחוּטִין וְלֹא
בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרָגְלֵיהֶם וְאֵין הַזָּכָרִים יוֹצְאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת
הָאֵלֶּיָּה שֶׁלֶּהֶן וְאֵין הַרְחֵלִים יוֹצְאוֹת חֲנוּנוֹת וְאֵין הָעֶגְלָה

יוצא בגימזון. ולא פרה בעזר הקופד. ולא ברצועה שבין
קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
ברצועה שבין קרניה. שלא ברצון חכמים:

פרק ו

במה אשה יוצאה. ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה
לא בחוטי צמר. ולא בחוטי פשתן. ולא ברצועות
שבראשה. ולא תטבול בהן עד שתתרחם. ולא בטוטפת.
ולא בסנבוטין בזמן שאינן תפורין. ולא בכבול לרשות
הרבים. ולא בעיר של זהב. ולא בקטלא. ולא בגזמים. ולא
בטבעת שאין עליה חותם. ולא במחט שאינה נקובה.
ואם יצאה אינה חייבת חטאת:

ב לא יצא האיש בסנדל המסמר. ולא ביחיד בזמן שאין
ברגלו מכה. ולא בתפלין. ולא בקמיע בזמן שאינה מן
הממחה. לא בשריון. ולא בקסדא. ולא במגפיים. ואם
יצא אינו חייב חטאת:

ג לא תצא אשה במחט הנקובה. ולא בטבעת שיש
עליה חותם. ולא בכוליארא. ולא בכובלת. ולא בצלוחית
של פלייטון. ואם יצאה חייבת חטאת. דברי רבי מאיר.
וחכמים פוטרין בכובלת ובצלוחית של פלייטון:

ד לא יצא האיש לא בסיף. ולא בקשת. ולא בתריס. ולא
באלה. ולא ברומח. ואם יצא חייב חטאת. רבי אליעזר

אומר תכשיטין הן לו וחכמים אומרים אינן אלא לגנאי.
שנאמר וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית
טהורה ויוצאים בה בשבת. כבלים טמאין ואין יוצאין
בהן בשבת:

^ה יוצאת אשה בחוטי שער בין משלה בין משל חברתה.
בין משל בהמה בטוטפת ובסנבוטין בזמן שהם תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר. במזוך שבאזנה ובמזוך
שבסנדלה ובמזוך שהתקינה לנדתה. בפלפל ובגרגיר
מלח. ובכל דבר שתתן לתוך פיה. ובלבד שלא תתן
לכתחלה בשבת. ואם נפל לא תחזיר. שן תותבת. ושן
של זזה. רבי מתיר. וחכמים אוסרים:

^ו יוצאין בסלע שעל הצינית. הבנות (קטנות). יוצאות
בחוטין. ואפילו בקסמין שבאזניהם. ערביות יוצאות
רעולות. ומדינות פרופות. וכל אדם. אלא שדברו חכמים
בהוזה:

^ז פורפת על האבן. ועל האגוז. ועל המטבע. ובלבד שלא
תפרוץ לכתחלה בשבת:

^ח הקטע יוצא בקב שלו. דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר.
ואם יש לו בית קבול פתותים טמא. סמוכות שלו טמאין.
מדרס. ויוצאין בהן בשבת. ונכנסין בהן בעזרה. כסא

וּסְמוּכוֹת שֶׁלֹּא טִמְאִין מִדֶּרֶס. וְאֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן בְּשַׁבָּת. וְאֵין נִכְנָסִין בָּהֶן בַּעֲזָרָה. אֲנִקְטְמִין טְהוֹרִים. וְאֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן:

ט הַבְּנִים יוֹצֵאִים בְּקִשְׁרִים. וּבְנֵי מַלְכִּים בְּזוּגִין. וְכָל אָדָם. אֲלֵא שֶׁדִּבְּרוּ חֲכָמִים בַּהֲוֹנָה:

י יוֹצֵאִין בְּבִיצַת הַחֲרָגוֹל. וּבִשְׁן שׁוּעַל. וּבִמְסַמֵּר מִן הַצְּלוּב. מִשּׁוּם רְפוּאָה. דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵף בַּחֹל אֶסּוּר. מִשּׁוּם דְּרָכֵי הָאֱמוּרִי:

פרק ז

כָּלֵל גָּדוֹל אָמְרוּ בְּשַׁבָּת. כָּל הַשּׁוֹכֵחַ עֵקֶר שַׁבָּת. וְעֹשֶׂה מְלָאכוֹת הִרְבָּה בְּשַׁבָּתוֹת הִרְבָּה. אֵינוֹ חַיִּיב אֲלֵא חֲטָאת אַחַת. הַיּוֹדֵעַ עֵקֶר שַׁבָּת. וְעֹשֶׂה מְלָאכוֹת הִרְבָּה בְּשַׁבָּתוֹת הִרְבָּה. חַיִּיב עַל כָּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת. הַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא שַׁבָּת. וְעֹשֶׂה מְלָאכוֹת הִרְבָּה. בְּשַׁבָּתוֹת הִרְבָּה. חַיִּיב עַל כָּל אֶב מְלָאכָה וּמְלָאכָה. הַעוֹשֶׂה מְלָאכוֹת הִרְבָּה מֵעֵין מְלָאכָה אַחַת. אֵינוֹ חַיִּיב אֲלֵא חֲטָאת אַחַת:

כא אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אַחַת. הַזּוֹרֵעַ. וְהַחוֹרֵשׁ. וְהַקּוֹצֵר. וְהַמַּעֲמֵר. הַדֹּשׁ. וְהַזּוֹרֵה. הַבוֹרֵר. הַטּוֹחֵן. וְהַמְרַקֵּד. וְהַלֵּשׁ. וְהַאֹפֶה. הַגּוֹזֵז אֶת הַצֶּמֶר. הַמְּלַבֵּנוֹ. וְהַמִּנְפֵּצוֹ. וְהַצּוֹבְעוֹ. וְהַטּוֹוֶה. וְהַמְסִיד. וְהַעוֹשֶׂה שְׁתֵּי בְּתֵי גִירִין. וְהַאֹרֵג שְׁנֵי חוּטִין. וְהַפּוֹצֵעַ שְׁנֵי חוּטִין. וְהַקּוֹשֵׁר. וְהַמְתִּיר. וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תַּפְּרוֹת. הַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפּוֹר

שְׁתֵּי תַפְּירוֹת־הַצֵּד צָבִי־הַשּׁוֹחֲטִין וְהַמְּפַשְׁטִין־הַמּוֹלְחוֹ־
וְהַמַּעֲבֵד אֶת עֹזְרוֹ־וְהַמּוֹחֲקוֹ־וְהַמַּחֲתִּיכוֹ־הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי
אוֹתִיּוֹת־וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת־הַבּוֹנֶה־
וְהַסּוֹתֵר־הַמְּכַבֶּה־וְהַמְּבַעִיר־הַמְּכֶה בַּפֶּטִישׁ־הַמוֹצִיא
מִרְשׁוֹת לְרִשּׁוֹת־הָרִי אֱלוֹ אֲבוֹת מְלָאכּוֹת אַרְבָּעִים חֹסֵר
אַחַת:

ג וְעוֹד כָּלֹל אַחֵר אָמְרוּ כָּל הַכָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִין
כְּמוֹהוּ־וְהוֹצִיאוֹ בַּשַּׁבָּת חֵיִיב עָלָיו חֲטָאת־וְכָל שְׂאִינוֹ
כָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ־וְאִין מַצְנִיעִין כְּמוֹהוּ־וְהוֹצִיאוֹ בַּשַּׁבָּת־אִינוֹ
חֵיִיב אֱלָא הַמַּצְנִיעַ:

ד הַמוֹצִיא תֵּבֶן כְּמֵלֶא פִּי פָּרָה־עֵצָה כְּמֵלֶא פִּי גָמֶל־
עֶמִיר כְּמֵלֶא פִּי טָלָה־עֹשְׁבִים כְּמֵלֶא פִּי גְדִי־עָלִי שׁוֹם
וְעָלִי בְּצָלִים־לֶחִים כְּגִרּוּגָרֶת־יֹבָשִׁים כְּמֵלֶא פִּי גְדִי־וְאִין
מַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה־מִּפְּנֵי שְׁלֹא שְׂוֹו בְּשִׁיעוּרֵיהֶן־הַמוֹצִיא
אוֹכְלִים כְּגִרּוּגָרֶת חֵיִיב־וּמַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה־מִּפְּנֵי
שְׂשׂוֹו בְּשִׁיעוּרֵיהֶן־חוּץ מִקְלִיפֵיהֶן־וְגִרְעִינֵיהֶן־וְעוֹקְצֵיהֶן־
וְסוֹכֵן וּמִרְסָנָן־רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר חוּץ מִקְלִיפֵי עֲדָשִׁים־
שֶׁמֶת בְּשִׁלּוֹת עֲמֵהֶן:

פרק ח

המוציא יין כדי מזיגת הכוס. חלב כדי גמיעה. דבש כדי ליתן על הפתית. שמן כדי לסוך אבר קטן. מים כדי לשוף בהם את הקילור. ושאר כל המשקין ברביעית. וכל השופכין ברביעית. רבי שמעון אומר כלן ברביעית. ולא אמרו כל השיעורין הללו. אלא למצניעיהן:

^ב המוציא חבל כדי לעשות און לקפה. גמי כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה. רבי יהודה אומר כדי לטול ממנו מידת מנעל לקטן. נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין. והמוציא קשר מוכסין חייב. נייר מחוק כדי לכרוך על פי צלוחית קטנה של פלייטון:

^ג עור כדי לעשות קמיע. קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפלין. שהיא שמע ישראל. (דוכסוסטוס כדי לכתוב מזוזה.) דיו כדי לכתוב שתי אותיות. כחול כדי לכחול עין אחת:

^ד דבק כדי לתן בראש השבשבת. זפת וגפרית כדי לעשות נקב. שעווה כדי לתן על פי נקב קטן. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב. רבי יהודה אומר כדי לעשות פטפוט. סובין כדי לתן על פי כור של צורפי זהב. סיד כדי לסוד אצבע קטנה שבבנות. רבי יהודה אומר כדי לעשות כלכול. רבי נחמיה אומר כדי לסוד אנדיפי:

ה' אַדְמָה כְּחוֹתָם הַמְרָצוּפִין. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים
 אֹמְרִים כְּחוֹתָם הָאִיגְרוֹת. זָבֵל וְחוֹל הִדֵּק כְּדִי לְזַבֵּל קָלַח
 שֶׁל כְּרוּב. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים אֹמְרִים כְּדִי לְזַבֵּל
 כְּרִישָׁא. חוֹל הֶגֶס כְּדִי לִתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד. קִנָּה כְּדִי
 לַעֲשׂוֹת קוֹלְמוֹס. וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרַסֵּס. כְּדִי לְבַשֵּׁל בּוֹ
 בִּיצָה קָלָה שְׁבִייעִים. טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאַלְפָּס:

י' עֶצֶם כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּרוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר כְּדִי לַעֲשׂוֹת
 מִמֶּנּוּ חֵף. זְכוּכִית כְּדִי לִגְרוֹר בּוֹ רֹאשׁ הַכֶּרֶפֶר. צְרוֹר אוֹ
 אֶבֶן כְּדִי לְזָרוֹק בְּעוֹף. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר כְּדִי
 לְזָרוֹק בְּבִהְמָה:

י' חֶרֶס כְּדִי לִתֵּן בֵּין פָּעִים לְחִבְרֵיו. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
 מֵאִיר אֹמֵר כְּדִי לְחַתּוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר
 כְּדִי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֵף עַל פִּי שְׁאִין
 רְאִיָּה לְדַבֵּר זָכַר לְדַבֵּר. שְׁנֵאֲמַר וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ
 לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְקוּד. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי מִשֵּׁם רְאִיָּה. וְלַחֲשׂוֹף
 מִים מִגָּבָא:

פרק ט

אמר רבי עקיבא מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא כנדה שנאמר תזרם כמו דוה צא תאמר לו מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא:

ב מנין לספינה שהיא טהורה שנאמר דרך אניה בלב ים מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזורעין בתוכה חמשה זרעונין ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע שנאמר כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח זרעה לא נאמר אלא זרועיה:

ג מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה שנאמר היו נבונים לשלשת ימים מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם בואבים מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שער המשתלח שנאמר אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו:

ד מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכיפורים אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו:

ה המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה תבלין כדי לתבל ביצה קלה ומצטרפין זה עם זה קליפי אגוזים קליפי רמונים איסטיס ופואה כדי לצבוע בהן בגד

קִטָּן בַּסִּבְכָּה • מִי רִגְלִים • נִתְּר • וּבֹרִית • קְמוּלִיא • וְאַשְׁלָג •
כְּדִי לִכְבֹּס בָּהֶן בָּגַד קִטָּן בַּסִּבְכָּה • רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדִי
לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם:

י פִּלְפֹּלֶת כָּל שֶׁהוּא • וְעֵטָרָן כָּל שֶׁהוּא • מִיָּנִי בְּשָׁמִים וּמִיָּנִי
מִתְּכוּת כָּל שֶׁהֵן • מֵאַבְנֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֶפֶר הַמִּזְבֵּחַ • מִקֶּקֶט
סָפְרִים • וּמִקֶּקֶט מִטְּפָחוֹתֵיהֶם • כָּל שֶׁהוּא • שְׂמֻצְנִיעִים אוֹתָן
לְגֻזְזוֹן • רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף הַמוֹצִיא מִמֶּשֶׁמֶשׁ עֲבוֹדַת
אֱלִילִים כָּל שֶׁהוּא • שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִדְבֹק בִּידָד מֵאוֹמָה מִן
הַחֵרֶם:

י הַמוֹצִיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין • אֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּה מִיָּנִין
הַרְבֵּה • אֵינֹ חַיִּיב אֲלָא חֲטָאת אַחַת • זֶרְעוֹנִי גְּנֵה פָחוֹת
מִכְּרוּגְרָת • רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בִּתְרִיָּה אוֹמֵר חֲמִשָּׁה • זֶרַע
קְשׁוּאִין שָׁנִים • זֶרַע דְּלוּעִין שָׁנִים • זֶרַע פּוֹל הַמִּצְרֵי שָׁנִים •
חֲגָב חֵי (טְהוֹר) כָּל שֶׁהוּא • מֵת כְּרוּגְרָת • צְפוּרֶת כְּרָמִים
בֵּין חֵיהָ בֵּין מֵתָה כָּל שֶׁהוּא • שְׂמֻצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה •
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף הַמוֹצִיא חֲגָב חֵי טָמֵא כָּל שֶׁהוּא •
שְׂמֻצְנִיעִין אוֹתוֹ לִקְטָן לְשִׁחוּק בּוֹ:

פרק י

**הַמְצַנִּיעַ לְזֶרַע וְלְדוֹגְמָא וְלִרְפוּאָה וְהוֹצִיאֻ בְּשַׁבָּת
חַיִּיב בְּכָל שֶׁהוּא וְכָל אָדָם אֵין חַיִּיב עָלָיו אֲלָא
כְּשִׁיעוּרוֹ חֲזַר וְהִכְנִיסוּ אֵינוֹ חַיִּיב אֲלָא כְּשִׁיעוּרוֹ:**

ב הַמוֹצִיא אוֹכְלִין וְנִתְּנָן עַל הָאֶסְקָפָה בֵּין שְׁחֹזֵר וְהוֹצִיאֵן
בֵּין שֶׁהוֹצִיאֵן אַחֵר פָּטוּר מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלָאכְתּוֹ בְּבֵית
אֶחָת קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פִּירוֹת וְנִתְּנָה עַל אֶסְקָפָה
הַחִיצוֹנָה אִף עַל פִּי שְׂרֹב הַפִּירוֹת מִבַּחוּץ פָּטוּר עַד
שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה:

ג הַמוֹצִיא בֵּין בֵּימֵינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאָלוֹ בְּתוֹךְ חִיקוֹ אוֹ עַל
כֶּתֶף אוֹ חַיִּיב שְׁכֵן מִשָּׂא בְּנֵי קָהֶת כְּלֹאֲחֵר יָדוֹ בְּרָגְלוֹ
בְּפִיו וּבִמְרָקוֹ בְּאָזְנוֹ וּבִשְׁעָרוֹ וּבַפּוֹנְדָתוֹ וּפִיָּה לְמִטָּה
בֵּין פּוֹנְדָתוֹ לְחִלּוּקוֹ וּבִשְׁפַת חִלּוּקוֹ בְּמַנְעָלוֹ בְּסִנְדָּלוֹ
פָּטוּר שֶׁלֹּא הוֹצִיא כְּדֶרֶךְ הַמוֹצִיאֵין:

ד הַמִּתְכַּוֵּין לְהוֹצִיא לְפָנָיו וּבָא לוֹ לְאַחֲרָיו פָּטוּר
לְאַחֲרָיו וּבָא לוֹ לְפָנָיו חַיִּיב בְּאַמַּת אָמְרוֹ הָאִשָּׁה
הַחוֹגֶרֶת בְּסִינֵר בֵּין מִלְּפָנֶיהָ וּבֵין מִלְּאַחֲרֶיהָ חַיִּיבֶת שְׁכֵן
רְאוּי לְהִיּוֹת חוֹזֵר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף מִקִּבְּלֵי פֶתַח קֵין:

ה הַמוֹצִיא כֶּכֶר לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים חַיִּיב הוֹצִיאָוהוּ שְׁנַיִם
פָּטוּרִין לֹא יָכוֹל אֶחָד לְהוֹצִיאֻ וְהוֹצִיאָוהוּ שְׁנַיִם חַיִּיבִין
וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר הַמוֹצִיא אוֹכְלִין פָּחוֹת מִכְּשִׁיעוּר בְּכָלִי:

פֶּטוּר אֶף עַל הַכְּלִי שֶׁהַכְּלִי טָפְלָה לוֹ אֶת הַחֵי בַּמָּטָה.
 פֶּטוּר אֶף עַל הַמָּטָה שֶׁהַמָּטָה טָפְלָה לוֹ אֶת הַמֵּת בַּמָּטָה
 חַיִּיב וְכֵן כְּזֵית מִן הַמֵּת וְכֵזֶית מִן הַנְּבִלָה וְכַעֲדָשָׁה מִן
 הַשָּׂרֵץ חַיִּיב וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר:

י הַנּוֹטֵל צִפְרָנָיו זֶה בְּזוֹ אוֹ בְּשֵׁנָיו וְכֵן שְׁעָרוֹ וְכֵן שְׁפָמוֹ
 וְכֵן זָקְנוֹ וְכֵן הַגּוֹדֶלֶת וְכֵן הַכוֹחֶלֶת וְכֵן הַפּוֹקֶסֶת רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר מַחֲיִיב וַחֲכָמִים אוֹסְרִין מִשּׁוּם שְׁבוּת הַתּוֹלֵשׁ
 מֵעֵצִין נָקוֹב חַיִּיב וְשֹׁאֵינוֹ נָקוֹב פֶּטוּר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר
 בִּזְהָ וּבִזְהָ:

פרק יא

הַזּוֹרֵק מִרְשוֹת הַיָּחִיד לְרְשוֹת הָרַבִּים מִרְשוֹת הָרַבִּים
 לְרְשוֹת הַיָּחִיד חַיִּיב מִרְשוֹת הַיָּחִיד לְרְשוֹת
 הַיָּחִיד וְרְשוֹת הָרַבִּים בְּאִמְצָע רַבִּי עֲקִיבָא מַחֲיִיב
 וַחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ב כִּיצַד שְׁתֵּי גְזוּזָטְרָאוֹת זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרְשוֹת הָרַבִּים
 הַמוֹשִׁיט וְהַזּוֹרֵק מִזֶּה לָזֶה פֶּטוּר הָיוּ שְׁתֵּיהֶן בְּדִיּוֹטָא אַחַת
 הַמוֹשִׁיט חַיִּיב וְהַזּוֹרֵק פֶּטוּר שֶׁכֵּךְ הָיְתָה עֲבוּדַת הַלְוִיִּם
 שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זֶה אַחֵר זֶה בְּרְשוֹת הָרַבִּים מוֹשִׁיטִין הַקָּרְשִׁים
 מִזֶּה לָזֶה אֲבָל לֹא זוֹרְקִין חוּלִית הַבּוֹר וְהַסֹּלַע שֶׁהֵן גְּבוּהִין
 עֲשָׂרָה וָרַחֲבָן אֲרֻבָּעָה הַנּוֹטֵל מֵהֶן וְהַנּוֹתֵן עַל גִּבָּן חַיִּיב
 פָּחוֹת מִכֵּן פֶּטוּר:

ג' הזורק ארבע אמות בפתל. למעלה מעשרה טפחים.
 בזורק באויר. למטה מעשרה טפחים. בזורק בארץ.
 הזורק בארץ ארבע אמות חייב זרק לתוך ארבע אמות.
 ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. חוץ לארבע אמות.
 ונתגלגל לתוך ארבע אמות חייב:

ד' הזורק בים ארבע אמות פטור. אם היה רקק מים
 וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק לתוכו ארבע אמות
 חייב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה טפחים. רקק
 מים וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק בתוכו ארבע
 אמות חייב:

ה' הזורק מן הים ליבשה. ומן היבשה לים. ומן הים
 לספינה. ומן הספינה לים. ומן הספינה לחברתה. פטור.
 ספינות קשורות זו בזו. מטלטלין מזו לזו. אם אינן
 קשורות. אף על פי שמקפות. אין מטלטלין מזו לזו:

ו' הזורק ונזכר לאחר שיצתה מידו. קלטה אחר. קלטה
 כלב. או שנשרפה. פטור. זרק לעשות חבורה. בין באדם.
 ובין בבבהמה. ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור. זה
 הכלל. כל חייבי חטאות אינן חייבין. עד שתהא תחלתן
 וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון. תחלתן זדון וסופן
 שגגה. פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב

הבונה • כִּמָּה יִבְנֶה וִיְהֵא חַיִּיב • הַבּוֹנֶה כָּל שְׁהוּא •
וְהַמְסִיתָ • וְהַמָּכָה בַּפְּטִישׁ • וּבַמַּעֲצָד • וְהַקּוֹדֵחַ
כָּל שְׁהוּא • חַיִּיב • זֶה הַכָּלִל • כָּל הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכָתוֹ
מִתְקַיֵּימָת בְּשַׁבָּת • חַיִּיב • רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
אִף הַמָּכָה בַּקּוֹרְנָס עַל הַסֵּדֶן בְּשַׁעַת מְלָאכָה חַיִּיב • מִפְּנֵי
שֶׁהוּא כֹמֶתֶקֶן מְלָאכָה:

^א הַחוֹרֵשׁ כָּל שְׁהוּא • הַמְנַבֵּשׁ • וְהַמְקַרְסֵם • וְהַמְזָרֵר כָּל
שְׁהוּא • חַיִּיב • הַמְלַקֵּט עֵצִים • אִם לְתֵקֶן כָּל שֶׁהוּא • אִם
לְהַסִּיק כְּדֵי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קֹלֶה • הַמְלַקֵּט עֲשָׂבִים • אִם לְתֵקֶן
כָּל שְׁהוּא • אִם לְבַהֲמָה • כִּמְלֵא פִי גְדִי:

^ב הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת • בֵּין בִּימִינוֹ • בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ • בֵּין מִשֵּׁם
אֶחָד • בֵּין מִשְׁתֵּי שְׁמוֹת • בֵּין מִשְׁתֵּי סִמְמָנוֹת • בְּכָל לָשׁוֹן
חַיִּיב • אָמַר רַבִּי יוֹסִי לֹא חִיְבוּ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת אֶלָּא מִשּׁוּם
רוּשָׁם • שֶׁכַּךְ הָיוּ כּוֹתְבִין עַל קֶרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן • לִידַע אִיזוֹ בֶּן
זוּגוֹ • אָמַר רַבִּי (יְהוּדָה) מְצִינוּ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל • שֵׁם
מִשְׁמַעוֹן וּשְׁמוּאֵל • נַח מִנְחוֹר • דִּן מִדְּנִיָּאל • גָּד מִגְּדִיָּאל:

^ג הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד • חַיִּיב • כָּתַב בְּדִיּוֹ •
בְּסֵם • בְּסִקְרָא • בְּקוּמוֹס • וּבְקִנְקִנְתּוֹס • וּבְכָל דְּבַר שְׁהוּא
רוּשָׁם • עַל שְׁנֵי כּוֹתְלֵי זָוִיּוֹת • וְעַל שְׁנֵי לוּחֵי פִנְקָס • וְהוּן
נִהְיִין זֶה עִם זֶה חַיִּיב • הַכּוֹתֵב עַל בִּשְׁרוֹ חַיִּיב • הַמְסִיר
עַל בִּשְׁרוֹ • רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיִּיב חֲטָאֵת • וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה כתב במשקין. במי פירות. באבק דרכים. באבק הסופרים. ובכל דבר שאינו מתקיים. פטור. לאחר ידו. ברגלו. בפיו. ובמרפיקו. כתב אות אחת סמוך לכתב. וכתב על גבי כתב. נתפון לכתוב ח"ת וכתב שני זי"ן. אחת בארץ ואחת בקורה. כתב על שתי כותלי הבית. על שני דפי פנקס. ואין נהגין זה עם זה. פטור. כתב אות אחת נוטריקון. רבי יהושע בן בתירא מחייב וחכמים פוטרין:

י הכותב שתי אותיות בשתי העלמות. אחת שחרית ואחת בין הארבעים. רבן גמליאל מחייב וחכמים פוטרין:

פרק יג

רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריגה חייב. וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו שני חוטין:

ב העושה שתי בתי גירין. בגירין. בקירוס. בגפה. בכברה. ובסל חייב. והתופר שתי תפירות. והקורע על מנת לתפור שתי תפירות:

ג הקורע בחמתו. ועל מתו. וכל המקלקלן פטורין. והמקלקל על מנת לתקן. שיעורו כמתקן:

ד שיעור המלבן. והמנפץ. והצובע. והטווה. כמלא רוחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין. שיעורו כמלא הסיט:

ה רבי יהודה אומר. הצד צפור למגדל. וצבי לבית.
חייב. וחכמים אומרים. צפור למגדל. וצבי לבית. ולחצר
ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביבין
שוין. זה הכלל. כל המחסר צידה פטור. ושאינו מחסר
צידה חייב:

י צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו. חייב. נעלו שנים
פטורין. לא יכול אחד לנעול. ונעלו שנים. חייבין. ורבי
שמעון פוטר:

י יושב האחד על הפתח ולא מלאהו. יושב השני ומלאהו.
השני חייב. יושב הראשון על הפתח ומלאהו. ובא השני
וישב בצדו. אף על פי שעמד הראשון והלך לו. הראשון
חייב. והשני פטור. הא למה זה דומה. לנועל את ביתו
לשמרו. ונמצא צבי שמור בתוכו:

פרק יד

שמנה שרצים האמורים בתורה. הצדן והחובל בהן
חייב. ושאר שקצים ורמשים. החובל בהן פטור.
הצדן לצורך. חייב. ושלא לצורך. פטור. חיה ועוף
שברשותו. הצדן פטור. והחובל בהן. חייב:

ב אין עושין הילמי בשבת. אבל עושה הוא את מי מלח.
וטובל בהן פתו. ונותן לתוך התבשיל. אמר רבי יוסי.

והלא הוא הילמי בין מרבה ובין מועט ואלו הן מי מלח
המתרין נותן שמן בתחלה לתוך המים או לתוך המלח:

^ג אין אוכלין איזוב יון בשבת לפי שאינו מאכל בריאים.
אבל אוכל הוא את יועזר ושזתה אבוב רועה כל
האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שזתה חוץ
ממי דקלים וכוס עקרים מפני שהן לירוקה אבל שזתה
הוא מי דקלים לצמא וסד שמן עקרין שלא לרפואה:

^ד החושש בשניו לא יגמע בהן את החמץ אבל מטביל
הוא כדרכו ואם נתרפא נתרפא החושש במתניו לא
יסוד יין וחמץ אבל סד הוא את השמן ולא שמן ורד.
בני מלכים סכין שמן ורד על מכותיהן שכן דרכם לסוד
בחול רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלכים הם:

פרק טו

אלו קשרים שחייבין עליהן קשר הגמלין וקשר
הספגין וכשם שהוא חייב על קשורין כך הוא חייב
על התרין רבי מאיר אומר כל קשר שהוא יכול להתירו
באחת מידי אין חייבין עליו:

^ה יש לך קשרים שאין חייבין עליהן כקשר הגמלין
וכקשר הספגין קושרת אשה מפתח חלוקה וחוטי
סבבא ושל פסיקיא ורצועות מנעל וסנדל ונודות יין
ושמן וקדרה של בשר רבי אליעזר בן יעקב אומר

קוֹשְׁרִין לִפְנֵי הַבֵּהמָה· בְּשִׁבִּיל שְׁלֹא תֵצֵא· קוֹשְׁרִין דְּלִי
 בְּפִסְקִיָּא· אָבֵל לֹא בְּחֶבֶל· רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר· כָּלֵל אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה· כָּל קָשֶׁר שְׁאִינוֹ שֶׁל קִימָא· אֵין חֵיִיבִין עָלָיו:
 אֶמְקַפְּלִין אֶת הַכֵּלִים· אֶפִּילוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים·
 וּמַצִּיעִין אֶת הַמְטוֹת מִלִּילֵי שַׁבָּת לְשַׁבָּת· אָבֵל לֹא מְשַׁבֵּת
 לְמוֹצָאֵי שַׁבָּת· רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מְקַפְּלִין אֶת הַכֵּלִים·
 וּמַצִּיעִין אֶת הַמְטוֹת מִיוֹם הַכַּפּוּרִים לְשַׁבָּת· וְחֻלְבֵי שַׁבָּת
 קֹרְבִין בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים· (אָבֵל לֹא שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
 בְּשַׁבָּת)· רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר לֹא שֶׁל שַׁבָּת קֹרְבִין בְּיוֹם
 הַכַּפּוּרִים· וְלֹא שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים קֹרְבִין בְּשַׁבָּת:

פרק טז

כָּל כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ· מִצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדְּלִיקָה· בֵּין שְׁקוּרִין
 בָּהֶן· וּבֵין שְׁאִין קוּרִין בָּהֶן· וְאֵף עַל פִּי שְׁכֶתוּבִים בְּכָל
 לְשׁוֹן טְעוּנִים גְּנִיזָה· וּמִפְּנֵי מָה אֵין קוּרִין בָּהֶם· מִפְּנֵי בְטוּל
 בֵּית הַמִּדְרָשׁ· מִצִּילִין תִּיק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר· וְתִיק הַתְּפִלִּין
 עִם הַתְּפִלִּין· וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּתוֹכָן מְעוֹת· וְלֵהִיכֵן מִצִּילִין
 אוֹתָן· לְמַבּוּי שְׁאִינוֹ מְפָלֵשׁ· בֶּן בִּתְרָא אוֹמֵר אֵף לְמַפְלָשׁ:

בִּמְצִילִין מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת· הָרָאוּי לְאָדָם לְאָדָם· הָרָאוּי
 לְבֵהמָה לְבֵהמָה· בִּיצֵד· גִּפְלָה דְּלִיקָה בְּלִילֵי שַׁבָּת· מִצִּילִין
 מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת· בְּשַׁחֲרִית מִצִּילִין מְזוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת·

בַּמִּנְחָה מְזוֹן סְעוּדָה אַחַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעוֹלָם מִצִּילִין
מְזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת:

א מִצִּילִין סֵל מֵלֹא כִכְרוֹת. וְאֵף עַל פִּי שֵׁישׁ בּוֹ מֵאָה
סְעוּדוֹת. וְעֵגוּל שֶׁל דְּבִילָה. וְחֻבִּית שֶׁל יֵין. וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים
בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם. וְאִם הָיוּ פְקָחִין. עוֹשִׂין עִמּוֹ חֲשֹׁבֹן אַחֵר
הַשָּׁבֶת. לְהִיכֵן מִצִּילִין אוֹתָן. לְחַצֵּר הַמְעוֹרְבֶת. בֵּין בְּתִירָא
אוֹמֵר אֵף לְשֹׁאֵינָה מְעוֹרְבֶת:

ד וְלִשְׁם מוֹצִיא כָּל כָּלִי תִשְׁמִישׁוֹ. וְלוֹבֵשׁ כָּל מָה שִׁיכּוֹל
לְלַבּוֹשׁ. וְעוֹטֵף כָּל מָה שִׁיכּוֹל לְעֵטוֹף. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
שְׂמוֹנָה עָשָׂר בָּלִים. וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא. וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים
בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ עִמִּי:

ה רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן נָנָס אוֹמֵר. פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁל גְּדִי. עַל גְּבִי
שִׂידָה תִּיבָה וּמִגְדָּל שְׂאֲחָז בָּהֶן אֶת הָאוֹר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא
מִחֲרָד. וְעוֹשִׂין מַחִיצָה בְּכָל הַבָּלִים. בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים.
בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תַעֲבוֹר הַדְּלִיקָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכָלִי חָרֵס
חֲדָשִׁים מְלֵאִים מִיָּם. לְפִי שֶׁאֵין יָכוֹלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר.
וְהֵן מִתְּבַקְעִין וּמִכִּבִּין אֶת הַדְּלִיקָה:

ו נִכְרִי שֶׁבֶּא לְכַבּוֹת. אֵין אוֹמְרִין לוֹ כֶּכָּה וְאַל תִּכְבֶּה. מִפְּנֵי
שֶׁאֵין שְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן. אֲבָל קָטָן שֶׁבֶּא לְכַבּוֹת. אֵין שׁוֹמְעִין
לוֹ. מִפְּנֵי שֶׁשְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן:

י' כּוֹפִין קְעָרָה עַל גְּבֵי הַנֵּר. בְּשִׁבִּיל שְׁלֹא תֵּאָחֹז בַּקּוֹרָה.
וְעַל צוּאָה שֶׁל קָטָן. וְעַל עֶקְרֵב שְׁלֹא תִשּׁוּד. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי בְּעֶרֶב. וְאָמַר
חֹזֵשֶׁנִּי לוֹ מַחֲטָאת:

ח" נָכְרִי שֶׁהִדְלִיק אֶת הַנֵּר מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ יִשְׂרָאֵל. וְאִם
בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אֲסוּר. מֵלֹא מִים לְהַשְׁקוֹת בְּהִמָּתוֹ.
מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אֲסוּר. עֲשֶׂה
גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל
יִשְׂרָאֵל אֲסוּר. מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גְּמְלִיאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בָּאֵין
בְּסָפִינָה. וְעֲשֶׂה גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. וַיֵּרְדּוּ בּוֹ. רַבֵּן גְּמְלִיאֵל
וְזֻקְנִים:

יום ו

פרק יז

כָּל הַבָּלִים נִיטְלִים בְּשַׁבָּת וְדִלְתוּתֵיהֶן עִמָּהֶן אֵף עַל פִּי
שְׁנַת־פָּרְקוֹ בְּשַׁבָּת שְׁאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבֵּית לְפִי
שְׁאִינָן מִן הַמוֹכֵן:

ב גוֹטֵל אָדָם קָרַנְס לְפַצֵּעַ בּוֹ אֶת הָאֲגוּזִים וְקָרְדוֹם לְחַתוֹךְ
בּוֹ אֶת הַדְּבִילָה מְגִירָה לְגִרּוֹר בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה מְגִרִיפָה
לְגִרּוֹף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת אֶת הָרַחַת וְאֶת הַמְזֻלָּג לְתַת
עָלָיו (פֶּת) לְקָטֵן אֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכַּרְכָּר לְתַחוּב בּוֹ מַחֲט
שֶׁל יָד לְטוֹל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ וְשֶׁל סְקָאִים לְפִתּוּחַ בּוֹ אֶת
הַדִּלְת:

א קָנָה שֶׁל זֵיתִים אִם יֵשׁ קֶשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה וְאִם
לֹא אֵינוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטֵּל בְּשַׁבָּת:

ד (רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר) כָּל הַבָּלִים נִטְלִין חוּץ מִן הַמָּסַר
הַגָּדוֹל וַיִּתֵּד שֶׁל מַחֲרִישָׁה כָּל הַבָּלִים נִטְלִין לְצוּרָךְ וְשֶׁלֹּא
לְצוּרָךְ רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר אֵין נִטְלִין אֲלֵא לְצוּרָךְ:

ה כָּל הַבָּלִים הַנִּטְלִין בְּשַׁבָּת שֶׁבְּרִיהֶן נִטְלִין (עִמָּהֶן)
וּבִלְבָד שֶׁיְהוּ עוֹשִׂין מַעֲיִן מְלָאכָה שֶׁבְּרִי עֲרֵבָה לְכִסּוֹת
בָּהֶן אֶת פִּי הַחֲבִית שֶׁבְּרִי זְכוּכִית לְכִסּוֹת בָּהֶן אֶת פִּי
הַפֶּךְ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר וּבִלְבָד שֶׁיְהוּ עוֹשִׂין מַעֲיִן מְלָאכָתָן:

שְׁבִרֵי עֲרִיבָה לְצוּק לְתוֹכָן מִקֶּפֶה וְשִׁבְרֵי זְכוּכִית לְצוּק
לְתוֹכָן שָׁמֶן:

^י הָאֶבֶן שֶׁבִּקְרוּיָהּ אִם מְמַלְאִין בָּהּ וְאִינָה נּוֹפֶלֶת מְמַלְאִין
בָּהּ וְאִם לֹא אִין מְמַלְאִין בָּהּ זְמוּרָה שֶׁהִיא קְשׁוּרָה
בְּטַפִּיחַ מְמַלְאִין בָּהּ בַּשַּׁבָּת:

^י פָּקַק הַחֲלוֹן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּזֶמֶן שֶׁהוּא קְשׁוּר וְתִלְוִי
פּוֹקֵקִין בּוֹ וְאִם לֹא אִין פּוֹקֵקִין בּוֹ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין
כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ פּוֹקֵקִין בּוֹ:

^ח כָּל כְּסוּיֵי הַפְּלִים שֵׁישׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטִלִים (עֲמָהֶן)
בַּשַּׁבָּת אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּכִסּוּיֵי
הַקְּרָקְעוֹת אֲבָל בְּכִסּוּיֵי הַפְּלִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נְטִלִים
בַּשַּׁבָּת:

פרק יח

מִפְּנֵין אֶפִּילוֹ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קוֹפּוֹת שֶׁל תֵּבָן וְשֶׁל תְּבוּאָה
מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בְּטוּלַת בֵּית הַמְּדֻרָשׁ אֲבָל
לֹא אֶת הָאוֹצֵר מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה וּדְמָאִי וּמַעֲשֵׂר
רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ
וְהַתְּרֻמוֹס הַיָּבֵשׁ מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל לְעֵנִיִּים אֲבָל לֹא
אֶת הַטֶּבֶל וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ
וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹא נִפְדּוּ וְלֹא אֶת הַלּוֹף:

ולא את החרדל רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוף מפני
שהוא מאכל עורבין:

ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקינו
למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלין
אותן כופין את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו
תרנגולת שברחה דוחין אותה עד שתכנס מדדין עגלין
וסייחין (ברשות הרבים) אשה מדדה את בנה אמר רבי
יהודה אימתי בזמן שהוא נוטל אחד ומניח אחד אבל
אם היה גורר אסור:

ג אין מילדין את הבהמה ביום טוב אבל מסעדין ומילדין
את האשה בשבת וקורין לה חכמה ממקום למקום
ומחללין עליה את השבת וקושרין את הטבור רבי יוסי
אומר אף חותכין וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט

רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביא
בשבת מגלה ובסכנה מכסהו על פי עדים ועוד
אמר רבי אליעזר כורתים עצים לעשות פחמין לעשות
(כלי) ברזל כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר
לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי
אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

^ב עוֹשִׁין כָּל צָרְכֵי מִלָּה בַּשַּׁבָּת מוֹחֲלִין וּפּוֹרְעִין וּמוֹצְצִין וְנוֹתְנִין עָלֶיהָ אִיסְפְּלָגִית וְכֻמוֹן אִם לֹא שָׁחַק מֵעֶרֶב שַׁבָּת לֹעֵס בְּשֵׁנָיו וְנוֹתֵן אִם לֹא טָרַף יַיִן וְשֶׁמֶן מֵעֶרֶב שַׁבָּת יִנָּתֵן זֶה בַּעֲצָמוֹ וְזֶה בַּעֲצָמוֹ וְאֵין עוֹשִׂין לָהּ חֲלוּק לְכַתְּחֻלָּהּ אֲבָל כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ סְמִרְטוּט אִם לֹא הִתְקִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת כּוֹרֵךְ עַל אֶצְבָּעוֹ וּמֵבִיא וְאֵפִילוֹ מַחְצֵר אַחֲרֵת:

^ג מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בֵּין לִפְנֵי הַמִּלָּה וּבֵין לְאַחֵר הַמִּלָּה וּמוֹזְלִפִּין עָלָיו בֵּיד אֲבָל לֹא בִכְלִי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כּוֹאֲבִים סִפֵּק וְאֶנְדְּרוּגִינוֹס אֵין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּאֶנְדְּרוּגִינוֹס:

^ד מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת אֶחָד לְמוֹל אַחֵר הַשַּׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל אַחֵר הַשַּׁבָּת בַּשַּׁבָּת חַיִּיב אֶחָד לְמוֹל בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת רַבִּי אֶלְעָזָר מְחַיִּיב חֲטָאת וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

^ה קָטָן נִמּוֹל לְשִׁמוּנָהּ וּלְתַשְׁעָהּ וּלְעֶשְׂרָהּ וּלְאַחַד עָשָׂר וּלְשָׁנִים עָשָׂר לֹא פָחוֹת וּלֹא יוֹתֵר הָא פִּיֶּצֶד כְּדַרְכּוֹ לְשִׁמוּנָהּ נוֹלָד לְבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת נִמּוֹל לְתַשְׁעָהּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת נִמּוֹל לְעֶשְׂרָהּ יוֹם טוֹב לְאַחֵר הַשַּׁבָּת נִמּוֹל לְאַחַד עָשָׂר שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֵׁל רֹאשׁ

השנה. נמול לשנים עשר. קטן החולה. אין מזהלן אותו
עד שיבריא:

¹ יאלו הן ציצין המעכבין את המילה. בשור החופה את
רוב העטרה. ואינו אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשור
מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה. כאלו
לא מל:

פרק כ

רבי אליעזר אומר תולין את המשמרת ביום טוב.
ונותנין לתלויה בשבת. וחכמים אומרים אין תולין
את המשמרת ביום טוב. ואין נותנין לתלויה בשבת. אבל
נותנין לתלויה ביום טוב:

² נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו. ומצננין את
היין בסודרין. ובכפיפה מצרית. ונותנין ביצה במסנגת של
חרדל. ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר בשבת
בכוס. ביום טוב בלגין. ובמועד בחבית. רבי צדוק אומר
הכל לפי האורחין:

³ אין שורין את החלתית בפושרין. אבל נותן לתוך החמץ.
ואין שורין את הפרשינין ולא שפין אותן אבל נותן לתוך
הכברה. או לתוך הכלכלה. אין כוברים את התבן בכברה.
ולא יתננו על גבי מקום גבוה. בשביל שירד המוץ. אבל
נוטל הוא בכברה. ונותן לתוך האבוס:

י גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין מפני הרעי דברי
 רבי דוסא וחכמים אוסרים נוטלין מלפני בהמה זו.
 ונותנין לפני בהמה זו בשבת:

ה הקש שעל גבי המטה לא ינענענו בידו אבל מנענעו
 בגופו ואם היה מאכל בהמה או שהיה עליו כר או
 סדין מנענעו בידו מכבש של בעלי בתים מתירין אבל
 לא כובשין ושל כובסין לא יגע בו רבי יהודה אומר אם
 היה מותר מערב שבת מתיר את כלו ושומטו:

פרק כא

נוטל אדם את בנו והאבן בידו וכלכלה והאבן
 בתוכה ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה
 ועם החולין רבי יהודה אומר אף מעלין את המדמע
 באחד ומאה:

ב האבן שעל פי החבית מטה על צדה והיא נופלת
 היתה בין החביות מגביהה ומטה על צדה והיא נופלת
 מעות שעל הכר נוער את הכר והן נופלות היתה עליו
 לשלשת מקנחו בסמרטוט היתה של עור נותנין עליה
 מים עד שתכלה:

ג בית שמאי אומרים מגביהין מן השלחן עצמות וקליפין
 ובית הלל אומרים נוטל את הטבלא פלה ומנערה
 מעבירין מעל השלחן פירורין פחות מכוזית ושער של

אֶפּוֹנִים. וְשֹׁעַר עֲדָשִׁים. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה. סְפּוּג
אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחִיזָה. מְקַנְחִין בּוֹ. וְאִם לֹא אֵין
מְקַנְחִין בּוֹ. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטֵּל בְּשַׁבָּת.
וְאֵינוֹ מִקְבֵּל טוֹמְאָה:

פרק כב

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה. מְצִילִין הֵימָנָה מִזֶּזֶן שֶׁלֹּשׁ סְעוּדוֹת
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יִסְפּוּג. אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפִּירוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶן מִשְׁקִין. וְאִם
יֵצְאוּ מִעֲצָמָן אֶסּוּרִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹאֻכְלִים.
הַיּוֹצֵא מֵהֶן מוֹתֵר. וְאִם לְמִשְׁקִין. הַיּוֹצֵא מֵהֶן אֶסּוּר. חֲלוֹת
דְּבַשׁ שֶׁרִסְקוֹן מִעֲרַב שַׁבָּת. וַיֵּצְאוּ מִעֲצָמָן אֶסּוּרִים. וְרַבִּי
אֵלִיעֶזֶר מַתִּיר:

ב כָּל שֶׁבֶא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. שׁוֹרִים אוֹתוֹ בְּחֻמִּין
בְּשַׁבָּת. וְכָל שֶׁלֹּא בָּא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. מְדִיחִין אוֹתוֹ
בְּחֻמִּין בְּשַׁבָּת. חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיָּשָׁן (וְדָגִים מְלֻוּחִים
קִטְנִים). וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנִין שֶׁהִדְחָתָן זֶה הֵיא גִמְרָה מְלֹאכְתָּן:

ג שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית. לְאַכּוֹל הֵימָנָה גְרוּגָרוֹת. וּבִלְבָד
שֶׁלֹּא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת כְּלִי. וְאֵין נֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים מַתִּירִין. וְלֹא יִקְבְּנָה מַצָּדָה. וְאִם
הִיְתָה נְקוּבָה. לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שַׁעוּה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחֵה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי בְּעֶרְבֵי.
וְאָמַר חוֹשֵׁשְׁנִי לוֹ מַחֲטָאָה:

י נֹתֵנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר. בְּשֶׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמוּר. וְאֵת
הַמֵּים הַיָּפִים בָּרָעִים. בְּשֶׁבִיל שְׂיַצְנוּ. וְאֵת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה.
בְּשֶׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁנִּשְׁרָו כָּלִיו בַּדֶּרֶךְ בַּמֵּים. מְהֵלֶךְ בָּהֶן
וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הִגִּיעַ לְחֹצֵר הַחִיצוֹנָה. שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה אֲבָל
לֹא כִנְגַד הָעָם:

ה הָרוֹחֵץ בְּמִי מַעְרָה. וּבְמִי טְבִירָא. וְנִסְתַּפֵּג אֶפִּילוּ
בְּעֶשֶׂר אֱלֻנְטִיאוֹת. לֹא יָבִיאם בִּידּוֹ. אֲבָל עֲשָׂרָה בְּנֵי
אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֱלֻנְטִית אַחַת. פְּנִיָּהֶם יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם.
וּמְבִיאִין אוֹתָן בִּידּוֹ:

י סָכִין וּמִמְשָׁמֶשִׁין (בְּבְנֵי מַעִים) אֲבָל לֹא מִתַּעֲמָלִים וְלֹא
מִתְגַּרְדִּין. אֵין יוֹרְדִים לְקוֹרְדִימָה. וְאֵין עוֹשִׂין אֶפִיקִטוּזִין.
וְאֵין מַעֲצָבִין אֶת הַקָּטָן. וְאֵין מַחֲזִירִים אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי
שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ אוֹ רַגְלוֹ. לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנֵן. אֲבָל רוֹחֵץ הוּא
כְּדֶרְכּוֹ. וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג

שׁוֹאֵל אָדָם מִחֲבִירוֹ כְּדֵי יֵזֶן וְכְדֵי שְׁמֹן וּבִלְבָד שְׁלֹא
 יֹאמֶר לוֹ הַלּוֹיֵנִי וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרְתָּהּ כְּכָרוֹת.
 וְאִם אֵינוּ מֵאֲמִינוּ מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבֹן
 לְאַחֵר שַׁבָּת וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שָׁחַל לִהְיוֹת
 בְּשַׁבָּת מִנִּיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסְחוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ
 חֶשְׁבֹן לְאַחֵר יוֹם טוֹב:

ב מוֹנֶה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפוֹרוֹתָיו מִפִּיּוֹ אֲבָל לֹא מִן
 הַכֶּתֶב וּמִפִּיס עִם בָּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחַן וּבִלְבָד
 שְׁלֹא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מִנֶּה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קִטְנָה מִשּׁוּם קִבְיָא
 וּמִטִּילִין חֲלָשִׁים עַל הַקִּדְּשִׁים בְּיוֹם טוֹב אֲבָל לֹא עַל
 הַמְּנוֹת:

ג לֹא יִשְׁכּוֹר (אָדָם) פּוֹעֲלִים בְּשַׁבָּת וְלֹא יֹאמֶר אָדָם
 לְחֲבִירוֹ לִשְׁכּוֹר לוֹ פּוֹעֲלִים אֵין מִחֲשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם
 לִשְׁכּוֹר פּוֹעֲלִים וּלְהִבִּיא פִּירוֹת אֲבָל מִחֲשִׁיד הוּא
 לְשִׁמּוֹר וּמִבִּיא פִּירוֹת בִּידוֹ כָּלֵל אָמַר אָבָא שְׂאוּל כָּל
 שְׂאֵנִי זָכָאִי בְּאִמְרֵתוֹ רְשָׁאִי אֲנִי לְהַחֲשִׁיד עָלָיו:

ד מִחֲשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לְפָקַח עַל עֶסְקִי כֵּלָה וְעַל עֶסְקִי
 הַמֵּת לְהִבִּיא לוֹ אֶרֶז וְתַכְרִיכִין גּוֹי שֶׁהִבִּיא חֲלִילִין
 בְּשַׁבָּת לֹא יִסְפּוֹד בָּהֶן יִשְׂרָאֵל אֵלֹא אִם כֵּן בָּאוּ מִמָּקוֹם
 קְרוֹב עָשׂוּ לוֹ אֶרֶז וְחִפְרוּ לוֹ קֶבֶר יִקְבֵּר בּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִם
 בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל לֹא יִקְבֵּר בּוֹ עוֹלָמִית:

ה עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הַמֶּת. סָכִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ. וּבִלְבָד שְׁלֹא יִזְיִזוּ בּוֹ אֲבָר. שׁוֹמְטִין אֶת הַכֶּר מִתַּחְתָּיו. וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחוּל בְּשִׁבִּיל שְׁיִמְתִּין. קוֹשְׁרִין אֶת הַלְּחִי. לֹא שְׁיַעֲלֶה אֶלָּא שְׁלֹא יוֹסִיף. וְכֵן קוֹרֶה שְׁנִשְׁבְּרָה. סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסַפְסָל. אוֹ בְּאַרוֹכוֹת הַמָּטָה. לֹא שְׁתַּעֲלֶה. אֶלָּא שְׁלֹא תוֹסִיף. אֵין מְאַמְצִין אֶת הַמֶּת בְּשִׁבְתָּ. וְלֹא בַחוּל עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ. וְהַמְאַמֵּץ עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. הֵרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים:

פרק כד

מִי שֶׁהֶחֱשִׁיד לֹו בְּדֶרֶךְ. נוֹתֵן כִּיסוֹ לַנֶּכְרִי. וְאִם אֵין עִמּוֹ נֶכְרִי מֵנִיחוֹ עַל הַחֲמוֹר. הִגִּיעַ לְחָצֵר הַחִיצוֹנָה. נוֹטֵל אֶת הַכֵּלִים הַנֶּטְלִין בְּשִׁבְתָּ. וְשֹׁאֵינָן נֶטְלִין בְּשִׁבְתָּ. מִתִּיר אֶת הַחֲבָלִים וְהַשָּׂקִים נוֹפְלִין מֵאַלְיָהוּן:

ב מִתִּירִין פָּקִיעֵי עֲמִיר לִפְנֵי בֵּהמָה. וּמִפְסָפְסִין אֶת הַכִּיפִין. אֲבָל לֹא אֶת הַזִּירִין. אֵין מְרַסְקִין לֹא אֶת הַשַּׁחַת. וְלֹא אֶת הַחֲרוּבִין. לִפְנֵי בֵּהמָה בֵּין דָּקָה וּבֵין גָּסָה. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בַּחֲרוּבִין לְדָקָה:

ג אֵין אוֹבְסִין אֶת הַגָּמֶל. וְלֹא דוֹרְסִין. אֲבָל מְלַעֲיטִין. וְאֵין מְמָרִים הָעֶגְלִין אֲבָל מְלַעֲיטִין. וּמֵהַלְקָטִין לְתִרְגָּנוּלִים. וְנוֹתְנִים מִים לְמוֹרְסָן. אֲבָל לֹא גוֹבְלִים. וְאֵין נוֹתְנִין מִים לִפְנֵי דְבוּרִים. וְלִפְנֵי יוֹנִים שֶׁבְּשׁוּבָךְ. אֲבָל נוֹתְנִין לִפְנֵי אוֹוִזִין וְתִרְגָּנוּלִים. וְלִפְנֵי יוֹנֵי הַרְדִּיסִיּוֹת:

י' מַחֲתִכִּין אֶת הַדְּלוּעִין לִפְנֵי הַבֶּהֱמָה. וְאֵת הַנִּבְלָה לִפְנֵי
הַכְּלָבִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹא הָיְתָה נִבְלָה מֵעֶרֶב
שַׁבָּת. אֲסוּרָה. לְפִי שְׂאִינָה מִן הַמוֹכֵן:

ה' מְפִירִין גְּדָרִים בְּשַׁבָּת. וְנִשְׁאָלִין לְגְדָרִים שֶׁהֵן לְצוּרָה
הַשַּׁבָּת. וּפּוֹקְקִים אֶת הַמָּאוֹר. וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית. וְאֵת
הַמְקָוָה. וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק. וּבִימֵי אָבִא
שְׁאוּל בֶּן בְּטָנִית. שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ. וְקִשְׁרוּ
אֶת הַמְקִידָה בְּגָמִי. לִידַע. אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח
אִם לֹאוֹ. וּמַדְבְּרִיהֶם לְמַדְנֹו. שֶׁפּוֹקְקִין. וּמוֹדְדִין. וְקוֹשְׁרִין
בְּשַׁבָּת: סליק

מסכת עירובין

פרק א

מבוי שהוא גבוה. למעלה מעשרים אמה ימעט. רבי יהודה אומר אינו צריך. והרחב מעשר אמות ימעט. ואם יש לו צורת פתח. אף על פי שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:

ב הכשר מבוי. בית שמאי אומרים לחי וקורה. ובית הלל אומרים לחי או קורה. רבי אליעזר אומר לחיין. משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא. לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות. שהוא נתר או בלחי או בקורה. על מה נחלקו. על רחב מארבע אמות ועד עשר. שבית שמאי אומרים לחי וקורה. ובית הלל אומרים או לחי או קורה. אמר רבי עקיבא על זה ועל זה נחלקו:

ג הקורה שאמרו רחבה כדי לקבל אריח. ואריח חצי לבנה של שלשה טפחים. דיה לקורה שתהא רחבה טפח. כדי לקבל אריח לארבו:

ד רחבה כדי לקבל אריח ובריאה כדי לקבל אריח. רבי יהודה אומר רחבה אף על פי שאינה בריאה:

ה היתה של קש או של קנים. רואין אותה כאלו היא של מתכת. עקומה. רואין אותה כאלו היא פשוטה. עגולה.

רואין אותה כאלו היא מרבעת. כל שיש בהקיפו שלשה
טפחים. יש בו רוחב טפח:

י לחיין שאמרו. גבהן עשרה טפחים. ורחבן ועבין כל
שהוא. רבי יוסי אומר רחבן שלשה טפחים:

י בכל עושין לחיין. אפילו בדבר שיש בו רוח חיים. ורבי
יוסי אומר. ומטמא משום גלל. ורבי מאיר מטהר. וכותבין
עלין גטי נשים. ורבי יוסי הגלילי פוסל:

ח שיירה שחנתה בבקעה והקיפונה בכלי בהמה.
מטלטלין בתוכה. ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים.
ולא יהו פרצות יתרות על הבנין. כל פרצה שהיא כעשר
אמות מתרת. מפני שהיא כפתח. יתר מכאן אסור:

ט מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה. וזה למעלה מזה.
ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו שלשה טפחים. שיעור
חבלים ועובין יתר על טפח. כדי שיהא הכל עשרה
טפחים:

י מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה
טפחים. בשיירה דברו. דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים
לא דברו בשיירה אלא בהווה. כל מחיצה שאינה של
שתי ושל ערב אינה מחיצה. דברי רבי יוסי בר יהודה.
וחכמים אומרים משני דברים. ארבעה דברים פטרו

בַּמַּחֲנֶה מְבִיאִין עֵצִים מִכָּל מָקוֹם וּפְטוּרִים מִרְחִיצַת
יָדִים וּמִדְמָאֵי וּמִלְעָרֵב:

פרק ב

עוֹשִׂין פֶּסֶין לְבִירָאוֹת אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין נִרְאִין כְּשִׁמְנָה
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר שְׁמֶנֶה נִרְאִין
כְּשֵׁנִים עֶשֶׂר אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין וְאַרְבַּעַה פְּשׁוּטִים גְּבֵהֶן
עֲשָׂרָה טַפָּחִים וְרַחְבֵּן שֶׁשָּׁה וְעַבְיָן כָּל שֶׁהוּא וּבִינֵיהֶן
כַּמֶּלֶא שְׁתֵּי רִבְקוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ בָּקָר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע קְשׁוּרוֹת וְלֹא מוֹתְרוֹת
אַחַת נִכְנָסֶת וְאַחַת יוֹצֵאָה:

^ב מוֹתֵר לְהִקְרִיב לְבָאֵר וּבִלְבָד שֶׁתִּהְיֶה פֶּרֶה רֹאשָׁה וְרִבָּה
בְּפָנִים וְשׁוֹתָהּ מוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא וּבִלְבָד שִׁירָבָה
בַּפֶּסֶין:

^ג רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד בֵּית סְאֲתִים אָמְרוּ לוֹ לֹא אָמְרוּ
בֵּית סְאֲתִים אֵלָּא לַגָּנָה וְלַקֶּרֶף אָבֵל אִם הָיָה דִּיר
אוֹ סֹהֵר אוֹ מִקְצָה אוֹ חֲצֵר אָפִילוּ בֵּית חֲמִשֶּׁת כּוֹרִין
אָפִילוּ בֵּית עֲשָׂרָה כּוֹרִין מוֹתֵר וּמוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא
וּבִלְבָד שִׁירָבָה בַּפֶּסֶין:

^ד רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיְתָה דֶּרֶךְ (הַרְבֵּים) מִפְּסִיקְתָּן
יִסְלְקָנָה לְצַדְדֵּין וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵינוּ צָרִיד אֶחָד בּוֹר
הַרְבֵּים וּבָאֵר הַרְבֵּים וּבָאֵר הַיָּחִיד עוֹשִׂין לָהֶן פֶּסֶין אָבֵל

לְבוֹר הַיְחִיד עוֹשִׁין לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. דְּבָרֵי
 רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵא אוֹמֵר אֵין עוֹשִׁין פֶּסֶן
 אֶלָּא לְבֵאֵר הָרַבִּים בְּלֶבֶד. וְלִשְׂאֵר עוֹשִׁין חֲגוּרָה גְבוּהָה
 עֲשָׂרָה טַפָּחִים:

ה' וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵא. הַגָּנָה וְהַקֶּרֶף שֶׁהִיא
 שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. מִקְפֶּת
 גָּדַר גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. מְטִלְטֵל בְּתוֹכָהּ. וּבִלְבָד שִׁישׁ
 בָּהּ שׁוֹמְרִיהָ אוֹ בֵּית דִּירָה אוֹ שֶׁתֵּהָא סְמוּכָה לְעִיר. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶלָּא בּוֹר וְשִׁיחַ וּמַעְרָה.
 מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶחָד
 מִכָּל אֵלוֹ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. וּבִלְבָד שֶׁיֵּהָא בָּהּ שְׁבָעִים
 אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אוֹמֵר אִם הָיְתָה אֶרְכָּה יִתֵּר עַל רְחֻבָּהּ אֶפִּילוּ אַמָּה אַחַת.
 אֵין מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֶפִּילוּ אֶרְכָּה פִּי
 שְׁנַיִם בְּרֻחְבָּהּ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ:

י' אָמַר רַבִּי אֱלִעָאִי שְׁמַעְתִּי מִרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אֶפִּילוּ הִיא
 כְּבֵית כּוֹר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ אֲנָשֵׁי חֲצֵר שֶׁשָּׂכַח אֶחָד
 מֵהֶן. וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אֶסּוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ. אֲבָל
 לָהֶם מוֹתֵר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ שִׁיּוּצָאִין בְּעַקְרָבָנִין בְּפֶסֶח.
 וְחִזְרָתִי עַל כָּל תַּלְמִידָיו וּבִקְשָׁתִי לִי חֵבֶר וְלֹא מָצָאתִי:

פרק ג

בְּכָל מְעָרְבִין וּמִשְׁתַּתְּפִין. חוץ מִן הַמֵּיִם וּמִן הַמֶּלֶח.
 וְהַכֹּל נֶקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר חוץ מִן הַמֵּיִם וּמִן הַמֶּלֶח.
 הַנּוֹדֵר מִן הַמְּזוּז. מוֹתֵר בְּמֶלֶח וּבַמֵּיִם. מְעָרְבִין לְנֹזֵר בֵּינָן
 וּלְיִשְׂרָאֵל בְּתֵרוּמָה. סוֹמְכֹס אוֹמֵר בַּחוּלִין. וְלִכְהֵן בְּבֵית
 הַפָּרֶס. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֲפִילוּ בְּבֵית הַקְּבֻרוֹת. מִפְּנֵי
 שֵׁיכּוֹל לִילֵךְ לַחוּץ וּלְאָכּוֹל:

ב מְעָרְבִין בְּדִמְאֵי. וּבַמַּעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ.
 וּבַמַּעֲשֵׂר שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ. וְהַפְּהָגִים בַּחֲלָה
 (וּבְתֵרוּמָה). אָבֵל לֹא בְטָבֵל. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא
 נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ.
 הַשּׁוֹלֵחַ עִירּוּבוֹ בֵּיד חֵרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. וּבֵיד מִי שֶׁאִינוֹ
 מוֹדֶה בְּעִירּוּב. אִינוֹ עִירּוּב. וְאִם אָמַר לְאַחַד לְקַבְּלוֹ
 מִמֶּנּוּ. הֵרִי זֶה עִירּוּב:

ג נִתְּנוּ בְּאֵילָן לְמַעֲלָה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים. אֵין עִירּוּבוֹ עִירּוּב.
 לְמַטָּה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים עִירּוּבוֹ עִירּוּב. נִתְּנוּ בַּבּוֹר אֲפִילוּ
 עֶמּוֹק מֵאָה אַמָּה. עִירּוּבוֹ עִירּוּב. נִתְּנוּ בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶה אוֹ
 בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶדֶס. בְּזֶמֶן שֶׁהוּא תְּלוּשׁ וְנָעוּץ. אֲפִילוּ גְבוּהָה
 מֵאָה אַמָּה. הֵרִי זֶה עִירּוּב. נִתְּנוּ בַּמַּגָּדֵל וְנָעַל בְּפָנָיו. וְאָבַד
 הַמַּפְתָּח. הֵרִי זֶה עִירּוּב. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִם אִינוֹ יוֹדֵעַ
 שֶׁהַמַּפְתָּח בַּמָּקוֹמוֹ אִינוֹ עִירּוּב:

י נִתְּגַלְגַּל חוּץ לַתַּחֲנוּם וְנִפְּל עָלָיו גֵּל אִם נִשְׂרַף אִם תִּרְוּמָה וְנִטְמָאָה מִבְּעוֹד יוֹם אֵינוֹ עִירוּב מִשְׁחָשִׁיכָה הֵרִי זֶה עִירוּב אִם סֶפֶק רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמְרִים הֵרִי זֶה חֹמֶר גָּמֵל רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים סֶפֶק עִירוּב כָּשֵׁר אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲבָטוּלְמוֹס הָעִיד מִשּׁוּם חֲמֻשָּׁה זִקְנִים עַל סֶפֶק עִירוּב שְׁכָשֵׁר:

ה מתנה אדם על ערובו ואומר: אם באו גוים מן המזרח עירובי למערב מן המערב עירובי למזרח אם באו מכאן ומכאן למקום שארצה אלך לא באו לא מכאן ולא מכאן הריני כבני עירי אם בא חכם מן המזרח עירובי למזרח מן המערב עירובי למערב בא מכאן ומכאן למקום שארצה אלך לא מכאן ולא מכאן הריני כבני עירי רבי יהודה אומר אם היה אחד מהן רבו ילך אצל רבו ואם היו שניהם רבותיו למקום שירצה ילך:

י רבי אליעזר אומר יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה ובין מלאחריה מערב אדם שני ערובין ואומר ערובי הראשון למזרח והשני למערב הראשון למערב והשני למזרח עירובי הראשון והשני כבני עירי עירובי השני והראשון כבני עירי וחכמים אומרים מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עקר או מערב לשני ימים או אינו מערב כל עקר ביצד יעשה מוליכו בראשון ומחשיך עליו ונוטלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ונמצא משתכר בהליכתו ומשתכר בעירובו נאכל בראשון.

עירוב לראשון ואינו עירוב לשני. אמר רבי אליעזר מזדים אתם לי שהם שתי קדושות:

י רבי יהודה אומר ראש השנה שהיה ירא שמא תתעבר. מערב אדם שני ערובין. ואומר עירובי בראשון למזרח. ובשני למערב. בראשון למערב. ובשני למזרח. עירובי בראשון. ובשני כבני עירי. עירובי בשני. ובראשון כבני עירי. ולא הודו לו חכמים:

יז ועוד אמר רבי יהודה מתנה אדם על הפלפלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנולדה בראשון. תאכל בשני. ולא הודו לו חכמים:

יח רבי דוסא בן הרפינס אומר העובר לפני התיבה ביום טוב ראשון של ראש השנה. אומר החליצנו יי אלהינו את יום ראש החדש הזה. אם היום אם למחר. ולמחר הוא אומר. אם היום אם אמש. ולא הודו לו חכמים:

פרק ד

מִי שֶׁהוֹצִיאוּהוּ גוֹיִם. אוֹ רוּחַ רָעָה. אֵין לוֹ אֵלָא אַרְבַּע
אֲמוֹת. הִחֲזִירוּהוּ. כְּאֵלוֹ לֹא יָצָא. הוֹלִיכוּהוּ לָעִיר
אַחֶרֶת. נִתְּנוּהוּ בְּדִיר. אוֹ בְּסֹהַר. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמְרִים מִהֲלֹךְ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמְרִים אֵין לוֹ אֵלָא אַרְבַּע אֲמוֹת. מַעֲשֶׂה שֶׁבָּאוּ
מִפְּרָנְדִּיסִים. וְהִפְלִיגָה סְפִינָתָם בֵּינֵם. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הָלְכוּ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי עֲקִיבָא
לֹא זָזוּ מֵאַרְבַּע אֲמוֹת. שָׂרְצוּ לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמָן:

^ב פֶּעַם אַחַת לֹא נִכְנְסוּ לַנֶּמֶל עַד שֶׁחֲשִׁיכָה. אָמְרוּ לוֹ לְרַבֵּן
גַּמְלִיאֵל. מָה אָנוּ לִירֹד. אָמַר לָהֶן מִתָּרִים אַתֶּם. שֶׁכָּבֶד
הָיִיתִי מִסֵּתֶכֶל. וְהֵינּוּ בְּתוֹךְ הַתְּחוּם עַד שֶׁלֹּא חֲשִׁיכָה:

^ג מִי שֶׁיָּצָא בְּרִשּׁוֹת. וְאָמְרוּ לוֹ כָּבֵד נַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה. יֵשׁ לוֹ
אֱלֹפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ. אִם הָיָה בְּתוֹךְ הַתְּחוּם. כְּאֵילוֹ לֹא
יָצָא. שֶׁכָּל הַיּוֹצְאִים לְהַצִּיל חוֹזְרִין לְמִקְוָמָן:

^ד מִי שֶׁיָּשָׁב בְּדֶרֶךְ. וְעָמַד וּרְאָה וְהָרִי הוּא סָמוּךְ לָעִיר.
(הוֹאִיל) וְלֹא הָיְתָה כְּוִנָּתוֹ לִכְדֹּ לֹא יִכְנָס. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִכְנָס. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה הָיָה.
וְנִכְנָס רַבִּי טַרְפוֹן בְּלֹא מִתְכַּוֵּן:

^ה מִי שֶׁיָּשָׁן בְּדֶרֶךְ וְלֹא יָדַע שֶׁחֲשִׁיכָה. יֵשׁ לוֹ אֱלֹפִים אִמָּה
לְכָל רוּחַ. דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין לוֹ

אֵלָא אַרְבַּע אַמּוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר וְהוּא בְּאַמְצָעַן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְאַיִזָּה רוּחַ שִׁירְצָה יֵלֵךְ. וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה שְׂאֵם בֶּרֶר לוֹ שְׂאִינוּ יָכוֹל לַחְזוֹר בּוֹ:

י הָיוּ שְׁנַיִם מְקַצֵּת אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה בְּתוֹךְ אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה. מְבִיאִין וְאוֹכְלִין בְּאַמְצָע. וּבִלְבָד שְׁלֹא יוֹצִיא זֶה מִתּוֹךְ שְׁלוֹ. לְתוֹךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ. הָיוּ שְׁלֹשָׁה. וְהָאֻמְצָעִי מְבֹלַע בֵּינֵהֶן. הוּא מוֹתֵר עִמָּהֶן. וְהֵם מוֹתֵרִין עִמּוֹ. וּשְׁנַיִם הַחִיצוֹנִים אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לָמָּה הִדְבֵּר דּוֹמָה לְשִׁלְשׁ חֲצוֹת הַפְּתוּחוֹת זֶה לָזוֹ. וּפְתוּחוֹת לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. עִירְבוּ שְׁתֵּיהֶן עִם הָאֻמְצָעִית הִיא מוֹתֵרֶת עִמָּהֶן וְהֵם מוֹתֵרִים עִמָּהּ. וּשְׁתֵּים הַחִיצוֹנוֹת אֲסוּרוֹת זֶה עִם זֶה:

י' מִי שָׁבָא בִּדְרֹךְ וַחֲשָׁכָה לוֹ וְהָיָה מְכִיר אֵילָן אוֹ גֹּדֶר. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי תַחְתָּיו. לֹא אָמַר כָּלוּם. שְׁבִיתִתִּי בְּעֶקְרוֹ מִהֲלֹךְ מִמָּקוֹם רִגְלָיו וְעַד עֶקְרוֹ אֲלָפִים אָמָּה. וּמִעֶקְרוֹ וְעַד בֵּיתוֹ אֲלָפִים אָמָּה. נִמְצָא מִהֲלֹךְ מִשְׁחָשִׁיכָה אַרְבַּעַת אֲלָפִים אָמָּה:

י"א אִם אֵינוֹ מְכִיר. אוֹ שְׂאִינוֹ בָּקִי בַּהֲלָכָה. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי בְּמִקְוִמִי. זָכָה לוֹ מִקְוִמוֹ אֲלָפִים אָמָּה לְכָל רוּחַ עֲגוּלוֹת. דְּבָרֵי רַבִּי חֲנִינָא בֶּן אֲנָטִיגְנוֹס. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מְרַבְּעוֹת כְּטַבָּלָא מְרַבְּעֵת. כְּדִי שִׁיְהֵא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיוֹת:

י"ב זֶה הוּא שְׂאִמְרוֹ הָעֲנִי מְעַרְב בְּרִגְלָיו. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָּא עֲנִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶחָד עֲנִי וְאֶחָד

עָשִׂיר שָׁלֹא אָמְרוּ מֵעֶרְבֵין בַּפֶּתֶּ. אֲלֵא לְהַקֵּל עַל הָעֹשִׂיר.
שָׁלֹא יֵצֵא וְיַעֲרֵב בְּרִגְלָיו:

מִי שִׁיָּצֵא לִילָד לָעִיר שֶׁמֵּעֶרְבֵין בָּהּ וְהִחֲזִירוּ חֲבִירוֹ. הוּא
מוֹתֵר לִילָד וְכָל בְּנֵי הָעִיר אֲסוּרִין. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
מֵאִיר אוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לָעֶרֶב וְלֹא עָרֵב. הֲרִי זֶה חֲמַר
גָּמֹל:

מִי שִׁיָּצֵא חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת. לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר שְׁתֵּים יִכָּנֵס. שְׁלֹשׁ לֹא יִכָּנֵס. מִי שֶׁהִחֲשִׁיד
(לֹא) חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר אֲפִילוֹ חֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֲמוֹת יִכָּנֵס. שְׂאִין הַמְּשׁוּחוֹת
מִמַּצִּין אֶת הַמְּדוֹת מִפְּנֵי הַטּוֹעִין:

פרק ה

כִּי־צַד מֵעֶרְבֵין אֶת הָעָרִים. בֵּית נִכְנָס בֵּית יוֹצֵא. פָּגוּם
נִכְנָס פָּגוּם יוֹצֵא. הָיוּ שָׁם גְּדוּדֵי־זוֹת גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה
טַפָּחִים. וְגִשְׁרִים וּנְפָשׁוֹת שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית דִּירָה. מוֹצִיאִין
אֶת הַמְּדָה כְּנֶגְדָן. וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כִּמְיִן טַבָּלָא מְרַבֵּעַת. כְּדִי
שְׂיֵהָא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיּוֹת:

נֹתְנִין קַרְפָּף לָעִיר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא
אָמְרוּ קַרְפָּף. אֲלֵא בֵין שְׁתֵּי עִירוֹת. אִם יֵשׁ לָזוֹ שְׁבָעִים
אִמָּה וְשִׁירִים. וְלָזוֹ שְׁבָעִים אִמָּה וְשִׁירִים. עוֹשֶׂה קַרְפָּף
לְשִׁתִּיהֶן. לְהִיוֹתֵן כְּאֶחָת:

ג וכן שלש כפרים המשלשין אם יש בין שנים החיצונים
מאה וארבעים ואחד ושליש עשה אמצעי את שלשתן.
להיותן באחד:

ד אין מודדין אלא בחבל של חמשים אמה. לא פחות
ולא יותר. ולא ימדוד אלא כנגד לבו. היה מודד והגיע
לגיא. או לגדר. מבליע וחוזר למדתו. הגיע להר. מבליע
וחוזר למדתו. ובלבד שלא יצא חוץ לתחום. אם אינו יכול
להבליע. בזו אמר רבי דוסתאי בר ינאי משום רבי מאיר
שמעתי שמקדיין בהרים:

ה אין מודדין אלא מן הממחה. רבה למקום אחד. ומיעט
למקום אחר. שומעין למקום שרבה. רבה אחד ומיעט
אחר. שומעין למרבה. אפילו עבד אפילו שפחה נאמנים
לומר עד כאן תחום שבת. שלא אמרו חכמים את הדבר
להחמיר אלא להקל:

ו עיר של יחיד ונעשית של רבים. מערבין את כלה. ושל
רבים ונעשית של יחיד. אין מערבין את כלה. אלא אם כן
עשה חוצה לה כעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים
דיורים. דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר שלש חצרות
של שני בתים:

ז מי שהיה במזרח ואמר לבנו ערב לי במערב. במערב
ואמר לבנו ערב לי במזרח. אם יש הימנו ולביתו אלפים
אמה ולעירובו יותר מכאן. מותר לביתו ואסור לערובו.

לְעֶרְבּוֹ אֲלָפִים אִמָּה וּלְבֵיתוֹ יוֹתֵר מִכָּאן. אָסוּר לְבֵיתוֹ
וּמוֹתֵר לְעֶרְבּוֹ. הַנּוֹתֵן אֶת עֶרְבּוֹ בְּעֶבְרָה שֶׁל עִיר. לֹא
עָשָׂה וְלֹא כָלוּם. נִתְּנוּ חוּץ לַתְּחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת. מֵה
שֶׁנֶּשְׁכַּר הוּא מִפְסִיד:

ח אֲנָשִׁי עִיר גְּדוֹלָה מֵהַלְכִין אֶת כָּל עִיר קִטְנָה. וְאִין אֲנָשִׁי
עִיר קִטְנָה. מֵהַלְכִין אֶת כָּל עִיר גְּדוֹלָה. כִּיצַד. מִי שֶׁהָיָה
בְּעִיר גְּדוֹלָה. וְנָתַן אֶת עֶרְבּוֹ בְּעִיר קִטְנָה. בְּעִיר קִטְנָה
וְנָתַן אֶת עֶרְבּוֹ בְּעִיר גְּדוֹלָה. מֵהַלֵּךְ אֶת כָּלָה. וְחוּצָה לָהּ
אֲלָפִים אִמָּה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין לוֹ אֵלָּא מִמָּקוֹם עֶרְבּוֹ
אֲלָפִים אִמָּה:

ט אָמַר לָהֶן רַבִּי עֲקִיבָא. אִי אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן עֶרְבּוֹ
בְּמַעֲרָה. שְׂאִין לוֹ מִמָּקוֹם עֶרְבּוֹ. אֵלָּא אֲלָפִים אִמָּה.
אָמְרוּ לוֹ. אֵימָתִי. בְּזֶמֶן שְׂאִין בָּהּ דִּיּוּרִין. אָבֵל יֵשׁ בָּהּ
דִּיּוּרִין מֵהַלֵּךְ אֶת כָּלָה. וְחוּצָה לָהּ אֲלָפִים אִמָּה. גִּמְצָא
קַל תּוֹכָה מֵעַל גְּבָהּ. וְלִמּוֹדֵד שְׂאֵמְרוּ נּוֹתְנִין לוֹ אֲלָפִים
אִמָּה. שְׂאֵפִילוֹ סוֹף מִדָּתוֹ כָּלָה בְּמַעֲרָה:

פרק ו

הֵדָר עִם נֶכְרִי בְּחֶצֶר. אוֹ עִם מִי שְׁאִינוֹ מוֹדֶה בְּעֶרֶוב.
הָרִי זֶה אוֹסֵר עָלָיו. (דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר). רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר לְעוֹלָם אֵינוֹ אוֹסֵר עַד שֶׁיְהוּ שְׁנֵי יִשְׂרָאֵלִים
אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה:

^ב אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מַעֲשֶׂה בְּצִדּוּקִי אֶחָד שֶׁהָיָה דֶּר עַמָּנוּ
בְּמִבּוֹי בִּירוּשָׁלַיִם. וְאָמַר לָנוּ אַבָּא. מָה־רוּ וְהוֹצִיאוּ אֶת
(כָּל) הַכֵּלִים לַמִּבּוֹי עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן אַחֵר. מָה־רוּ וַעֲשׂוּ צָרְכֵיכֶם בְּמִבּוֹי
עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם:

^ג אֲנָשִׁי חֶצֶר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אָסוּר
מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ וְלָהֶם. וְשִׁלְּהֶם מוֹתָרִים לוֹ וְלָהֶם.
נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתָן. הוּא מוֹתָר וְהֵן אֲסוּרִין. הֵיוּ שְׁנַיִם אוֹסְרִים
זֶה עַל זֶה. שֶׁאֶחָד נֹתֵן רְשׁוּת. וְנוֹטֵל רְשׁוּת. שְׁנַיִם נֹתְנִים
רְשׁוּת וְאֵין נֹטְלִים רְשׁוּת:

^ד מֵאִמְתִּי נֹתֵנִין רְשׁוּת. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מִשְׁחֵשִׁיכָה. מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּתוֹ וְהוֹצִיא.
בֵּין בְּשׁוּגָג. בֵּין בְּמִזִּיד. הָרִי זֶה אוֹסֵר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּמִזִּיד אוֹסֵר. בְּשׁוּגָג אֵינוֹ אוֹסֵר:

ה בעל הבית שהיה שותף לשכניו. לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב. לזה ביין. ולזה בשמן צריכין לערב. רבי שמעון אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב:

י חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד. בית שמאי אומרים עירוב לכל חבורה וחבורה. ובית הלל אומרים עירוב אחד לכלן. ומודים בזמן שמקצתן שרויין בחדרים. או בעליות. שהן צריכין עירוב לכל חבורה וחבורה:

י האחין השותפים שהיו אוכלין על שלחן אביהם. וישנים בבתיהם. צריכין עירוב לכל אחד ואחד. לפיכך אם שכח אחד מהם ולא עירב. מבטל את רשותו. אימתי בזמן שמוזליכין ערובין למקום אחר. אבל אם היה עירוב בא אצלן. או שאין עמהם דיוורין בחצר. אינן צריכין לערב:

ח חמש חצרות פתוחות זו לזו. ופתוחות למבוי. עירבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי. מותרין בחצרות ואסורין במבוי. ואם נשתתפו במבוי. מותרין כפאן וכאן. עירבו בחצרות ונשתתפו במבוי. ושכח אחד מבני חצר ולא עירב. מותרין כפאן וכאן. (שכח אחד) מבני מבוי ולא נשתתף. מותרין בחצרות ואסורים במבוי. שהמבוי לחצרות כחצר לבתים:

ט שתי חצרות זו לפנים מזו. ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונה. הפנימית מותרת והחיצונה אסורה. החיצונה ולא הפנימית. שתייהן אסורות. ערבה זו לעצמה וזו

לַעֲצֻמָּהּ זֹו מוֹתֶרֶת בִּפְנֵי עֲצֻמָּהּ וְזֹו מוֹתֶרֶת בִּפְנֵי עֲצֻמָּהּ.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹסֵר (אֵת) הַחֲצִיצוֹנָה שֶׁדְּרִיסַת הָרֶגֶל
אוֹסֶרְתָּהּ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין דְּרִיסַת הָרֶגֶל אוֹסֶרְתָּהּ:

י' שֶׁכַּח אֶחָד מִן הַחֲצִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב הַפְּנִימִית מוֹתֶרֶת
וְהַחֲצִיצוֹנָה אֲסוּרָה (שֶׁכַּח אֶחָד) מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עֶרֶב
שֶׁתִּיֵּהֶן אֲסוּרוֹת נִתְּנוּ עִירוּבֵן בְּמָקוֹם אֶחָד וְשֶׁכַּח אֶחָד
בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחֲצִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב שֶׁתִּיֵּהֶן
אֲסוּרוֹת וְאִם הָיוּ שֵׁל יְחִידִים אֵין צְרִיכִין לָעֶרֶב:

פרק ז

חֲלוּן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת אֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה בְּתוֹךְ
עֶשְׂרֵה מַעֲרְבִין שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מַעֲרְבִין אֶחָד
פָּחוֹת מֵאֶרְבָּעָה עַל אֶרְבָּעָה אוֹ לְמַעַלָּה מֵעֶשְׂרֵה מַעֲרְבִין
שְׁנַיִם וְאֵין מַעֲרְבִין אֶחָד:

ב' כִּתְלֵ שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת גְּבוּהָ עֶשְׂרֵה וּרְחָב אֶרְבָּעָה
מַעֲרְבִין שְׁנַיִם וְאֵין מַעֲרְבִין אֶחָד הָיוּ בְּרֵאשׁוֹ פִּירוֹת אֵלוֹ
עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וְאֵלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וּבִלְבָד
שֶׁלֹא יוֹרִידוּ לְמַטָּה נִפְרָץ הַכִּתֵּל עַד עֶשְׂרֵה אַמּוֹת מַעֲרְבִין
שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מַעֲרְבִין אֶחָד מִפְּנֵי שֶׁהוּא כִּפְתָּח יוֹתֵר
מִכָּאן מַעֲרְבִין אֶחָד וְאֵין מַעֲרְבִין שְׁנַיִם:

ג חריץ שבין שתי חצרות. עמוק עשרה ורחב ארבעה מערבין שנים ואין מערבין אחד. אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר או צורות מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ד נתן עליו נסר (שהיא) רחבה ארבעה טפחים. וכן שתי גזזטראות זו כנגד זו מערבין שנים. ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן. מערבין שנים ואין מערבין אחד:

ה מתבן שבין שתי חצרות גבוה עשרה טפחים. מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן. ואלו מאכילין מכאן. נתמעט התבן מעשרה טפחים. מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ו כיצד משתתפין במבוי מניח את החבית. ואומר הרי זו לכל בני מבוי. ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים. ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו. אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים. ולא על ידי עבדו ושפחתו הפנענים. מפני שיצן כידו:

ז נתמעט האכל. מוסיף ומזכה. ואין צריך להודיע. נתוספו עליהן. מוסיף ומזכה וצריך להודיע:

ח כמה הוא שעורו. בזמן שהן מרבין. מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מועטין כגרוגרות להוצאת שבת לכל אחד ואחד:

ט אמר רבי יוסי במה דברים אמורים בתחילת ערוב.
אבל בשירי ערוב כל שהוא ולא אמרו לערב בחצרות.
אלא כדי שלא לשכח את התינוקות:

י בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים ומן המלח דברי
רבי אליעזר רבי יהושע אומר כפר הוא ערוב. אפילו
מאפה סאה והיא פרוסה אין מערבין בה. כפר באיסר
והוא שלם מערבין בו:

יא נותן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיזכה לו
בערוב דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים לא זכו לו
מעותיו ומודים בשאר כל האדם שזכו לו מעותיו שאין
מערבין לאדם אלא מדעתו. אמר רבי יהודה במה דברים
אמורים בערובי תחומין אבל בערובי חצרות. מערבין
לדעתו ושלא לדעתו. לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין
חבין לאדם שלא בפניו:

פרק ח

כיצד משתתפין בתחומין מניח את החבית. ואומר
הרי זו לכל בני עירי לכל מי שילך לבית האבל.
או לבית המשתה. כל שקבל עליו מבעוד יום. מותר.
משתתשך אסור. שאין מערבין משתתשך:

^ב במה הוא שיעורו. מזון שתי סעודות לכל אחד. מזונו
לחול ולא לשבת. דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר
לשבת ולא לחול. וזה וזה מתכונן להקל. רבי יוחנן בן
ברוקא אומר מכפר בפונדיון. מארבע סאין בסלע. רבי
שמעון אומר שתי ידות לכפר משלש לקב. חציה לבית
המנגע. וחצי חציה לפסול את הגויה:

^ג אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא ערבו. כל שגבוה
עשרה טפחים למרפסת. פחות מכאן לחצר. חוליות
הבור והסלע שהן גבוהים עשרה טפחים. למרפסת.
פחות מכאן לחצר. במה דברים אמורים בסמוכה. אבל
במפלגת. אפילו היא גבוהה עשרה טפחים לחצר. ואיזו
היא סמוכה. כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים:

^ד הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת. אינו
עירוב. והדר שם אינו אוסר עליו. בבית התבן. ובבית
הבקר. ובבית העצים. ובבית האצרות. הרי זה עירוב.
והדר שם אוסר (עליו). רבי יהודה אומר אם יש שם
תפיסת יד של בעל הבית. אינו אוסר עליו:

ה' הַמְנִיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת בְּעִיר אַחֲרֶת. אֶחָד נִכְרִי
וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל הָרִי זֶה אוֹסֵר. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר אֵינוֹ אוֹסֵר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר נִכְרִי אוֹסֵר. יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ
אוֹסֵר. שָׁאִין דָּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְבֹא בַשַּׁבָּת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
אֲפִילוּ הַנִּיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת אֲצֵל בְּתוֹ בְּאוֹתָהּ הָעִיר
אֵינוֹ אוֹסֵר. שֶׁכָּבֵר הִסִּיעַ מִלְּבֹו:

י' בּוֹר שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת. אֵין מִמְּלֵאִין מִמֶּנּוּ בַשַּׁבָּת
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. בֵּין
(מִלְּמַעְלָה) בֵּין מִלְּמַטָּה. בֵּין מִתּוֹךְ אוֹגְנוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים מִלְּמַטָּה. וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים מִלְּמַעְלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא תִּהְיֶה מְחִיצָה
גְּדוּלָּה מִן הַכֶּתֶל שְׁבִינִיָּהֶם:

י' אִמַּת הַמַּיִם שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בְּחָצֵר. אֵין מִמְּלֵאִין הַיִּמָּנָה
בַּשַּׁבָּת. אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה לָּהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה
טַפָּחִים בִּכְנִיסָהּ וּבִיצִיאָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כֶּתֶל שֶׁעַל
גְּבֻהָה תִּדּוֹן מְשׁוּם מְחִיצָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בְּאַמָּה
שֶׁל אֶבֶל שֶׁהָיוּ מִמְּלֵאִין מִמֶּנָּה עַל פִּי זִקְנִים בַּשַּׁבָּת. אָמְרוּ
לוֹ מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה בָּהּ כְּשִׁיעוֹר:

י' גִּזְזוּטְרָא שֶׁהִיא לְמַעְלָה מִן הַמַּיִם. אֵין מִמְּלֵאִין הַיִּמָּנָה
בַּשַּׁבָּת. אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לָּהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה
טַפָּחִים. בֵּין מִלְּמַעְלָה בֵּין מִלְּמַטָּה. וְכֵן שְׁתֵּי גִזְזוּטְרָאוֹת זֹ

לְמַעַלָּה מִזֹּז • עָשׂוּ לְעֵלְיוֹנָה וְלֹא עָשׂוּ לְתַחְתּוֹנָה • לְתַחְתּוֹנָה
וְלֹא לְעֵלְיוֹנָה • שְׁתִּיּהֶן אֲסוּרוֹת עַד שִׁיעָרְבוּ:

ט חָצֵר שֶׁהִיא פְּחוּתָה מֵאַרְבַּע אַמּוֹת • אֵין שׁוֹפְכִין בְּתוֹכָהּ
מִים בְּשַׁבָּת אֲלֵא אִם בֵּין עָשׂוּ לָהּ עוֹקָה מִחֻזְקַת סְאֲתִים •
מִן הַנֶּקֶב וּלְמִטָּה • בֵּין מִבְּחוּץ בֵּין מִבְּפָנִים • אֲלֵא שֶׁמִּבְּחוּץ
צָרִיד לְקַמּוֹר • מִבְּפָנִים אֵין צָרִיד לְקַמּוֹר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר בֵּיב שֶׁהוּא קַמּוֹר אַרְבַּע
אַמּוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים • שׁוֹפְכִין לְתוֹכוֹ מִים בְּשַׁבָּת •
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֲפִילוּ גִג אוֹ חָצֵר מֵאָה אַמָּה • לֹא יִשְׁפּוֹךְ
עַל פִּי הַבֵּיב • אֲבָל שׁוֹפֵךְ הוּא עַל הַגִּג וְהַמִּים יוֹרְדִין לַבֵּיב •
הַחָצֵר וְהָאֲכֻסְדָּרָה מִצְטָרְפִין לְאַרְבַּע אַמּוֹת:

יא (וְכֵן) שְׁתֵּי דְיוֹטָאוֹת זֹז כְּנֶגֶד זֹז • מִקְצָתָן עָשׂוּ עוֹקָה •
וּמִקְצָתָן לֹא עָשׂוּ עוֹקָה • אֶת שֶׁעָשׂוּ עוֹקָה מוֹתְרִין • אֶת
שֶׁלֹּא עָשׂוּ עוֹקָה אֲסוּרִין:

פרק ט

כָּל גָּזוֹת הָעִיר רְשׁוֹת אֶחָד. וּבִלְבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה גַּג גְּבוּהָ
עֲשָׂרָה אוֹ נְמוּד עֲשָׂרָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר אֶחָד גָּזוֹת וְאֶחָד חֲצֵרוֹת וְאֶחָד קַרְפִּיפּוֹת רְשׁוֹת
אֶחָד לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ לְתוֹכָן. אֲבָל לֹא לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ
בְּתוֹךְ הַבַּיִת:

ב גָּג גָּדוֹל סָמוּךְ לְקֶטֶן. הַגָּדוֹל מוֹתֵר. וְהַקָּטָן אֲסוּר. חָצֵר
גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקֶטְנָה. גְּדוֹלָה מוֹתֵרֶת. וְקֶטְנָה אֲסוּרָה.
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּפֶתַחַה שֶׁל גְּדוֹלָה. חָצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת
הָרַבִּים. הַמְכַנִּים מִתּוֹכָה לְרְשׁוֹת הַיָּחִיד אוֹ מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד
לְתּוֹכָה חֵיב. דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים מִתּוֹכָה
לְרְשׁוֹת הָרַבִּים אוֹ מִרְשׁוֹת הָרַבִּים לְתּוֹכָה פָּטוּר מִפְּנֵי
שֶׁהִיא כְּכַרְמָלִית:

ג חָצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִשְׁתֵּי רוּחוֹתֶיהָ. וְכֵן בֵּית
שֶׁנִּפְרָץ מִשְׁתֵּי רוּחוֹתָיו. וְכֵן מְבוֹי שֶׁנִּטְלוּ קוֹרוֹתָיו. אוֹ
לְחֵייוֹ מוֹתֵרִין בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת. וְאֲסוּרִין לְעֵתִיד לָבֹא. דְּבָרֵי
רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם מוֹתֵרִין לְאוֹתָהּ שַׁבָּת.
מוֹתֵרִין לְעֵתִיד לָבֹא. וְאִם אֲסוּרִין לְעֵתִיד לָבֹא. אֲסוּרִין
לְאוֹתָהּ שַׁבָּת:

ד הַבּוֹנֶה עָלֶיהָ עַל גְּבֵי שְׁתֵּי בָתִּים. וְכֵן גִּשְׁרִים הַמְּפֹלְשִׁים.
מְטִלְטִלִין תַּחְתֵּיהֶן בְּשַׁבָּת. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים

אוֹסְרִין. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מְעַרְבִין לְמַבּוּי הַמִּפְלֵשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין:

פרק י

הַמוֹצֵא תַּפְלִין. מְכַנִּסֵּן זֹוג זֹוג. רֶבֶן גְּמִלְיָאל אוֹמֵר
שְׁנַיִם שְׁנַיִם. בְּמָה דְּבָרִים אָמּוּרִים בִּישְׁנוֹת.
אָבֵל בַּחֲדָשׁוֹת. פֶּטוּר. מִצָּאֵן צִבְתִּים אוֹ כְּרִיכוֹת. מַחֲשִׁיד
עָלֶיהֶן וּמִבִּיאֵן. וּבִסְכָּנָה מְכַסֵּן וְהוֹלֵךְ לוֹ:

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר נוֹתֵנָן לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ לַחֲבִירוֹ עַד
שְׁמַגִּיעַ לַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה. וְכֵן בָּנוּ נוֹתְנוֹ לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ
לַחֲבִירוֹ אֶפִּילוֹ מֵאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר נוֹתֵן אָדָם חֲבִית
לַחֲבִירוֹ וְחֲבִירוֹ לַחֲבִירוֹ. אֶפִּילוֹ חוּץ לַתְּחוּם. אָמְרוּ לוֹ לֹא
תִּהְלֹךְ זוֹ יוֹתֵר מִרְגְּלֵי בַּעֲלֶיהָ:

ג הָיָה קוֹרָא בַּסֵּפֶר עַל הָאֶסְקוּפָה וְנִתְגַּלְגַּל הַסֵּפֶר מִיָּדוֹ.
גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. הָיָה קוֹרָא בְּרֹאשׁ הַגֵּג וְנִתְגַּלְגַּל הַסֵּפֶר מִיָּדוֹ.
עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לַעֲשָׂרָה טַפָּחִים. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. מִשֶּׁהִגִּיעַ
לַעֲשָׂרָה טַפָּחִים הוֹפְכוּ עַל הַפֶּתֶב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֶפִּילוֹ אֵין מְסַלֵּק מִן הָאָרֶץ אֶלָּא כְּמֵלָא מַחֲט. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֶפִּילוֹ בָּאָרֶץ עֲצָמוֹ. גוֹלְלוֹ אֶצְלוֹ. שְׂאִין
לֶךְ דְּבַר מְשׁוּם שְׁבוּת. עוֹמֵד בַּפָּנִי כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ:

ד זִיז שְׁלִפְנֵי הַחֲלוּץ. נוֹתֵנִין עָלָיו וְנוֹטְלִין מִמֶּנּוּ בַּשָּׁבֶת. עוֹמֵד
אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וּמְטִיל בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים. בְּרִשּׁוֹת

הַרְבֵּים וּמִטְלִיל בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וּבִלְבָּד שֶׁלֹּא יוֹצֵיא חוּץ
מֵאַרְבַּע אַמּוֹת:

ה' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וְכֵן לֹא יִרְזַק רַבִּי
יְהוּדָה אֲמַר אֵף מִי שֶׁנִּתְּלַשׁ רֶקֶוּ בִּפְיוֹ. לֹא יִהְיֶה אַרְבַּע
אַמּוֹת עַד שִׁירֹק:

י' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. אֲלֵא אִם כֵּן הַכֵּנִיס
רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ. לְמָקוֹם שֶׁהוּא שׁוֹתֶה. וְכֵן בִּגְתָּ. קוֹלֵט אָדָם מִן
הַמִּזְחִילָה לְמִטָּה מַעֲשֶׂרָה טַפָּחִים. וּמִן הַצְּנוּר. מִכָּל מָקוֹם
שׁוֹתֶה:

י' בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים. וְחִלְתִּיו גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. חֲלוֹן
שֶׁעַל גִּבּוֹ. מִמֶּלֶאֲיִן הֵימָנוּ בְּשַׁבָּת. אֲשֶׁפָּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים
גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבָּה שׁוֹפֵכִין לְתוֹכָהּ מֵיָם
בְּשַׁבָּת:

ח' אֵילָן שֶׁהוּא מִסֵּד עַל הָאָרֶץ. אִם אֵין נֹפֵו גְבוּהָ מִן הָאָרֶץ
שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים מִטְלִילִים תַּחְתָּיו. שֶׁרָשׁוֹ גְבוּהִין מִן
הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. לֹא יֵשֵׁב עָלֶיהֶן. הַדֵּלֶת שֶׁבִּמְקָצָהּ.
וְחִדְקִים שֶׁבִּפְרָצָהּ. וּמַחְצָלוֹת. אֵין נֹעֲלִין בָּהֶן. אֲלֵא אִם
כֵּן גְבוּהִים מִן הָאָרֶץ:

ט לא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים.
 בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד אֶלָּא אִם בֵּן עֲשָׂה
 מַחֲצִיָּה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר אָמְרוּ לוֹ
 מַעֲשֵׂה בְשׁוֹק שֶׁל פְּטָמִים שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם שֶׁהִיוּ נוֹעְלִין
 וּמַנִּיחִין אֶת הַמִּפְתָּח בַּחֲלוֹן שֶׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח רַבִּי יוֹסִי
 אֹמֵר שׁוֹק שֶׁל צִמְרִים הִיא:

י נָגַר שֵׁישׁ בְּרֹאשׁוֹ גִלְסֵטְרָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר וְרַבִּי יוֹסִי
 מַתִּיר אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַעֲשֵׂה בְּבֵית הַכִּנְסֶת שֶׁבִּטְבְּרִיא
 שֶׁהִיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ הֵתֵר עַד שֶׁבָּא רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים
 וְאָסְרוּ לָהֶן רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲסוּר נִהְגוּ בָּהּ בָּא רַבֵּן
 גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים וְהִתִּירוּ לָהֶם:

יא נָגַר הַנִּגְרָר נוֹעְלִים בּוֹ בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַמִּנָּח כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַמִּנָּח (מִתֵּר)
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַנִּגְרָר בַּמִּדְיָנָה:

יב מַחֲזִירִין צִיר הַתַּחְתּוֹן בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַעֲלִיֹן כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַעֲלִיֹן
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַתַּחְתּוֹן בַּמִּדְיָנָה:

יג מַחֲזִירִין רְטִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה אִם בַּתַּחֲלָה
 כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר קוֹשֶׁרִין נִימָא בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 אִם בַּתַּחֲלָה כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר חוֹתְכִין יִבְלֵת בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל
 לֹא בַּמִּדְיָנָה וְאִם בְּכָלִי כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר:

י" כהן שֶׁלָקָה בְּאַצְבָּעוֹ כּוֹרֵךְ עָלָיו גָּמִי בַּמִּקְדָּשׁ אֲבָל לֹא
בַּמִּדְיָנָה אִם לְהוֹצִיא דָם כָּאֵן וְכֵאֵן אֲסוּר בּוֹזְקִין מֶלֶח עַל
גִּבֵּי הַכֶּבֶשׂ בְּשֶׁבִיל שְׂלֹא יַחְלִיקוּ וּמִמְלָאִין מִבּוֹר הַגּוֹלָה
וּמִבּוֹר הַגָּדוֹל בַּגִּלְגָּל בְּשַׁבָּת וּמִבְּאֵר הַקָּר בַּיּוֹם טוֹב:

טו שֶׁרִץ שֶׁנִּמְצָא בַּמִּקְדָּשׁ כֹּהֵן מוֹצִיאוֹ בְּהִמְיָנוֹ שְׂלֹא
לְשֹׁהוֹת אֶת הַטְּמְאָה דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּצִבָּת שֶׁל עֵץ שְׂלֹא לְרִבּוֹת אֶת הַטְּמְאָה
מִהֵיכָן מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מִן הַהֵיכָל וּמִן הָאוֹלָם וּמִבֵּין הָאוֹלָם
וְלִמְזִבַּח דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מְקוֹם
שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת מִשֶּׁם מוֹצִיאִין
אוֹתוֹ וּשְׂאֵר כָּל הַמְּקוֹמוֹת כּוֹפִין עָלָיו פֶּסֶכְתָּר רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים מִשְׁלָךְ נִתְּנוּ לָךְ שְׂלֹא
הִתִּירוּ לָךְ אֲלֵא מִשּׁוֹם שְׁבוּת: סליק

מסכת פסחים

יום ז

פרק א

אֹר לְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹדֵקִין אֶת הַחֶמֶץ לְאֹר הַנֵּר. כָּל
מָקוֹם שֶׁאֵין מְכַנִּיסִין בּוֹ חֶמֶץ. אֵין צָרִיד בְּדִיקָה.
וְלָמָּה אָמְרוּ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת בַּמִּרְתֵּף. מָקוֹם שֶׁמְכַנִּיסִין בּוֹ
חֶמֶץ. בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת עַל פְּנֵי כָּל
הַמִּרְתֵּף. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת הַחִיצוֹנוֹת שֶׁהֵן
הָעֲלִיוֹנוֹת:

ב אֵין חוֹשְׁשִׁין שְׁמָא גִּרְרָה חֲלָדָה מִבֵּית לְבֵית וּמִמָּקוֹם
לְמָקוֹם. דָּאֵם בֶּן מַחְצֵר לְחָצֵר וּמַעִיר לְעִיר. אֵין לְדַבֵּר סוּף:

ג רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בּוֹדֵקִין אֹר אַרְבָּעָה עָשָׂר וּבְאַרְבָּעָה
עָשָׂר שְׁחִירִית. וּבִשְׁעַת הַבִּיעוּר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא
בְּדֶק אֹר אַרְבָּעָה עָשָׂר. יְבִדּוֹק בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. לֹא בְּדֶק
בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. יְבִדּוֹק בְּתוֹךְ הַמוֹעֵד. לֹא בְּדֶק בְּתוֹךְ
הַמוֹעֵד יְבִדּוֹק לְאַחַר הַמוֹעֵד. וּמָה שֶׁמְשִׁיר יִנְיָחוּנוּ בְּצִנְעָא
כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה צָרִיד בְּדִיקָה אַחֲרָיו:

ד רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אוֹכְלִין כָּל חֶמֶץ וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת
שֵׁשׁ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אוֹכְלִין כָּל אַרְבַּע. וְתוֹלִין כָּל חֶמֶץ.
וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת שֵׁשׁ:

ה' ועוד אמר רבי יהודה שתי חלות של תודה פסולות ומונחות על גג האצטבא. כל זמן שמונחות כל העם אוכלין. נטלה אחת תולין. לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן התחילו כל העם שורפים. רבן גמליאל אומר חולין נאכלין כל ארבע. ותרומה כל חמש. ושורפין בתחלת שש:

י' רבי חנינא סגן הכהנים אומר מימיהן של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שנטמא בולד הטמאה עם הבשר שנטמא באב הטמאה. אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום. בגר שננטמא בטמא מת. אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

י' אמר רבי מאיר מדבריהם למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אמר לו רבי יוסי אינה היא המדה. ומודים רבי אליעזר ורבי יהושע ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה. על מה נחלקו על התלויה ועל הטמאה. שרבי אליעזר אומר תשרף זו לעצמה וזו לעצמה. ורבי יהושע אומר שתיהן כאחת:

פרק ב

כָּל שְׁעָה שְׁמוֹתָר לְאָכּוֹל מֵאֲכִיל לְבִהְמָה לַחֲיָה וְלַעוֹפּוֹת.
וּמוֹכְרוֹ לְנִכְרִי וּמוֹתָר בִּהְנֵאתוֹ עֶבֶר זְמָנוֹ אָסוּר
בִּהְנֵאתוֹ וְלֹא יִסִּיק בּוֹ תַנּוּר וְכִירִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵין בִּיעוּר חֶמֶץ אֲלֹא שְׂרָפָה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵף מִפְּרֵר
וְזוֹרָה לְרוּחַ אוֹ מִטִּיל לַיִם:

^א חֶמֶץ שֶׁל נִכְרִי שֶׁעֲבַר עָלָיו הַפֶּסַח מוֹתָר בִּהְנֵאתָה וְשֶׁל
יִשְׂרָאֵל אָסוּר בִּהְנֵאתָה שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאוֹר:

^ג נִכְרִי שֶׁהִלּוּהוּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל חֶמְצוֹ אַחֵר הַפֶּסַח מוֹתָר
בִּהְנֵאתָה וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהִלּוּהוּ אֶת הַנִּכְרִי עַל חֶמְצוֹ אַחֵר
הַפֶּסַח אָסוּר בִּהְנֵאתָה חֶמֶץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלַת הָרִי הוּא
כְּמִבּוֹעֵר רֶבֶן שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל שְׂאִין הַפֶּלֶב
יָכוֹל לַחֲפֹשׁ אַחֲרָיו:

^ד הָאוֹכֵל תְּרוּמַת חֶמֶץ בַּפֶּסַח בְּשׁוּגָג מְשֻׁלֵּם קֶרֶן וְחֶמֶשׁ
בְּמִזִּיד פֶּטוּר מִתְּשֻׁלוּמִים וּמִדְּמֵי עֲצִים:

^ה אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאָדָם יוֹצֵא בָהֶן יָדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח בְּחֻטִּים
וּבְשִׁעוּרִין בַּפֶּסַחִין וּבְשִׁבּוֹלַת שׁוּעָל וּבְשִׁיפּוֹן וְיוֹצֵאִין
בְּדָמָאִי וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי
וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ וְהַפְּהָגִים בַּחֲלָה וּבִתְרוּמָה אֲבָל לֹא
בְּטָבֵל וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ חִלּוֹת תּוֹדָה וְרִקְיָי נְזִיר:

עֲשָׂאן לְעַצְמוֹ אֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן עֲשָׂאן לְמִכּוּר בְּשׁוּק יוֹצֵאִין
בָּהֶן:

י וְאֵלוּ יִרְקוֹת שְׂאֵדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חֻבְתּוֹ בִּפְסַח בַּחֲזֶרֶת
וּבְעוֹלָשִׁין וּבִתְמָכָא וּבַחֲרֻבִּינָא וּבַמְרוֹר יוֹצֵאִין בָּהֶן
בֵּין לַחִין בֵּין יְבֻשִׁין אֲבָל לֹא כְבוּשִׁין וְלֹא שְׁלוּקִין וְלֹא
מִבְשָׁלִין וּמִצְטָרְפִין לַכּוֹזִית וְיוֹצֵאִין בְּקֶלֶח שְׁלֵהֶן וּבִדְמָאִי
וּבִמְעֵשֶׁר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְרוּמָתוֹ וּבִמְעֵשֶׁר שֵׁנִי וְהִקְדֵּשׁ
שֶׁנִּפְדּוּ:

י אֵין שׁוֹרִין אֶת הַמֶּרְסֵן לַתְּרִנְגוּלִים אֲבָל חוֹלְטִין הָאִשָּׁה
לֹא תִשְׂרֶה אֶת הַמֶּרְסֵן שֶׁתּוֹלִיד בִּידָה לְמֶרְחֵץ אֲבָל שָׁפָה
הִיא עַל בְּשָׂרָה יְבֵשׁ וְלֹא יִלְעוֹס אָדָם חֲטִין וַיִּנִּיחַ עַל מִכְתּוֹ
בִּפְסַח מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצוֹת:

י אֵין נוֹתְנִין קֶמַח לְתוֹךְ הַחֲרוֹסֶת אוֹ לְתוֹךְ הַחֲרָדֵל וְאֵם
נָתַן יֹאכֵל מִיד וְרַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר אֵין מִבְשָׁלִין אֶת הַפֶּסַח
לֹא בַמֶּשְׁקִין וְלֹא בְּמֵי פִירוֹת אֲבָל סָכִין וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ
בָּהֶן מִי תִשְׁמִישׁוֹ שֶׁל נַחֲתוֹם יִשְׁפְּכוּ מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצִין:

פרק ג

אלו עוברין בפסח כותח הבבלי ושכר המדי וחמץ
האדומי וזיתום המצרי וזומן של צבעים ועמילן
של טבחים וקולן של סופרים רבי אליעזר אומר אף
תכשיטי נשים זה הכלל כל שהוא ממין דגן הרי זה עובר
בפסח הרי אלו באזהרה ואין בהן משום כרת:

^א בצק שבסדקי עריבה אם יש כזית במקום אחד חייב
לבער פחות מכאן בטל במיעוטו וכן לענין הטמאה אם
מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה
בצק החרש אם יש פיוצא בו שהחמיץ הרי זה אסור:

^ג כיצד מפרישין חלה בטמאה ביום טוב רבי אליעזר
אומר לא תקרא לה שם עד שתאפה (רבי יהודה)
בן בתירא אומר תטיל בצונן אמר רבי יהושע לא זה
הוא חמץ שמזהרים עליו בבל יראה ובבל ימצא אלא
מפרישתה ומניחתה עד הערב ואם החמיצה החמיצה:

^ד רבן גמליאל אומר שלש נשים לשות באחת ואופות
בתנור אחד זו אחר זו וחכמים אומרים שלש נשים
עוסקות בבצק אחת לשה ואחת עורכת ואחת אופה
רבי עקיבא אומר לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל
התנורים שוין זה הכלל תפח תלטוש בצונן:

ה' שִׁיאֹר יִשְׂרָף וְהָאוֹכֵל פָּטוֹר סְדוּק יִשְׂרָף וְהָאוֹכֵל חַיֵּב כָּרֶת אֵיזֵהוּ שִׁיאֹר בְּקֶרְנֵי חֲגָבִים סְדוּק שְׁנֵתֶּעְרְבוּ סְדָקִיו זֶה בְּזֶה דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים זֶה וְזֶה הָאוֹכֵל חַיֵּב כָּרֶת וְאֵיזֵהוּ שִׁיאֹר כָּל שֶׁהִכְסִיפוּ פָּנָיו בְּאָדָם שֶׁעָמְדוּ שְׁעָרוֹתָיו:

י' אֲרַבְעָה עָשָׂר שָׁחַל לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת מְבַעְרִים אֶת הַכֹּל מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בְּזִמְנָן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוּק אוֹמֵר תְּרוֹמָה מִלִּפְנֵי שַׁבָּת וְחוֹלִין בְּזִמְנָן:

י' הַהוֹלֵךְ לְשַׁחוּט אֶת פֶּסַחוֹ וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ וְלֵאכּוֹל סְעוּדַת אִירוֹסִין בְּבֵית חָמִיו וְנִזְכָּר שֵׁישׁ לוֹ חֶמֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ אִם יָכוֹל לְחַזֹּר וּלְבַעַר וְלְחַזֹּר לְמַצּוֹתוֹ יִחַזֹּר וַיִּבְעַר וְאִם לֹא מִבְּטָלוֹ בִּלְבוֹ לְהַצִּיל מִן הַגֵּיס וּמִן הַנֶּהֱרַר (וּמִן הַלִּסְטִים) וּמִן הַדְּלִיקָה וּמִן הַמְּפֹלֶת יִבְטֹל בִּלְבוֹ וּלְשִׁבוֹת שְׁבִיתַת הָרִשׁוֹת יִחַזֹּר מִיָּד:

י' וְכֵן מִי שֶׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַיִם וְנִזְכָּר שֵׁישׁ בְּיָדוֹ בֶּשֶׂר קָדֵשׁ אִם עָבַר צוּפִים שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוָמוֹ וְאִם לֹא חוֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה מַעְצֵי הַמַּעֲרָכָה וְעַד כַּמָּה הֵן חוֹזְרִין רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַבִּיצָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַזִּית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בֶּשֶׂר קָדֵשׁ בְּכַזִּית וְחֶמֶץ בְּכַבִּיצָה:

פרק ד

מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסַחִים עַד חֲצוֹת.
 עוֹשִׂין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין.
 הַהוּלֵךְ מִמָּקוֹם שֶׁעוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁאֵין עוֹשִׂין. אוּ מִמָּקוֹם
 שֶׁאֵין עוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁעוֹשִׂין. נוֹתֵנִין עָלָיו חֲמָרֵי מָקוֹם
 שֶׁיֵּצֵא מִשָּׁם. וְחֲמָרֵי מָקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לָשֵׁם. וְאֵל יִשְׁנֶה אָדָם
 מִפְּנֵי הַמַּחְלֻקָּת:

^ב כִּיּוֹצֵא בּוֹ הַמּוֹלִיד פִּירוֹת שְׂבִיעִית מִמָּקוֹם שֶׁכָּלוּ. לְמָקוֹם
 שֶׁלֹּא כָלוּ. אוּ מִמָּקוֹם שֶׁלֹּא כָלוּ לְמָקוֹם שֶׁכָּלוּ. חֵיב לְבַעַר.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר. אוֹמְרִים לוֹ צֵא וְהִבֵּא לָךְ אֵף אֶתָּה:

^ג מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְמַכּוֹר בְּהֶמָּה דָּקָה לְגוֹזִים מוֹכְרִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לְמַכּוֹר. אֵין מוֹכְרִין. וּבְכָל מָקוֹם אֵין מוֹכְרִין
 לָהֶם בְּהֶמָּה גֹּסָה. עֲגָלִים וְסִיחִים. שְׁלָמִים וְשְׁבוּרִין. רַבִּי
 יְהוּדָה מַתִּיר בְּשְׁבוּרָה. בֶּן בִּתְרָא מַתִּיר בְּסוּס:

^ד מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לֶאֱכֹל צִלִּי בְּלִילֵי פֶסַחִים. אוֹכְלִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לֶאֱכֹל. אֵין אוֹכְלִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְהַדְלִיק
 אֶת הַנֵּר בְּלִילֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מְדַלִּיקִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא
 לְהַדְלִיק. אֵין מְדַלִּיקִין. וּמְדַלִּיקִין בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת. וּבְבִתִּי
 מְדַרְשׁוֹת. וּבִמְבוֹאוֹת הָאֵפִלִּים. וְעַל גְּבֵי הַחוֹלִים:

^ה מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּתַשְׁעָה בָּאָב. עוֹשִׂין.
 מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין. וּבְכָל מָקוֹם

תלמידי חכמים בטלים רבן שמעון בן גמליאל אומר.
לעולם יעשה אדם עצמו תלמיד חכם וחכמים אומרים
ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות.
ובגליל לא היו עושין כל עקר והלילה בית שמאי אוסרין.
ובית הלל מתירין עד הנץ החמה:

י רבי מאיר אומר כל מלאכה שהתחיל בה קודם
לארבעה עשר גומרה בארבעה עשר אבל לא יתחיל
בתחלה בארבעה עשר אף על פי שיכול לגומרה.
וחכמים אומרים שלש אומניות עושין מלאכה בערבי
פסחים עד חצות ואלו הן החיטים הספרים והכובסין.
רבי (יוסי בר) יהודה אומר אף הרצענים:

י מושיבין שובבין לתרנגולים בארבעה עשר ותרנגולת
שברחה מחזירין אותה למקומה ואם מתה מושיבין
אחרת תחתיה גורפין מתחת רגלי בהמה בארבעה
עשר ובמועד מסלקין לצדדין מוליכין ומביאין כלים
מבית האומן אף על פי שאינם לצורך המועד:

ח ששה דברים עשו אנשי יריחו על שלשה מיחו בידם.
ועל שלשה לא מיחו בידם ואלו הן שלא מיחו בידם.
מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין
וגודשין לפני העמר ולא מיחו בידם ואלו שמיחו בידם.
מתירין גמזיות של הקדש ואוכלין מתחת הנשרים
בשבת ונותנין פאה לירק ומיחו בידם חכמים:

ברייתא

ט שֶׁשָׁה דְּבָרִים עָשָׂה חֲזַקְיָהוּ הַמֶּלֶךְ: עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ. וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ. גִּירָר עֲצֻמוֹת אָבִיו עַל מָטָה שֶׁל חֲבָלִים וְהוֹדוּ לוֹ. כָּתַת נָחַשׁ הַנְּחָשֶׁת וְהוֹדוּ לוֹ. גָּנַז סֶפֶר רְפוּאוֹת וְהוֹדוּ לוֹ. וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ. קֶצֶץ דִּלְתוֹת שֶׁל הַיֶּכֶל וְשָׁגָרָן לַמֶּלֶךְ אֲשׁוּר. וְלֹא הוֹדוּ לוֹ. סָתַם מִי גִיחוֹן הָעֲלִיזוֹן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ. עֲבַר נִסָּן בְּנִסָּן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ:

עד כאן פסח ראשון

פרק ה

תָּמִיד נִשְׁחָט בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחֻצָּה. וְקָרַב בְּתִשְׁעָה וּמִחֻצָּה. בְּעֶרְבֵי פֶסְחִים נִשְׁחָט בְּשִׁבְעָה וּמִחֻצָּה וְקָרַב בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחֻצָּה. בֵּין בַּחֹל בֵּין בְּשַׁבָּת. חַל עֶרֶב פֶּסַח לִהְיוֹת בְּעֶרֶב שַׁבָּת. נִשְׁחָט בְּשֵׁשׁ וּמִחֻצָּה. וְקָרַב בְּשִׁבְעָה וּמִחֻצָּה. וְהַפֶּסַח אַחֲרָיו:

ב הַפֶּסַח שֶׁנִּשְׁחָטוּ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ. וְקִבֵּל. וְהִלֵּךְ. וְזָרַק שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ. אוֹ לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ. אוֹ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ. פָּסוּל. בִּיצַד לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ. לְשֵׁם פֶּסַח וּלְשֵׁם שְׁלָמִים. שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ. לְשֵׁם שְׁלָמִים וּלְשֵׁם פֶּסַח:

ג שֶׁנִּשְׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו. וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ. לְעֶרְלִים וְלִטְמָאִים פָּסוּל. לְאוֹכְלָיו. וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו. לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ. לְמוֹלִים וְלְעֶרְלִים. לִטְמָאִים וְלִטְהוֹרִים. בְּשֵׁר. שֶׁנִּשְׁחָטוּ קוֹדֵם

חצות פסול משום שנאמר בין הארבעים שחטו קודם לתמיד כשר. ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו עד שיזרוק דם התמיד ואם נזרק כשר:

השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר אף התמיד רבי שמעון אומר פסח בארבעה עשר לשמו חיב ושלא לשמו פטור ושאר כל הזבחים בין לשמן ובין שלא לשמן פטור. במועד לשמו פטור. שלא לשמו חיב ושאר כל הזבחים בין לשמן בין שלא לשמן חיב חוץ מן החטאת ששחטה שלא לשמה:

הפסח נשחט בשלש כתות שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל קהל ועדה וישראל נכנסה כת הראשונה נתמלאת העזרה נעלו דלתות העזרה תקעו והריעו ותקעו הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב שורה שכלה כסף כסף ושורה שכלה זהב זהב לא היו מעורבין ולא היו לבזיכים שולים שמא יניחום ויקרש הדם:

שחט ישראל וקבל הכהן נותנו לחביריו וחביריו לחביריו ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת כנגד היסוד:

יצתה כת ראשונה ונכנסה כת שניה יצתה שניה נכנסה שלישית כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית קראו את ההלל אם גמרו שנו ואם שנו

שֶׁלֹּשׁוּ אֶף עַל פִּי שְׁלֹא שֶׁלֹּשׁוּ מִימֵיהֶם רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
מִימֵיהֶם שֶׁל בֵּית שְׁלִישִׁית לֹא הִגִּיעָה לְאַהֲבָתִי כִּי יִשְׁמַע
יִי מִפְּנֵי שְׁעָמָה מוֹעֲטִין:

ח כַּמַּעֲשָׂהוּ בַּחֹל כֶּךָ מַעֲשָׂהוּ בְּשַׁבָּת אֵלֶּא שֶׁהַכֹּהֲנִים
מִדִּיתִים אֶת הָעֲזָרָה שְׁלֹא בְּרָצוֹן חֲכָמִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
כּוֹס הָיָה מְמַלֵּא מִדָּם הַתַּעֲרוּבוֹת זֶרְקוּ זִרְקָה אַחַת עַל
גִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים:

ט בִּיצֵד תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין אוֹנְקוֹלִיּוֹת שֶׁל בְּרִזָּל הָיוּ קְבוּעִין
בְּכוֹתָלִים וּבַעֲמוּדִין שֶׁבֶהֱן תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין וְכָל מִי שֶׁאִין
לוֹ מָקוֹם לְתִלּוֹת וְלֹהֲפָשִׁיט מְקִלּוֹת דָּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם
וּמִנִּיחַ עַל כֶּתֶף וְעַל כֶּתֶף חֲבִירוֹ וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֲרַבְּעָה עָשָׂר שָׁחַל לֵהְיוֹת בְּשַׁבָּת מִנִּיחַ
יָדוֹ עַל כֶּתֶף חֲבִירוֹ וְיָד חֲבִירוֹ עַל כֶּתֶף וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט:

י קָרְעוּ וְהוֹצִיָא אִימורָיו נִתְּנָן בַּמָּגֶס וְהִקְטִירָן עַל גִּבִּי
הַמִּזְבֵּחַ יִצְתָה בֵּית הָרָאשׁוֹנָה וַיֵּשְׁבָה לָהּ בְּהַר הַבַּיִת שְׁנֵי
בַּחִיל וְהִשְׁלִישִׁית בַּמְּקוֹמָה עוֹמְדָת חֲשִׁיכָה יֵצְאוּ וְעָלוּ
אֶת פֶּסְחִיהֶן:

פרק ו

אֵלּוּ דְּבָרִים בִּפְסָח דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִיטָתוֹ וְזִרְקָת דָּמּוֹ וּמִיחוּי קֶרְבִּיו וְהִקְטֵר חֲלָבָיו אֲבָל צִלְתּוֹ וְהִדְחַת קֶרְבִּיו אֵינָן דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת הִרְכָּבָתוֹ וְהִבָּאָתוֹ מִחוּץ לַתְּחוּם וְחִתִּיכַת יְבֻלָּתוֹ אֵין דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר דּוֹחִין:

^ב אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְהֵלֵא דִין הוּא מָה אִם שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מְשׁוּם מְלָאכָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אֵלּוּ שֶׁהֵן מְשׁוּם שְׁבוּת לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יוֹם טוֹב יוֹכִיחַ שֶׁהִתִּירוּ בּוֹ מְשׁוּם מְלָאכָה וְאָסְרוּ בּוֹ מְשׁוּם שְׁבוּת אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה זֶה יְהוֹשֻׁעַ מָה רָאִיהָ רְשׁוּת לְמַצּוֹה הַשִּׁיב רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר הִזָּא תּוֹכִיחַ שֶׁהִיא מַצּוֹה וְהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת וְאֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אִף אֵתָּה אַל תִּתְּמָה עַל אֵלּוּ שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מַצּוֹה וְהֵן מְשׁוּם שְׁבוּת לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְעָלֶיהָ אֲנִי דִן וְמָה אִם שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מְשׁוּם מְלָאכָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת הִזָּא שֶׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינוֹ דִין שֶׁתִּדְּחָה אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹ חֲלוּף מָה אִם הִזָּא שֶׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מְשׁוּם מְלָאכָה אֵינוֹ דִין שֶׁלֹּא תִדְּחָה אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עֲקִיבָא עֲקֶרְתָּ מָה שִׁכְתוּב בַּתּוֹרָה (בֵּין הָאֲרֻבַּעַיִם) בְּמוֹעֵדוֹ בֵּין בַּחֹל בֵּין בַּשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי הֵבֵא לִי מוֹעֵד לֵאלּוֹ בְּמוֹעֵד לְשְׁחִיטָה כָּלֵל אָמַר רַבִּי

עֲקִיבָא כָּל מְלָאכָה שְׁאֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב שַׁבָּת אֵינָה
 דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת. שְׁחִיטָה שְׂאִי אֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב
 שַׁבָּת דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת:

^ג אֵימָתִי מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה בְּזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּחֹל
 וּבִטְהָרָה וּבְמוֹעֵט. וּבְזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּשַּׁבָּת. בְּמִרְבָּה.
 וּבִטְמָאָה. אֵין מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה:

^ד חֲגִיגָה הֵיטָה בָּאָה מִן הַצֹּאֵן. מִן הַבֶּקֶר מִן הַכִּבְשִׁים. וּמִן
 הָעִזִּים. מִן הַזִּכְרִים וּמִן הַנְּקֻבוֹת. וְנֹאכֶלֶת לְשְׁנֵי יָמִים וְלִילָה
 אַחַת:

^ה הַפֶּסַח שֶׁשְּׁחָטוֹ שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ בַּשַּׁבָּת. חֵיב עָלָיו חֲטָאת.
 וְשֹׂאֵר כָּל הַזִּבְחִים שֶׁשְּׁחָטָן לְשׁוֹם פֶּסַח. אִם אֵינָן רְאוּיִין
 חֵיב. וְאִם רְאוּיִין הֵן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת. וְרַבִּי
 יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה אִם פֶּסַח שֶׁהוּא
 מוֹתֵר לְשֵׁמוֹ כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמוֹ. חֵיב. זִבְחִים שֶׁהֵן אֲסוּרִין
 לְשֵׁמֶן. כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמֵן אֵינּוּ דִין שִׁיָּהָא חֵיב. אָמַר לוֹ
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בַּפֶּסַח שֶׁשָּׁנָה לְדָבָר הָאֲסוּר.
 תֹּאמַר בְּזִבְחִים שֶׁשָּׁנָן לְדָבָר הַמוֹתֵר. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אֵימּוּרֵי צִבּוֹר יִזְכִּיחוּ. שֶׁהֵן מוֹתְרִין לְשֵׁמֶן. וְהַשּׁוֹחֵט לְשֵׁמֶן
 חֵיב. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בְּאֵימּוּרֵי צִבּוֹר
 שִׁישׁ לָהֶן קִצָּבָה. תֹּאמַר בַּפֶּסַח שֶׁאֵין לוֹ קִצָּבָה. רַבִּי מֵאִיר
 אָמַר אֶף הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם אֵימּוּרֵי צִבּוֹר פֶּטוּר:

י שְׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ. לְעֶרְלִין וְלִטְמָאִין
 חֵיִיב. לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו. לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ.
 לְמוּלִים וְלְעֶרְלִין. לְטְהוּרִים וְלִטְמָאִים. פְּטוּר. שְׁחָטוּ
 וְנִמְצָא בְּעַל מוֹם. חֵיִיב. שְׁחָטוּ וְנִמְצָא טְרִיפָה בְּסִתְרָה.
 פְּטוּר. שְׁחָטוּ וְנוֹדַע שֶׁמִּשְׁכּוֹ הִבְעֵלִים אֶת יְדֵיהֶם. אוֹ
 שָׁמְתוּ. אוֹ שֶׁנִּטְמָאוּ. פְּטוּר. מִפְּנֵי שֶׁשָּׁחַט בְּרִשּׁוֹת:

פרק ז

כִּיצַד צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח. מִבִּיאִין שְׁפוֹד שֶׁל רִמּוֹן וְתוֹחֲבוֹ
 מִתּוֹךְ פִּי עַד בֵּית נְקוּבָתוֹ. וְנוֹתֵן אֶת כְּרַעְיוֹ. וְאֶת
 בְּנֵי מַעְיוֹ לְתוֹכוֹ. דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 כִּמֵּן בְּשׁוּל הוּא זֶה. אֶלָּא תוֹלִין חוּצָה לוֹ:

ב אֵין צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח לֹא עַל הַשְּׁפוֹד. וְלֹא עַל הָאֶסְכָּלָא.
 אָמַר רַבִּי צְדוֹק מַעֲשֶׂה בְּרֶבֶן גְּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר לְטָבִי עֲבָדוּ.
 צֵא וְצִלָּה לָנוּ אֶת הַפֶּסַח עַל הָאֶסְכָּלָא. נָגַע בְּחֶרְסוֹ שֶׁל
 תַּנּוּר. יִקְלוֹף אֶת מְקוֹמוֹ. נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַחֶרֶס וְחִזַּר
 עָלָיו. יטוֹל אֶת מְקוֹמוֹ. נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַסּוּלָת. יִקְמוּץ
 אֶת מְקוֹמוֹ:

ג סָכוּ בְּשֶׁמֶן תְּרוּמָה. אִם חִבּוּרָת כֹּהֲנִים. יֹאכְלוּ. אִם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל. אִם חֵי הוּא. יִדְיָחוּנוּ. וְאִם צָלִי הוּא. יִקְלוֹף אֶת
 הַחִיצוֹן. סָכוּ בְּשֶׁמֶן שֶׁל מַעֲשֶׂר שְׁנִי. לֹא יַעֲשֶׂנוּ דָּמִים עַל
 בְּנֵי חִבּוּרָה. שֶׁאֵין פּוֹדִין מַעֲשֶׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם:

י חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בָּאִין בְּטַמְאָה וְאֵינָן נֶאֱכָלִין בְּטַמְאָה.
הָעֹמֵר וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים וְזִבְחֵי שְׁלָמִי צָבוּר.
וְשְׁעִירֵי רָאשֵׁי חֲדָשִׁים. הַפֶּסַח שָׂבָא בְּטַמְאָה. נֶאֱכָל
בְּטַמְאָה. שְׁלֹא בָּא מִתְחַלְתּוֹ אֲלָא לֶאֱכִילָהּ:

ה גִּטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלֵב קִיִּים. אֵינוֹ זוֹרֵק אֶת הַדָּם. גִּטְמָא
הַחֲלֵב וְהַבֶּשֶׂר קִיִּים. זוֹרֵק אֶת הַדָּם. וּבִמְקַדְשִׁין אֵינוֹ כֵּן.
אֲלָא אֵף עַל פִּי שְׁנִטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלֵב קִיִּים. זוֹרֵק אֶת
הַדָּם:

י גִּטְמָא קָהֵל אוֹ רַבּוֹ. אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים טְמֵאִים וְהַקָּהֵל
טְהוֹרִים. יַעֲשֶׂה בְּטַמְאָה. גִּטְמָא מַעוּט הַקָּהֵל. הַטְהוֹרִין
עוֹשִׂין אֶת הָרֹאשׁוֹן וְהַטְמֵאִין עוֹשִׂין אֶת הַשֵּׁנִי:

י הַפֶּסַח שְׁנִזְרַק דָּמּוֹ וְאַחֲרַיִם כֵּךְ נֹדַע שֶׁהוּא טָמֵא. הַצִּיץ
מִרְצָה. גִּטְמָא הַגּוֹף. אֵין הַצִּיץ מִרְצָה. מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הַנָּזִיר
וְעוֹשֶׂה פֶסַח. הַצִּיץ מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַדָּם. וְאֵין הַצִּיץ
מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַגּוֹף. גִּטְמָא טוּמְאַת תְּהוֹם. הַצִּיץ
מִרְצָה:

ה גִּטְמָא שָׁלֵם אוֹ רַבּוֹ. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה
מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה. גִּטְמָא מַעוּטוֹ. וְהַנּוֹתֵר. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ
בַּחֲצֵרוֹתֵיהֶן. אוֹ עַל גִּגּוֹתֵיהֶן מִעֲצֵי עֶצְמָן. הַצִּיקְנִין שׁוֹרְפִין
אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה. בְּשִׁבִּיל לְהַנּוֹת מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה:

^ט הפסח שיצא או שננטמא ישרף מיד. נטמאו הבטלים או שמתו תעבר צורתו וישרף בששה עשר. רבי יוחנן בן ברוקא אומר. אף זה ישרף מיד לפי שאין לו אוכלין:

^י העצמות והגידין והנותר. ישרפו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת. ישרפו בשבעה עשר. לפי שאין דוחין את השבת ולא את יום טוב:

^{יא} כל הנאכל בשור הגדול. יאכל בגדי הרך. וראשי כנפים. והסחוסים. השובר את העצם בפסח הטהור. הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטהור. והשובר בטמא. אינו לוקה את הארבעים:

^{יב} אבר שיצא מקצתו חותך עד שמגיע לעצם. וקולף עד שמגיע לפרק. וחותך. ובמקדשין קוצץ בקופיץ. שאין בו משום שבירת העצם. מן האגף ולפנים. כלפנים. מן האגף ולחוץ. כלחוץ. החלונות ועובי החומה כלפנים:

^{יג} שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד. אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. והמחם באמצע. וכשהשמש עומד למזוג. קופץ את פיו. ומחזיר את פניו. עד שמגיע אצל חבורתו ואוכל. והכלה הופכת את פניה ואוכלת:

פרק ח

הָאִשָּׁה בְּזִמְנָא שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ שֶׁחָט עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ וְשֶׁחָט עָלֶיהָ אָבִיהָ תֹאכֵל מִשָּׁל בַּעֲלָהּ הֵלֵכָה רְגֵל רֵאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת בְּבֵית אָבִיהָ שֶׁחָט עָלֶיהָ אָבִיהָ וְשֶׁחָט עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ תֹאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצָה יְתוֹם שֶׁשֶּׁחָטוּ עָלָיו אֶפּוֹטְרוֹפּוֹסִין יֹאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהוּא רוֹצָה עֶבֶד עֶבֶד שֶׁל שְׁנֵי שׁוֹתְפִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל שְׁנֵיהֶן מִי שֶׁחָצִי עֶבֶד וְחָצִי בֶן חוֹרִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל רַבּוֹ:

בִּי הָאֹמֵר לְעֶבְדּוֹ צֵא וְשַׁחוּט עָלַי אֶת הַפֶּסַח שֶׁחָט גָּדִי יֹאכֵל שֶׁחָט טָלָה יֹאכֵל שֶׁחָט גָּדִי וְטָלָה יֹאכֵל מִן הָרֵאשׁוֹן שֶׁכָּח מָה אָמַר לוֹ רַבּוֹ בִּיצֵד יַעֲשֶׂה יִשְׁחוּט טָלָה וְגָדִי וְיֹאמַר אִם גָּדִי אָמַר לִי רַבִּי שְׁלוֹ וְגָדִי שְׁלוֹ וְטָלָה שְׁלִי וְאִם טָלָה אָמַר לִי רַבִּי טָלָה שְׁלוֹ וְגָדִי שְׁלִי שֶׁכָּח רַבּוֹ מָה אָמַר לוֹ שְׁנֵיהֶם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרִיפָה וּפְטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי:

גִּי הָאֹמֵר לְבָנָיו הֲרִינִי שׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח עַל מִי שִׁיעֲלָה מִכֶּם רֵאשׁוֹן לִירוּשָׁלַיִם כִּיּוֹן שֶׁהַכִּנִּיס הָאֶחָד רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ זָכָה בְּחֶלְקוֹ וּמִזָּכָה אֶת אָחִיו עִמּוֹ לְעוֹלָם נִמְנֵין עָלָיו עַד שֶׁיֵּהָא בּוֹ כְּזֵית לְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִמְנֵין וּמוֹשְׁכִין אֶת יְדֵיהֶן מִמֶּנּוּ עַד שִׁשְׁחֻט רַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמֵר עַד שִׁזְרוֹק עָלָיו אֶת הָדָם:

י הממנה עמו אחרים בחלקו. רשאיין בני חבורה לתן לו את שלו. והוא אוכל משלו. והן אוכלים משלהן:

ה זב שראה שתי ראיות. שוחטין עליו בשביעי. ראה שלש. שוחטין עליו בשמיני שלו. שומרת יום כנגד יום. שוחטין עליה בשני שלה. ראתה שני ימים. שוחטין עליה בשלישי. והזבה שוחטין עליה בשמיני:

י האונן והמפקח את הגל. וכן מי שהבטיחוהו להוציאו מבית האסורים. והחולה. והזקן שהן יכולים לאכול בזית. שוחטין עליהן. על כלן אין שוחטין עליהן בפני עצמן. שמא יביאו את הפסח לידי פסול. לפיכך אם אירע בהן פסול. פטורים מלעשות פסח שני. חוץ מן המפקח בגל. שהוא טמא מתחלתו:

י אין שוחטין את הפסח על היחיד. דברי רבי יהודה. ורבי יוסי מתיר. אפילו חבורה של מאה. שהן יכולים לאכול בזית. אין שוחטין עליהן. ואין עושין חבורת נשים ועבדים וקטנים:

ה אונן טובל ואוכל את פסחו לערב. אבל לא בקדשים. השומע על מתו. והמלקט לו עצמות. טובל ואוכל בקדשים. גר שנתגר בערב פסח. בית שמאי אומרים טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר:

פרק ט

מי שהיה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה את הראשון.
יעשה את השני שגג או נאנס ולא עשה את
הראשון יעשה את השני אם כן למה נאמר טמא או
שהיה בדרך רחוקה שאלו פטורין מהכרת ואלו חייבים
בהכרת:

^ב איזו היא דרך רחוקה מן המודיעים ולחוג וכמדתה
לכל רוח דברי רבי עקיבא רבי אליעזר אומר מאסקופת
העזרה ולחוג אומר רבי יוסי לפיכך נקוד על ה' לומר לא
מפני שרחוקה ודאי אלא מאסקופת העזרה ולחוג:

^ג מה בין פסח ראשון לשני הראשון אסור בבל יראה ובל
ימצא והשני מצה וחמץ עמו בבית הראשון טעון הלל
באכילתו והשני אינו טעון הלל באכילתו זה וזה טעונין
הלל בעשייתו ונאכלין צלי על מצות ומרורים ודוחין את
השבת:

^ד הפסח שבא בטמאה לא יאכלו ממנו זבין וזבות נדות
ויולדות ואם אכלו פטורים מהכרת רבי אליעזר פוטר
אף על ביאת מקדש:

^ה מה בין פסח מצרים לפסח דורות פסח מצרים מקחו
מבעשור וטעון הזאה באגדת אזוב על המשקוף ועל

שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת · וְנֶאֱכָל בַּחֲפִזּוֹן בְּלִילָה אַחַת · וּפֶסַח דְּוָרוֹת
נוֹהֵג כָּל שַׁבָּעָה:

י אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ שְׁמַעְתִּי שְׁתַּמּוּרַת הַפֶּסַח קָרִיבָה ·
וּתְמּוּרַת הַפֶּסַח אֵינָה קָרִיבָה וְאֵין לִי לִפְרֹשׁ · אָמַר רַבִּי
עֲקִיבָא אֲנִי אֶפְרֹשׁ · הַפֶּסַח שֶׁנִּמְצָא קוֹדֵם שְׁחִיטַת הַפֶּסַח ·
יֵרָעָה עַד שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר · וַיִּקַּח בְּדָמָיו שְׁלָמִים · וְכֵן
תְּמּוּרָתוֹ · אַחֲרֵי שְׁחִיטַת הַפֶּסַח · קָרֵב שְׁלָמִים · וְכֵן תְּמּוּרָתוֹ:

י הַמִּפְרִישׁ נִקְבָּה לְפֶסַח · אוֹ זָכָר בֶּן שְׁתֵּי שָׁנִים יֵרָעָה עַד
שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר וַיִּפְלוּ דָמָיו לְנִדְבָה · הַמִּפְרִישׁ פֶּסַחוֹ וּמֵת ·
לֹא יִבְיָאֲנוּ בָנוּ אַחֲרָיו לְשֵׁם פֶּסַח · אֲלֵא לְשֵׁם שְׁלָמִים:

ח הַפֶּסַח שֶׁנִּתְעַרַב בַּזְּבָחִים · כֵּלֶן יֵרָעוּ עַד שִׁסְתָּאב ·
וַיִּמָּכְרוּ · וַיָּבִיאוּ בְּדָמֵי הַיָּפָה שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וּבְדָמֵי הַיָּפָה
שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וַיִּפְסִיד הַמוֹתֵר מִבֵּיתוֹ · נִתְעַרַב בְּבִכּוּרוֹת ·
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אִם חֲבוּרַת כֹּהֲנִים יֹאכְלוּ:

ט חֲבוּרָה שֶׁאֲבָדָה פֶּסַחָהּ וְאָמְרָה לְאַחַד · צֵא וּבִקֵּשׁ
וּשְׁחוּט עָלֵינוּ · וְהִלֵּךְ וּמָצָא וּשְׁחַט · וְהֵם לִקְחוּ וּשְׁחֲטוּ ·
אִם שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם אוֹכְלִים
עִמּוֹ מִשְׁלוֹ · וְאִם שָׁלְהֵן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן ·
וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְאִם אֵין יָדוּעַ אִיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט
רֹאשׁוֹן · אוֹ שֶׁשְׁחֲטוּ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד · הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם
אֵינָם אוֹכְלִים עִמּוֹ · וְשָׁלְהֵן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה · וּפְטוּרִין
מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי · אָמַר לָהֶן אִם אַחֲרָתִי צֵאוּ וּשְׁחֲטוּ

עָלֵי הַלֵּךְ וּמִצָּא וְשַׁחַט וְהֵן לִקְחוּ וְשַׁחֲטוּ. אִם שָׁלְהֵן
נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אוֹכֵל עִמָּהֶן. וְאִם
שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ. וְהֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן.
וְאִם אֵין יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. אוֹ שֶׁשַּׁחֲטוּ
שְׁנֵיהֶם כְּאַחֵד. הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אֵינוֹ אוֹכֵל עִמָּהֶן.
וְשָׁלוּ יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרֵפָה. וּפְטוֹר מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי. אָמַר
לָהֶן וְאָמְרוּ לוֹ. אוֹכְלִים בָּלֵם מִן הָרֹאשׁוֹן. וְאִם אֵין יָדוּעַ
אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. שְׁנֵיהֶן יוֹצְאִין לְבֵית הַשְּׂרֵפָה.
לֹא אָמַר לָהֶן. וְלֹא אָמְרוּ לוֹ. אֵינוֹ אַחֲרָאִין זֶה לָזֶה:

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פֶּסְחֵיהֶן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד.
וְאֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד. אַחֵד מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְאַחֵד
מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְכַךְ הֵם אוֹמְרִים. אִם שָׁלְנוּ הוּא
הַפֶּסַח הַזֶּה. יְדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ. וְנִמְנִית עַל שָׁלְנוּ. וְאִם
שָׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה. יְדִינוּ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלְנוּ וְנִמְנִינוּ עַל
שָׁלָךְ. וְכֵן חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁל חֲמֵשֶׁה חֲמֵשֶׁה וְשֶׁל עֶשְׂרֶה
עֶשְׂרֶה. מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד מִכָּל חֲבוּרָה וְחֲבוּרָה. וְכֵן הֵם
אוֹמְרִים:

שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ פֶּסְחֵיהֶם. זֶה מוֹשֵׁךְ לוֹ אַחֵד. וְזֶה מוֹשֵׁךְ
לוֹ אַחֵד. זֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ אַחֵד מִן הַשּׁוֹק וְזֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ
אַחֵד מִן הַשּׁוֹק. זֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְזֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְכַךְ
הֵם אוֹמְרִים. אִם שָׁלִי הוּא פֶּסַח זֶה. יְדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ
וְנִמְנִית עַל שָׁלִי. וְאִם שָׁלָךְ הוּא פֶּסַח זֶה. יְדִי מְשׁוּכּוֹת
מִשְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שָׁלָךְ:

פרק י

עֲרֵבִי פֶסְחִים סְמוּד לְמִנְחָה. לֹא יֹאכַל אָדָם עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וְאִפִּילוּ עָנִי שְׁבִישְׂרָאֵל לֹא יֹאכַל עַד
שִׁישֵׁב. וְלֹא יִפְחֲתוּ לוֹ מֵאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יַיִן. וְאִפִּילוּ מִן
הַתִּמְחוּי:

ב' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס רֵאשׁוֹן. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבַרֵךְ עַל הַיּוֹם.
וְאַחֵר כֶּד מְבַרֵךְ עַל הַיַּיִן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבַרֵךְ עַל
הַיַּיִן. וְאַחֵר כֶּד מְבַרֵךְ עַל הַיּוֹם:

ג' הֵבִיאוּ לִפְנֵיוּ מִטְבֵּל בַּחֲזָרָת עַד שֶׁמִּגִּיעַ לְפִרְפֹּרֶת הַפֶּת.
הֵבִיאוּ לִפְנֵי מִצָּה וְחֲזָרָת וְחֲרוֹסֶת וּשְׁנֵי תַבְשִׁילִין. אֵף עַל
פִּי שְׁאִין חֲרוֹסֶת מִצָּה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּר צְדוֹק אוֹמֵר מִצָּה.
וּבִמְקָדָשׁ הָיוּ מְבִיאִים לִפְנֵיוּ גּוֹפּוֹ שֶׁל פֶּסַח:

ד' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס שֵׁנִי. וְכֵאן הֵבִין שׂוֹאֵל אָבִיו. וְאִם אֵין דַּעַת
בְּבֶן אָבִיו מִלְמָדוֹ. מָה נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת.
שֶׁבָּכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצָּה. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ
מִצָּה. שֶׁבָּכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׂאֵר יִרְקוֹת. הַלֵּילָה
הַזֶּה מְרוֹר. שֶׁבָּכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֶּשֶׂר צָלִי שְׁלֹק
וּמִבְשָׁל. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ צָלִי. שֶׁבָּכַל הַלֵּילוֹת אָנוּ מְטַבִּילִין
פֶּעַם אַחַת. הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים. וְלִפִּי דַעַתוֹ שֶׁל בֶּן.
אָבִיו מִלְמָדוֹ. מִתְחִיל בְּגִנוֹת וּמְסִים בְּשֶׁבַח. וְדוֹרֵשׁ מֵאַרְמִי
אוֹבֵד אָבִי. עַד שִׁיגְמוֹר כָּל הַפְּרָשָׁה כְּלָה:

ה רבן גמליאל היה אומר כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן פסח מצה ומרור פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים מצה על שום שנגאלו אבותינו ממצרים מרור על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים בכל דוד ודוד חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים לפיכך אנחנו חייבין להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקלס למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחרות מיגון לשמחה ומשעבוד לגאולה ונאמר לפניו הללויה:

י עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה ובית הלל אומרים עד חלמיש למעינו מים וחותם בגאולה רבי טרפון אומר אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים ואינו חותם רבי עקיבא אומר כן יי אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום שמחים בבגין עירך וששים בעבודתך ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים וכולי עד ברוך אתה יי גאל ישראל:

י מזגנו לו כוס שלישי מברך על מזונו רביעי גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר בין הכוסות הללו אם רוצה לשותות ישתה בין שלישי לרביעי לא ישתה:

ח אין מפטירין אחר הפסח אפיקמן יישנו מקצתן יאכלו.
כלן לא יאכלו רבי יוסי אומר נתנמןמו יאכלו נרדמו.
לא יאכלו:

ט הפסח אחר חצות מטמא את הידים הפגול והנותר
מטמאין את הידים ברך ברבת הפסח פטר את של
זבח ברך את של זבח לא פטר את של פסח דברי
רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא
זו פוטרת זו: סליק

מסכת חגיגה

מסכת יום טוב

פרק א

בִּיצָה שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תֹּאכֵל.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא תֹאכֵל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
שְׂאוֹר בְּכֻזִּית. וְחֻמֶּץ בְּכַבּוֹתָבֶת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים זֶה וְזֶה
בְּכֻזִּית:

^ב הַשּׁוֹחֵט חֵיהּ וְעוֹף בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחֲפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא יִשְׁחוֹט אֶלָּא אִם כֵּן
הָיָה לוֹ עֶפֶר מוֹכֵן מִבְּעוֹד יוֹם. וּמוֹדִים שְׁאֵם שְׁחֵט שְׂיַחֲפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה. שְׂאֶפֶר כִּירָה מוֹכֵן הוּא:

^ג בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַסֵּלֶם מִשּׁוּבָּךְ
לְשׁוּבָּךְ. אָבֵל מִטְּהוּ מִחֲלוּן לְחֲלוּן. וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יִטּוֹל אֶלָּא אִם כֵּן נִעְנַע מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים עוֹמֵד וְאוֹמֵר. זֶה וְזֶה אֲנִי נוֹטֵל:

^ד זְמַן שְׁחוֹרִים וּמִצָּא לְבָנִים. לְבָנִים וּמִצָּא שְׁחוֹרִים. שְׁנִים
וּמִצָּא שְׁלֹשָׁה. אֲסוּרִין. שְׁלֹשָׁה וּמִצָּא שְׁנִים. מוֹתָרִים.
בְּתוֹךְ הַקֶּן וּמִצָּא לִפְנֵי הַקֶּן. אֲסוּרִים. וְאִם אֵין שֵׁם אֶלָּא
הֵם. הָרִי אֵלּוּ מוֹתָרִים:

^ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְסַלְקִין אֶת הַתְּרִיסִין בְּיוֹם טוֹב.
וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין אִף לְהַחְזִיר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין
נוֹטְלִין אֶת הָעֲלִי לְקַצֵּב עָלָיו בְּשֶׁר וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין. בֵּית

שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין נוֹתְנִין אֶת הָעוֹר לִפְנֵי הַדֶּרֶסֶן. וְלֹא יִגְבִּיהֶנוּ אֲלָא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ כְּזִית בְּשָׂר. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹצִיאִין לֹא אֶת הַקֶּטֶן. וְלֹא אֶת הַלּוֹלֵב. וְלֹא אֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין חֵלָה וּמִתְּנוֹת לִכְהֵן בְּיוֹם טוֹב. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵאֶמֶשׁ. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵהַיּוֹם. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי גִּזְרָה שְׂוֵה. חֵלָה וּמִתְּנוֹת. מִתְּנָה לִכְהֵן. וְתִרּוּמָה מִתְּנָה לִכְהֵן. כָּשֶׁם שֶׁאֵין מוֹלִיכִין אֶת הַתִּרּוּמָה. כֵּךְ אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַמִּתְּנוֹת. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל. לֹא. אִם אֲמַרְתֶּם בַּתִּרּוּמָה שֶׁאֵינוּ זָכָאִי בַּהֲרַמְתָּהּ. תֹּאמְרוּ בַּמִּתְּנוֹת שֶׁזָכָאִי בַּהֲרַמְתֶּן:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ. וְהַמֶּלֶח בַּפֶּךָ וּבִעֵץ הַפְּרוֹר. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין כְּדֶרֶכְךָ בְּמִדּוּךְ שֶׁל אָבֶן וְהַמֶּלֶח בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ:

י"ה הַבּוֹרֵר קִטְנִית בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים בּוֹרֵר אָכַל וְאָכַל. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים בּוֹרֵר כְּדֶרֶכְךָ בְּחִיקוֹ. בְּקִנּוֹן וּבִתְמַחוּי. אָכַל לֹא בְּטָבְלָא. וְלֹא בְּנֶפֶח. וְלֹא בְּכִבְרָה. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אֵף מִדִּיחַ וְשׁוֹלָה:

ט בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְשַׁלְּחִין בְּיוֹם טוֹב אֲלָא מְנוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים מְשַׁלְּחִין בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף בֵּין חַיִּין בֵּין

שְׁחוּטִין מְשַׁלְחִין יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֻלְתוֹת וְקִטְנִיּוֹת אָבֵל לֹא
תְּבוֹאָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר בְּתֵבוֹאָה:

מְשַׁלְחִין כָּלִים בֵּין תְּפוּרִין בֵּין שְׂאִינָן תְּפוּרִין וְאִף עַל
פִּי שֵׁשׁ בָּהֶן כָּלָאִים וְהֵן לְצוּרֶךְ הַמוֹעֵד אָבֵל לֹא סִגְדֵל
הַמִּסְמָר וְלֹא מִנְעֵל שְׂאִינֹת תְּפוּרִין רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף
לֹא מִנְעֵל לְבָן מִפְּנֵי שְׁצָרִיד אוֹמֵן זֶה הַכָּלָל כָּל שְׂנֵאוֹתֵינוּ
בּו בְּיוֹם טוֹב מְשַׁלְחִין אוֹתוֹ:

פרק ב

יוֹם טוֹב שֶׁחָל לַהֲיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת לֹא יִבְשֹׁל אָדָם בְּתַחֲלָה
מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת אָבֵל מִבְּשֹׁל הוּא לְיוֹם טוֹב וְאִם
הוֹתִיר הוֹתִיר לְשַׁבָּת וְעוֹשֶׂה תְּבָשִׁיל מִעֶרֶב יוֹם טוֹב
וְסוּמָךְ עָלָיו לְשַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שְׁנֵי תְּבָשִׁילִין
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים תְּבָשִׁיל אֶחָד וְשׁוּין בְּדָג וּבִיצָה שְׁעָלָיו
שֶׁהֵן שְׁנֵי תְּבָשִׁילִין אֶכְלוּ אוֹ שְׁנַאֲבָד לֹא יִבְשֹׁל עָלָיו
בְּתַחֲלָה וְאִם שִׁיר מִמֶּנּוּ כָּל שֶׁהוּא סוּמָךְ עָלָיו לְשַׁבָּת:

כָּח לַהֲיוֹת אַחֵר שַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִטְבִּילִין אֶת
הַכֹּל מִלִּפְנֵי שַׁבָּת וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים כָּלִים מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת
וְאָדָם בְּשַׁבָּת:

ג וְשׁוּין שְׁמִשְׁקִין אֶת הַמֵּים בְּכָלִי אֶבֶן לְטַהֲרָן אָבֵל לֹא
מִטְבִּילִין וּמִטְבִּילִין מִגֵּב לְגֵב וּמִחֲבוּרָה לְחֲבוּרָה:

י בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם.
אבל לא עולות ובית הלל אומרים מביאין שלמים ועולות
וסומכין עליהן:

ה בית שמאי אומרים לא יחס אדם חמין לרגליו אלא אם
כן ראויין לשתייה ובית הלל מתירין. עושה אדם מדורה
ומתחמם כנגדה:

ו שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי.
אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת. ואין זוקפין את
המנורה ביום טוב. ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.
אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין
פתין גריצין. אלא רקיקין. אמרו לו מה נעשה לבית אביך
שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין
פתין גריצין וחורין:

ז אף הוא אמר שלשה דברים להקל. מכבדים בין
המטות ומניחין את המגמר ביום טוב. ועושין גדי מקלס
בלילי פסחים. וחכמים אוסרין:

ח שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר. וחכמים
אוסרין. פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה. ומקרדין את
הבהמה ביום טוב. ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם.
רבי יהודה אומר אין מקרדין את הבהמה ביום טוב
מפני שעושה חבורה. אבל מקרצפין. וחכמים אומרים
אין מקרדין אף לא מקרצפין:

ט הַרְחִים שֶׁל פִּלְפְּלִין טִמְאָה מְשֻׁם שְׁלֹשָׁה כְּלִים מְשֻׁם
כְּלִי קַבּוּל וּמְשֻׁם כְּלִי מִתְכַּת וּמְשֻׁם כְּלִי כְּבֵרָה:

י הַעֲגֵלָה שֶׁל קָטָן טִמְאָה מִדֶּרֶס וְנִטְלָת בְּשִׁבְתָּהּ וְאִינָה
נִגְרָרֶת אֲלֵא עַל גְּבִי כְּלִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל הַכְּלִים
אֵין נִגְרָרִים חוּץ מִן הַעֲגֵלָה מִפְּנֵי שֶׁהִיא כּוֹבֶשֶׁת:

פרק ג

אֵין צָדִין דָּגִים מִן הַבִּיבְרִים בְּיוֹם טוֹב וְאֵין נוֹתֵנִין לַפְּנִיָּהֶם
מְזֻנּוֹת אֲבָל צָדִין חִיָּה וְעוֹף מִן הַבִּיבְרִין וְנוֹתֵנִים
לַפְּנִיָּהֶם מְזֻנּוֹת רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא כָּל
הַבִּיבְרִין שְׁוִין זֶה הַכֶּלֶל כָּל הַמַּחְסֵר צִידָה אֲסוּר וְשְׂאִינוֹ
מַחְסֵר צִידָה מוֹתֵר:

ב מְצוּדוֹת חִיָּה וְעוֹף וְדָגִים שֶׁעָשָׂאָן מִעֶרֶב יוֹם טוֹב לֹא
יִטּוֹל מֵהֶן בְּיוֹם טוֹב אֲלֵא אִם כֵּן יוֹדֵעַ שֶׁנֶּצְדוּ מִעֶרֶב יוֹם
טוֹב וּמַעֲשֶׂה בְּגוֹי אֶחָד שֶׁהֵבִיא דָּגִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְאָמַר
מוֹתֵרִין הֵן אֲלֵא שֶׁאֵין רְצוֹנִי לְקַבֵּל הֵימָנוּ:

ג בַּהֲמָה מְסֻכָּנָה לֹא יִשְׁחוּט אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ שֶׁהוּא בְּיוֹם
לְאֶכּוֹל מִמֶּנּוּ כִּזְית צִלִּי רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ כִּזְית
חִי מִבֵּית טְבִיחָתָהּ שְׁחָטָהּ בְּשָׂדֶה לֹא יִבְאָנָה בַּמּוֹט
וּבַמּוֹטָה אֲבָל מִבֵּית בֵּידוֹ אֲבָרִים אֲבָרִים:

ד בְּכוֹר שֶׁנֶּפֶל לְבוֹר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יֵרֵד מִמָּחָה וַיִּרְאֶה
אִם יֵשׁ בּוֹ מוֹם יַעֲלֶה וַיִּשְׁחוּט וְאִם לֹא לֹא יִשְׁחוּט רַבִּי

שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כֹּל שְׂאִין מוֹמִי נִכָּר מִבְּעוֹד יוֹם אֵין זֶה מִן
הַמוֹכֵן:

ה' בְּהֵמָה שְׁמִתָּה לֹא יִזְזֶנָּה מִמְּקוֹמָהּ וּמַעֲשֶׂה וְשֹׁאֲלוֹ
אֶת רַבִּי טְרַפּוֹן עָלֶיהָ וְעַל הַחֲלָה שֶׁנִּטְמָאָה וְנִכְנָס לְבֵית
הַמִּדְרָשׁ וְשֹׁאֲלִי וְאָמְרוּ לוֹ לֹא יִזְזִים מִמְּקוֹמָם:

י' אֵין נִמְנִין עַל הַבְּהֵמָה לְכַתְּחֵלָה בְּיוֹם טוֹב אֲבָל נִמְנִין
עָלֶיהָ מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב וְשׁוֹחֲטִין וּמַחֲלִקִין בֵּינֵיהֶן רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר שׁוֹקֵל אָדָם בְּשָׂר כָּנָגֵד הַכְּלִי אוֹ כָּנָגֵד הַקּוֹפִיץ
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין מִשְׁגִּיחִין בְּכַף מֵאֻזְנִים כֹּל עֶקֶר:

י' אֵין מִשְׁחִיזִין אֶת הַסֶּכֶן בְּיוֹם טוֹב אֲבָל מְשִׂיאָה עַל גִּבִּי
חֲבֵרְתָּהּ לֹא יֹאמֵר אָדָם לְטַבַּח שְׁקוֹל לִי בְּדִינָר בְּשָׂר
אֲבָל שׁוֹחֲט וּמַחֲלִקִין בֵּינֵיהֶן:

י"א אוֹמֵר אָדָם לְחֲבִירוֹ מֵלֹא לִי כָּלִי זֶה אֲבָל לֹא בְּמִדָּה רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיָה כָּלִי שֶׁל מִדָּה לֹא יִמְלֹאֵנוּ מַעֲשֶׂה
בְּאַבָּא שְׂאוֹל בֶּן בְּטָנִית שֶׁהָיָה מִמֵּלֵא מְדוּתָיו מֵעֶרֶב יוֹם
טוֹב וְנוֹתֵנָן לְלִקּוּחוֹת בְּיוֹם טוֹב אַבָּא שְׂאוֹל אוֹמֵר אֶף
בְּמוֹעֵד עוֹשֶׂה כֵן (מִפְּנֵי בְּרוּרֵי הַמְּדוּת) וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים
אֶף בַּחֹל עוֹשֶׂה כֵן מִפְּנֵי מִצּוֹי הַמְּדוּת הוֹלִיךְ אָדָם אֲצֵל
חֲנוּנֵי הָרָגִל אֲצֵלוֹ וְאוֹמֵר לוֹ תֵּן לִי בִיעִים וְאַגְזוּזִים בְּמִנְיִן
שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בַּעַל הַבַּיִת לִהְיוֹת מוֹנֶה בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ:

פרק ד

הַמְּבִיא כִּדֵּי יֵזֶן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. לֹא יָבִיאֻם בְּסֵל וּבִקְפָּה.
 אֲבָל מְבִיא הוּא עַל כֶּתֶפוֹ. אוֹ לִפְנֵיו. וְכֵן הַמּוֹלִיד
 אֶת הַתֵּבֶן. לֹא יַפְשִׁיל אֶת הַקֶּפֶה לְאַחֲרָיו. אֲבָל מְבִיאָהּ
 הוּא בִידּוֹ. וּמִתְחִילִין בְּעֶרְמַת הַתֵּבֶן. אֲבָל לֹא בְּעֵצִים
 שֶׁבִּמְקַצָּה:

ב אין נוטלין עצים מן הסכה. אלא מן הסמוך לה. מביאין
 עצים מן השדה מן המכנס. ומן הקרפף אפילו מן המפזר.
 איזהו קרפף כל שסמוך לעיר. דברי רבי יהודה. רבי
 יוסי אומר כל שנכנסין לו בפותחת. ואפילו בתוך תחום
 שבת:

ג אין מבקעין עצים לא מן הקורות. ולא מן הקורה
 שנשברה ביום טוב. ואין מבקעין לא בקרדום ולא
 במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית שהוא מלא פירות.
 סתום ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר אומר אף
 פוחת לכתחלה ונוטל:

ד אין פוחתין את הנר מפני שהוא עושה כלי. ואין עושין
 פחמין (ביום טוב). ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי
 יהודה אומר חותכה באור (לשתי גרות):

ה אין שוברין את הקרס. ואין חותכין הנר לצלות בו
 מליח. ואין גורפין תנור וכירים. אבל מכבשין. ואין מקיפין

שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לְשָׁפוֹת עָלֶיהֶן אֶת הַקִּדְרָה: וְאִין סוּמְכִין אֶת
הַקִּדְרָה בְּבִקְעָתָהּ וְכֵן בְּדִלְתָהּ: וְאִין מְנַהֲיִין אֶת הַבְּהֵמָה
בַּמֶּקֶל בְּיוֹם טוֹב: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן שָׁמְעוֹן מְתִיר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר נוֹטֵל אָדָם קָסָם מִשְׁלָפְנֵיו: לַחֲצוֹץ בּוֹ
שְׁנָיו: וּמִגִּבַּב מִן הַחֲצֵר וּמִדְּלִיק: שְׁכָל מָה שֶׁבַחֲצֵר מוֹכֵן
הוּא: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִגִּבַּב מִשְׁלָפְנֵיו וּמִדְּלִיק:

י אִין מוֹצִיאִין מִן הָאוֹר לֹא מִן הָעֵצִים: וְלֹא מִן הָאֲבָנִים: וְלֹא
מִן הָעֶפֶר: וְלֹא מִן הַמֵּיִם: (וְלֹא מִן הָרֶעָפִים:) וְאִין מְלַבְּנִין
אֶת הָרֶעָפִים לְעִלּוֹת עָלֶיהֶן: וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עוֹמֵד
אָדָם עַל הַמִּקְצָה עָרֵב שַׁבָּת בְּשִׁבְיעִית: וְאוֹמֵר מִכָּאן אֲנִי
אוֹכֵל לְמַחֲרָה: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עַד שִׁירְשׁוֹם: וְיֹאמַר מִכָּאן
וְעַד כָּאן:

פרק ה

מִשְׁיָלִין פִּירוֹת דֶּרֶךְ אֶרְבָּה בְּיוֹם טוֹב: אֲבָל לֹא בַּשַּׁבָּת:
וּמִכֻּסִּים פִּירוֹת בְּכָלִים מִפְּנֵי הַדֶּלֶף: וְכֵן כִּדֵּי יֵין
וְכִדֵּי שֶׁמֶן: וְנוֹתְנִים כָּלִי תַּחַת הַדֶּלֶף בַּשַּׁבָּת:

ב כָּל שְׁחִיבִין עָלָיו מִשּׁוּם שְׁבוּת: מִשּׁוּם רְשׁוּת: מִשּׁוּם
מַצּוֹה: (בַּשַּׁבָּת) חִיִּיבִין עָלָיו בְּיוֹם טוֹב: וְאֵלּוּ הֵן מִשּׁוּם
שְׁבוּת: לֹא עוֹלִין בְּאֵילָן: וְלֹא רוֹכְבִין עַל גִּבִּי בַּהֶמָּה: וְלֹא
שָׁטִין עַל פָּנֵי הַמַּיִם: וְלֹא מְטַפְּחִין: וְלֹא מְסַפְּקִין: וְלֹא
מְרַקְדִין: וְאֵלּוּ הֵן מִשּׁוּם רְשׁוּת: לֹא דָגִין: וְלֹא מְקַדְּשִׁין: וְלֹא

חולצין. ולא מיבמין. ואלו הן משום מצוה. לא מקדישין.
ולא מעריכין. ולא מחרימין. ולא מגביהין תרומה ומעשר.
כל אלו ביום טוב אמרו. קל וחמר בשבת. אין בין יום טוב
לשבת. אלא אכל נפש בלבד:

ג הבהמה והכלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבגו
או לרועה. הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המיוחדין
לאחד מן האחין שבבית. הרי אלו כרגליו. ושאין מיוחדין
הרי אלו במקום שהולכין:

ד השואל כלי מחבירו מערב יום טוב. כרגלי השואל. ביום
טוב כרגלי המשאיל. האשה ששאלה מחברתה תבלין
ומים ומלח לעסטה. הרי אלו כרגלי שתיהן. רבי יהודה
פוטר במים. מפני שאין בהם ממש:

ה הגחלת כרגלי הבעלים. ושלחבת בכל מקום. גחלת
של הקדש מועלין בה. ושלחבת לא נהנין. ולא מועלין.
(המוציא גחלת לרשות הרבים. חייב. ושלחבת פטור).
בור של יחיד. כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר.
כרגלי אנשי אותה העיר. ושל עולי בבל. כרגלי הממלא:

ו מי שהיו פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה העיר
להביא אצלם מפירותיו. לא יביאו לו. ואם ערב הוא.
פירותיו כמוהו:

י מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אלא אם
כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב אין משקין ושוחטין
את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבתיות אלו
הן בתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר: סליק

מסכת מועד קטן

יום ח

פרק א

מִשְׁקִין בֵּית הַשְּׁלָחִין בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית בֵּין מִמַּעַן
שִׁיָּצָא בִּתְחִלָּה בֵּין מִמַּעַן שְׁלָא יֵצֵא בִּתְחִלָּה
אָבֵל אֵין מִשְׁקִין לֹא מִמֵּי הַגְּשָׁמִים וְלֹא מִמֵּי הַקִּילּוֹן וְאֵין
עוֹשִׂין עֲגִיזוֹת לַגָּפְנִים:

ב רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אֵין עוֹשִׂין אֶת הָאֻמָּה
בִּתְחִלָּה בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עוֹשִׂין אֶת
הָאֻמָּה בִּתְחִלָּה בִּשְׁבִיעִית וּמִתְקַנִּין אֶת הַמְּקַלְקְלוֹת
בְּמוֹעֵד וּמִתְקַנִּין אֶת קְלָקוּלֵי הַמַּיִם שֶׁבְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים
וְחוֹטְטִין אוֹתָן וּמִתְקַנִּין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחוּבוֹת
וְאֶת מְקוּוֹת הַמַּיִם וְעוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הָרִבִּים וּמְצַיִנִין אֶת
הַקְּבָרוֹת וְיוֹצְאִין עַל הַכְּלָאִים:

ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר מוֹשְׁכִין אֶת הַמַּיִם מֵאֵילָן
לְאֵילָן וּבִלְבָד שְׁלָא יִשְׁקָה אֶת כָּל הַשְּׂדֵה זֵרַעִים שְׁלָא
שְׁתוּ לִפְנֵי הַמוֹעֵד לֹא יִשְׁקֻם בְּמוֹעֵד וְחֲכָמִים מַתִּירִין בִּזְהָ
וּבִזְהָ:

ד צָדִין אֶת הָאִישׁוֹת וְאֶת הָעֶכְבְּרִים מִשְׂדֵּה הָאֵילָן וּמִשְׂדֵּה
הַלְבָן שְׁלָא כְּדָרְכוּ בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית וְחֲכָמִים אוֹמְרִים

משֹׁדָּה הָאֵילָן בְּדֶרְכוֹ. וּמִשֹּׁדָּה הַלֶּבֶן שְׁלֹא כְּדֶרְכוֹ. וּמִקָּרִין
אֶת הַפְּרָצָה בְּמוֹעֵד. וּבִשְׁבִיעִית בּוֹנֶה כְּדֶרְכוֹ:

ה' רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר רוֹאִין אֶת הַנֶּגְעִים (בַּתְּחִלָּה) לְהַקֵּל.
אֲבָל לֹא לְהַחְמִיר. וְחֻכָּמִים אֹמְרִים לֹא לְהַקֵּל וְלֹא
לְהַחְמִיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר מֶלֶקֶט אָדָם עֲצָמוֹת אָבִיו
וְאִמּוֹ. מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲבָל הוּא לוֹ.
לֹא יַעֲזוֹר אָדָם עַל מֵתוֹ. וְלֹא יִסְפִּידְנוּ קֹדֶם לְרַגֵּל שְׁלֹשִׁים
יּוֹם:

י' אֵין חוֹפְרִין כּוֹכִין וּקְבָרוֹת בְּמוֹעֵד. אֲבָל מִחֲנֻכִּים אֶת
הַכּוֹכִין בְּמוֹעֵד. וְעוֹשִׂין נְבִרְכָת בְּמוֹעֵד. וְאֶרֶז עִם הַמֵּת
בְּחֶצֶר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ נְסָרִים:

י' אֵין נוֹשְׂאִין נָשִׁים בְּמוֹעֵד. לֹא בְּתוֹלוֹת. וְלֹא אֲלַמָּנוֹת.
וְלֹא מִיִּבְמִין מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. אֲבָל מִחֲזִיר הוּא
אֶת גְּרוּשָׁתוֹ. וְעוֹשָׂה אִשָּׁה תְּכַשִּׁיטָהּ בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר לֹא תִסּוֹד מִפְּנֵי שְׁנוּול הוּא לָהּ:

ח' הַהֲדִיּוֹט תּוֹפֵר כְּדֶרְכוֹ וְהָאוֹמֵן מִכְּלִיב. וּמִסְרָגִין אֶת
הַמִּטּוֹת. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר (אף) מִמִּתְחִין:

ט' מִעֲמִידִין תִּנּוֹר וְכִירִין וְרִיתִים בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר
אֵין מִכְּבִישִׁין אֶת הָרִיתִים בַּתְּחִלָּה:

י' עוֹשִׂין מַעֲקָה לַגַּג וְלַמְרַפֶּסֶת מַעֲשֵׂה הַדִּיּוֹט. אֲבָל לֹא
מַעֲשֵׂה אוֹמֵן. שְׁפִין אֶת הַסִּדְקִין וּמַעְגִּילִין אוֹתָן בְּמַעְגִּילָה

בֵּיד וּבִרְגֵל. אֲבָל לֹא בַמַּחְלָצִים. הַצִּיר וְהַצִּנּוֹר וְהַקּוֹרָה
וְהַמְנוּעוֹל. וְהַמִּפְתָּח שֶׁנִּשְׁבְּרוּ. מִתְקַנֵּן בְּמוֹעֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יְכוּיִן מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכָל כֶּבֶשׂיִן שֶׁהוּא יָכוֹל לֶאֱכֹל מִהֶן
בְּמוֹעֵד כּוֹבֵשׁוֹ:

פרק ב

מִי שֶׁהִפִּךְ אֶת זִיתוֹ וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ
פּוֹעֲלִים. טוֹעֵן קוֹרָה רֹאשׁוֹנָה וּמַנִּיחָה לְאַחֵר הַמוֹעֵד.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ:

ב וְכֵן מִמֵּי שֶׁהָיָה יֵינוּ בְּתוֹךְ הַבוֹר וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ
שֶׁהִטְעוּהוּ (פּוֹעֲלִים). זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ. דְּבָרֵי רַבִּי
יוֹסִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עוֹשֶׂה לוֹ לְמוֹדִים בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא
יִחְמִיץ:

ג מִכִּנִּיס אָדָם פִּירוֹתָיו מִפְּנֵי הַגָּנָבִים. וְשׂוֹלָה פֶּשְׁתָּנוֹ מִן
הַמִּשְׁרָה בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תֵאָבֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יְכוּיִן אֶת
מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכֵלֶן אִם כָּוְנוֹ מְלֹאכְתָּן בְּמוֹעֵד יֵאָבֵדוּ:

ד אֵין לֹזְקִיחִין בֵּתִים (אֲבָנִים) עֲבָדִים וּבִהֶמָּה אֵלָּא לְצוּרָךְ
הַמוֹעֵד. אוֹ לְצוּרָךְ הַמוֹכֵר שְׂאִין לוֹ מֶה יֵאָכֵל. אֵין מִפְּנֵין
מִבֵּית לְבֵית. אֲבָל מִפְּנֵה הוּא לְחֻצֵּירוֹ. אֵין מִבִּיאִין כָּלִים
מִבֵּית הָאוֹמֶן. אִם חוֹשֵׁשׁ לָהֶם מִפְּנֵין לְחֻצֵּר אַחֲרָת:

ה מִחֲפִין אֶת הַקְצִיעוֹת בְּקֶשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף
מִעֵבִין. מוֹכְרֵי פִירוֹת כָּסוֹת וְכָלִים. מוֹכְרִים בְּצִנְעָה לְצוּרָךְ

המועד. הצידין והדששות והגרוסות עושין בצנעה
לצורך המועד. רבי יוסי אומר הם החמירו על עצמן:

פרק ג

ואלו מגלחין במועד. הבא ממדינת הים ומבית השביה.
והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. והנזיר. והמצורע.
והעולה מטמאתו לטהרתו:

ב ואלו מכבסין במועד. הבא ממדינת הים. ומבית
השביה. והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. מטפחות הידים.
ומטפחות הספרים. ומטפחות הספג. הזבין והזבות
והנדות והילדות. וכל העולין מטמאה לטהרה הרי אלו
מותרין. ושאר כל אדם אסורין:

ג ואלו כותבין במועד. קדושי נשים. וגטין. ושוברין.
דיתיקי. מתנה. ופרוזבולין. אגרות שום. ואגרות מזון.
שטרי חליצה ומיאונין. ושטרי ברורין. וגזרות בית דין.
ואגרות של רשות:

ד אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו או
שאין לו מה יאכל הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים
תפלין ומזוזות במועד. ואין מגיהין אות אחת אפילו

בספר עזרא רבי יהודה אומר כותב אדם תפלין ומזוזות
לעצמו וטווה על יריכו תכלת לציציתו:

ה הקובר את מתו שלשה ימים קדם הרגל בטה הימנו
גזרת שבעה שמנה בטה הימנו גזרת שלשים מפני
שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת רגלים מפסיקין ואין
עולין:

י רבי אליעזר אומר משחרב בית המקדש עצרת כשבת
רבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים כרגלים
וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא
עצרת כרגלים ראש השנה ויום הכפורים כשבת:

י אין קורעין ולא חולצין ואין מברין אלא קרוביו של מת
ואין מברין אלא על מטה זקופה אין מוליכין לבית האבל
לא בטבלא ולא באסקולטא ולא בקנון אלא בסלים
ואין אומרים ברכת אבלים במועד אבל עומדים בשורה
ומנחמין ופוסרין את הרבים:

ח אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד נשים במועד מענות
אבל לא מטפחות רבי ישמעאל אומר הסמוכות למטה
מטפחות:

מסכת ראש השנה

פרק א

אֲרֻבָּעָה רֵאשֵׁי שָׁנִים הֵם. בְּאֶחָד בְּנִסָּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְמַלְכִּים וְלִרְגָלִים. בְּאֶחָד בְּאֵלוּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְמַעֲשֵׂר בַּהֶמָּה. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאֶחָד
בְּתִשְׂרִי. בְּאֶחָד בְּתִשְׂרִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלַשְּׁמַטִּין
וְלִיֻּבְלוֹת לְנִטְיָעָה וְלִירְקוֹת. בְּאֶחָד בְּשֶׁבֶט רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְאֵילָן כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר
בּוֹ:

ב בְּאֲרֻבָּעָה פְּרָקִים הָעוֹלָם נִדּוֹן. בַּפֶּסַח עַל הַתְּבוּאָה.
בַּעֲצֻרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בָּאֵי הָעוֹלָם
עוֹבְרִין לְפָנָיו כְּבָנֵי מְרוֹן. שְׁנָאֵמַר הַיּוֹצֵר יַחַד לָבָם הַמְּבִין
אֵל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. וּבַחֲג נִדּוּנִים עַל הַמֵּים:

ג עַל שְׁשֵׁה חֳדָשִׁים הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין. עַל נִסָּן מִפְּנֵי הַפֶּסַח.
עַל אָב מִפְּנֵי הַתְּעֵנִית. עַל אֵלוּל מִפְּנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה. עַל
תִּשְׂרִי מִפְּנֵי תְּקֵנַת הַמוֹעֲדוֹת. עַל כֶּסֶל מִפְּנֵי חֲנֻכָּה. וְעַל
אֲדָר מִפְּנֵי הַפּוּרִים. וּכְשֶׁהָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם יוֹצְאִין אֶף
עַל אֵיר מִפְּנֵי פֶסַח קָטָן:

ד עַל שְׁנֵי חֳדָשִׁים מְחַלְלִין אֶת הַשֶּׁבֶט. עַל נִסָּן וְעַל
תִּשְׂרִי. שֶׁבָּהֶן הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין לְסוּרְיָא. וּבָהֶן מְתַקְּנִין אֶת

המוֹעֲדוֹת. וּבִשְׁהֵיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם. מִחֻלְלִין אֵף עַל
כֵּלָן. מִפְּנֵי תִקְנַת הַקֶּרֶבֶן:

^ה בֵּין שְׁנֵי נִרְאָה בְּעָלִיל. בֵּין שְׁלֹא נִרְאָה בְּעָלִיל. מִחֻלְלִין עָלָיו
אֶת הַשַּׁבָּת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם נִרְאָה בְּעָלִיל. אֵין מִחֻלְלִין
עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת:

^ו מַעֲשֶׂה שֶׁעָבְרוּ יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים זֶזַג וְעַכְבָּן רַבִּי עֲקִיבָא
בְּלוּד. שָׁלַח לוֹ רֶבֶן גַּמְלִיאֵל. אִם מַעֲבֵב אֶתָּה אֶת הָרִבִּים.
נִמְצְאָת מִכְשִׁילָן לַעֲתִיד לָבוֹא:

^ז אָב וּבָנוּ שָׂרְאוּ אֶת הַחֹדֶשׁ יִלְכוּ. לֹא שִׁמְצָטְרְפִין זֶה עִם
זֶה. אֵלֹא שָׂאֵם יִפְסֹל אֶחָד מֵהֶן. יִצְטָרֵף הַשְּׁנִי עִם אֶחָד.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אָב וּבָנוּ וְכָל הַקְּרוֹבִין. כְּשֶׁרִין לַעֲדוֹת
הַחֹדֶשׁ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַעֲשֶׂה בְּטוֹבִיָּה הַרּוֹפֵא. שָׂרְאָה
אֶת הַחֹדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא וּבָנוּ וְעַבְדּוֹ מְשֻׁחָרְרִי. וְקִבְּלוּ
הַכֹּהֲנִים אוֹתוֹ וְאֶת בָּנוֹ. וּפְסָלוּ אֶת עַבְדּוֹ. וּכְשָׁבֵאוּ לִפְנֵי
בֵּית דִּין. קִבְּלוּ אוֹתוֹ וְאֶת עַבְדּוֹ. וּפְסָלוּ אֶת בָּנוֹ:

^ח אֵלֹו הֵן הַפְּסוּלִין. הַמְּשֻׁחָק בְּקִבְיָא. וּמִלּוֹה בְּרַבִּית.
וּמִפְּרִיחֵי יוֹנִים. וְסוֹחָרֵי שְׁבִיעִית. וְעַבְדִּים. זֶה הַכֵּלָל. כָּל
עֲדוֹת שֶׁאֵין הָאִשָּׁה כְּשֶׁרָה לָּהּ. אֵף הֵן אֵינָן כְּשֶׁרִים לָּהּ:

^ט מִי שָׂרְאָה אֶת הַחֹדֶשׁ. וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהִלָּךְ. מוֹלִיכִין אוֹתוֹ
עַל הַחֲמוֹר. אֲפִילוֹ בַּמָּטָה. וְאִם צוּדָה לָהֶם. לוֹקָחִין בִּידָם
מִקְלוֹת. וְאִם הֵייתָה דֶּרֶךְ רְחוֹקָה. לוֹקָחִין בִּידָם מְזוֹנוֹת.

שֶׁעַל מַהֲלֵךְ לַיְלָה וַיּוֹם מִחֲלָלִין אֶת הַשַּׁבָּת וַיּוֹצֵאִין לְעֵדוֹת
הַחֹדֶשׁ שֶׁנֶּאֱמַר אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ
אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

פרק ב

אם אינן מכירין אותו מְשַׁלְחִין אַחֵר עִמּוֹ לְהַעֲדוֹ.
בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְקַבְּלִין עֵדוֹת הַחֹדֶשׁ מִכָּל אָדָם.
מִשְׁקַלְקְלוּ הָאֲפִיקוֹרוֹסִים הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְקַבְּלִין אֶלָּא
מִן הַמְּכִירִים:

^א בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מִשְׁקַלְקְלוּ הַכּוֹתִים.
הִתְקִינוּ שֶׁיִּהְיוּ שְׁלוּחִין יוֹצֵאִין:

^ג בִּיצֵד הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מְבִיאִין כָּלִנְסָאוֹת שֶׁל
אֲרֻז אַרְוִכִין וְקִנִּים וְעֵצֵי שֶׁמֶן וְנִעְזֶרֶת שֶׁל פֶּשֶׁתָּן וְכוּרֶךְ
בְּמִשְׁיָחָה וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הָהָר וּמִצִּית בֶּהֶן אֶת הָאוֹר.
וּמוֹלִיךְ וּמְבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת חֲבִירוֹ
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כֵּן בְּרֹאשׁ הָהָר הַשֵּׁנִי וְכֵן בְּרֹאשׁ הָהָר
הַשְּׁלִישִׁי:

^ד וּמֵאֵין הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מֵהָר הַמִּשְׁחָה לְסֶרְטָבָא
וּמִסֶּרְטָבָא לְגְרוֹפִינָא מְגְרוֹפִינָא לְחוּוֹרִין וּמִחוּוֹרִין לְבֵית
בִּלְתִּין וּמִבֵּית בִּלְתִּין לֹא זָזוּ מִשָּׁם אֶלָּא מוֹלִיךְ וּמְבִיא
וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהִיא רוֹאֶה כָּל הַגּוֹלָה לְפָנָיו כְּמִדּוּרֶת
הָאֵשׁ:

ה חצר גדולה היתה בירושלים ובית יעזק היתה נקראת.
 ולשם כל העדים מתכנסים. ובית דין בודקין אותם שם.
 וסעודות גדולות עושין להם. בשביל שיהו רגילין לבא.
 בראשונה לא היו זזין משם כל היום. התקין רבן גמליאל
 הזקן שיהו מהלכין אלפים אמה לכל רוח. ולא אלו בלבד.
 אלא אף החכמה הבאה לילד. והבא להציל מן הדליקה.
 ומן הגיס. ומן הנהר. ומן המפולת. הרי אלו כאנשי העיר.
 ויש להם אלפים אמה לכל רוח:

י כיצד בודקין את העדים. זוג שבא ראשון בודקין אותו
 ראשון. ומכניסין את הגדול שבהן ואומרים לו. אמור
 כיצד ראית את הלבנה. לפני החמה או לאחר החמה.
 לצפונה או לדרומה. כמה היה גבוה. ולאין היה נוטה.
 וכמה היה רחב. אם אמר לפני החמה. לא אמר כלום.
 ואחר כך היו מכניסין את השני. ובודקין אותו. אם נמצאו
 דבריהם מכונים עדותן קימת. ושאר כל הזוגות. שואלין
 אותן ראשי דברים. לא שהיו צריכין להם. אלא כדי שלא
 יצאו בפחי נפש. בשביל שיהו רגילין לבא:

י ראש בית דין אומר מקדש. וכל העם עונים אחריו
 מקדש מקדש. בין שנראה בזמנו. בין שלא נראה בזמנו.
 מקדשין אותו. רבי אליעזר בר צדוק אומר אם לא נראה
 בזמנו. אין מקדשין אותו. שפבר קדשוהו שמים:

ח דמות צורות לבנות היו לו לרבן גמליאל בטבלא ובכפל בעליתו שבהן מראה את ההדיטות ואומר הכזה ראיתם או כזה מעשה שבאו שנים ואמרו ראינוהו שחרית במזרח וערבית במערב אמר רבי יוחנן בן נורי עדי שקר הם וכשבאו ליבנה קבלן רבן גמליאל ועוד באו שנים ואמרו ראינוהו בזמנו ובליל עבורו לא נראה וקבלן רבן גמליאל אמר רבי דוסא בן הרבינס עדי שקר הן היאך מעידים על האשה שילדה ולמחר כריסה בין שניה אמר לו רבי יהושע רואה אני את דברך:

ט שלח לו רבן גמליאל גוזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעוטיך ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך הלך ומצאו רבי עקיבא מצר אמר לו יש לי ללמד שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי שנאמר אלה מועדיי מקראי קדש אשר תקראו אתם בין בזמן בין שלא בזמן אין לי מועדות אלא אלו בא לו אצל רבי דוסא בן הרבינס אמר לו אם באין אנו לדון אחר בית דין של רבן גמליאל צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו שנאמר ויעל משה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים אלא ללמד שכל שלשה ושלשה שעמדו בית דין על ישראל הרי הוא כבית דין של משה נטל מקלו ומעוטי בידו והלך ליבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבונו עמד רבן גמליאל ונשקו

על ראשו. אמר לו בא בשלום רבי ותלמידי. רבי בחכמה.
ותלמידי שקבלת (את) דברי:

פרק ג

ראוהו בית דין וכל ישראל. נחקרו העדים ולא הספיקו
לומר מקדש. עד שחשיכה. הרי זה מעבר.
ראוהו בית דין בלבד. יעמדו שנים ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. ראוהו שלשה והן בית דין. יעמדו שנים
ויושיבו מחביריהם אצל היחיד. ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. שאין היחיד נאמן על ידי עצמו:

^ב כל השופרות כשרין חוץ משל פרה. מפני שהוא קרן.
אמר רבי יוסי והלא כל השופרות נקראו קרן. שנאמר
במשוך בקרן היובל:

^ג שופר של ראש השנה של יעל פשוט. ופיו מצפה
זהב. ושתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות
מקצרות. שמצות היום בשופר:

^ד בתעניות בשל זכרים כפופין. ופיהם מצפות כסף. ושתי
חצוצרות באמצע. שופר מקצר. וחצוצרות מאריכות.
שמצות היום בחצוצרות:

^ה שנה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות. רבי יהודה
אומר בראש השנה תוקעין בשל זכרים. וביובלות בשל
יעלים:

י' שוֹפֵר שֶׁנִּסְדָּק וְדִבְקוֹ פָּסוּל דָּבַק שֶׁבְּרֵי שׁוּפְרוֹת פָּסוּל.
נִקֵּב וְסִתְּמוֹ. אִם מַעֲכָב אֶת הַתְּקִיעָה פָּסוּל. וְאִם לֹא
כָּשָׁר:

י' הַתּוֹקֵעַ לְתוֹךְ הַבּוֹר. אוֹ לְתוֹךְ הַדּוֹת. אוֹ לְתוֹךְ הַפֶּטֶס.
אִם קוֹל שׁוֹפֵר שָׁמַע יָצָא. וְאִם קוֹל הַבֶּרֶה שָׁמַע לֹא יָצָא.
(וְכֵן) מִי שֶׁהָיָה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת. אוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ
סָמוּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. וְשָׁמַע קוֹל שׁוֹפֵר אוֹ קוֹל מְגִלָּה. אִם
כִּנּוּן לְבוֹ יָצָא וְאִם לֹא יָצָא. אֵף עַל פִּי שִׁזָּה שָׁמַע וְזֶה
שָׁמַע. זֶה כִּנּוּן לְבוֹ וְזֶה לֹא כִּנּוּן לְבוֹ:

ח' וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבֵּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר. וְכִי
יָדְיוֹ שֶׁל מִשָּׁה עוֹשׂוֹת מַלְחָמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מַלְחָמָה אֵלֶּא
לֹאמַר לָךְ. כָּל זְמַן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְסִתְּכִלִּים כָּלִפִּי מַעֲלָה.
וּמִשְׁעַבְדִּין אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶן שְׁבַשְׁמִים הָיוּ מִתְּגַבְּרִים. וְאִם
לֹא הָיוּ נֹפְלִין. כִּיּוֹצֵא בַּדָּבָר אֶתָּה אוֹמֵר. עֲשֵׂה לָךְ שְׂרָף
וְשִׁים אוֹתוֹ עַל גֶּס. וְהָיָה כָּל הַנִּשְׁוֹךְ וְרָאָה אוֹתוֹ וְחִי. וְכִי
נָחַשׁ מִמִּית. אוֹ נָחַשׁ מִחִיָּה. אֵלֶּא בְּזִמָּן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְסִתְּכִלִּין כָּלִפִּי מַעֲלָה. וּמִשְׁעַבְדִּים אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶם
שְׁבַשְׁמִים הָיוּ מִתְּרַפְּאִים. וְאִם לֹא הָיוּ גְמוּקִים. חֲרַשׁ
שׁוֹטָה וְקִטָּן. אֵין מוֹצִיאִין אֶת הָרַבִּים יְדֵי חוֹבְתָן. זֶה הַכֹּל
כָּל שְׁאִינוֹ מְחויָב בַּדָּבָר. אֵינוֹ מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי
חוֹבְתָן:

פרק ד

יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת. במקדש היו תוקעים. אבל לא במדינה. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכל מקום שיש בו בית דין. אמר רבי אליעזר לא התקין רבן יוחנן בן זכאי. אלא ביבנה בלבד. אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין:

^ב ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה. שכל עיר שהיא ראה ושומעת. וקרובה ויכולה לבוא. תוקעין. וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד:

^ג בראשונה היה הלולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי. שיהא לולב נטל במדינה שבעה. זכר למקדש. ושיהא יום הניף כלו אסור:

^ד בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום. פעם אחת נשתהו העדים מלבוא. ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלין. אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה. נוהגין אותו היום קדש. ולמחר קדש. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום. אמר רבי יהושע בן קרחה. ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי. שאפילו ראש

בית דין בכל מקום שלא יהו העדים הולכין אלא למקום
הועד:

ה סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל
מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות
ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת
כהנים דברי רבי יוחנן בן נורי אמר לו רבי עקיבא אם
אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות
וגבורות וקדשת השם וכולל מלכיות עם קדשת היום
ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה
והודאה וברכת כהנים:

י אין פוחתין מעשרה מלכיות מעשרה זכרונות מעשרה
שופרות רבי יוחנן בן נורי אומר אם אמר שלש שלש
מכל יצא אין מזכירין זכרון מלכות ושופר של פורענות
מתחיל בתורה ומשלים בנביא רבי יוסי אומר אם
השלים בתורה יצא:

י העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה השני
מתקיע ובשעת ההלל ראשון מקרא את ההלל:

ח שופר של ראש השנה אין מעבירין עליו את התחום
ואין מפקחין עליו את הגל לא עולין באילן ולא רוכבין
על גבי בהמה ולא שטין על פני המים ואין חותכין אותו
בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום
לא תעשה אבל אם רצה לתן לתוכו מים או יין יתן אין

מַעֲכָבִין אֶת הַתִּינוּקוֹת מִלְתְּקוּעַ. אֲבָל מִתַּעֲסָקִין עִמָּהֶן עַד
שִׁילְמָדוֹ. וְהַמִּתַּעֲסֵק לֹא יֵצֵא. וְהַשּׁוֹמֵעַ מִן הַמִּתַּעֲסֵק לֹא
יֵצֵא:

ט סֵדֶר הַתְּקִיעוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ שִׁיעוֹר תְּקִיעָה
בְּשָׁלֹשׁ תְּרוּעוֹת. שִׁיעוֹר תְּרוּעָה בְּשָׁלֹשׁ יְבָבוֹת. תְּקַע
בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִשְׁךְ בְּשִׁנִּיָּה כְּשֶׁתִּים אֵין בִּידוֹ אֵלָא אַחַת. מִי
שִׁבְרָךְ וְאַחַר כֵּךְ נִתְמַנָּה לוֹ שׁוֹפָר. תּוֹקַע וּמְרִיעַ וְתוֹקַע
שָׁלֹשׁ פְּעָמִים. כַּשֵּׁם שֶׁשְּׁלִיחַ צָבוֹר חֵיב כֵּךְ כָּל יַחִיד וְיַחִיד
חֵיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר שְׁלִיחַ צָבוֹר מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים
יְדֵי חוֹבָתָן: סליק

מסכת יומא

פרק א

שבעת ימים קודם יום הכפורים. מפרישין כהן גדול
מביתו ללשכת פלהדרין. ומתקנין לו כהן אחר
תחתיו. שמא יאָרע בו פסול. רבי יהודה אומר אף אשה
אחרת מתקנין לו. שמא תמות אשתו. שנאמר וכפר
בעדו ובעד ביתו. ביתו זו אשתו. אמרו לו אם כן אין
לדבר סוף:

ב כל שבעת הימים הוא זורק את הדם. ומקטיר את
הקטרת. ומטיב את הנרות. ומקריב את הרגל. ושאר
כל הימים אם רצה להקריב. מקריב. שבהן גדול מקריב
חלק בראש ונוטל חלק בראש:

ג מסרו לו זקנים מזקני בית דין. וקורין לפניו בסדר
היום. ואומרים לו אישי כהן גדול. קרא אתה בפיד
שמא שכחת. או שמא לא למדת. ערב יום הכפורים
שחרית. מעמידין אותו בשער המזרח. ומעבירין לפניו
פרים ואילים וכבשים. כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה:

ד כל שבעת הימים לא היו מונעין ממנו מאכל ומשתה.
ערב יום הכפורים עם חשיכה. לא היו מניחים אותו
לאכול הרבה. מפני שהמאכל מביא את השינה:

ה' מְסֻרוֹהוּ זְקֵנֵי בֵּית דִּין לְזֻקְנֵי כְּהוֹנָהּ. וְהַעֲלוּהוּ לַעֲלִיָּת
בֵּית אַבְטִינָס. וְהַשְׁבִּיעוּהוּ. וְנִפְטְרוּ. וְהָלְכוּ לָהֶם וְאוֹמְרִים
לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל אָנּוּ שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין. וְאַתָּה שְׁלוּחֵינוּ
וְשְׁלִיחַ בֵּית דִּין. מִשְׁבִּיעֵינוּ אָנּוּ עָלֶיךָ בְּמִי שֶׁשָּׂכַן אֶת שְׁמוֹ
בְּבֵית הַזֶּה. שְׁלֹא תִשְׁנֶה דְבָר מִכָּל מָה שֶׁאֲמָרְנוּ לָךְ. הוּא
פּוֹרֵשׁ וּבּוֹכָה. וְהֵן פּוֹרְשִׁים וּבּוֹכִים:

י' אִם הִיא חֶכֶם דּוֹרֵשׁ. וְאִם לֹא. תִּלְמִידֵי חֲכָמִים דּוֹרְשִׁין
לְפָנָיו. אִם רָגִיל לִקְרוֹת קוֹרָא. וְאִם לֹא. קוֹרִין לְפָנָיו. וּבִמָּה
קוֹרִין לְפָנָיו. בְּאִיּוֹב וּבְעִזָּרָא. וּבְדַבְרֵי הַיָּמִים. זְכָרֶיהָ בֶּן
קְבוּטָל אוֹמֵר פְּעָמִים הִרְבָּה קָרִיתִי לְפָנָיו בְּדִנְיָאֵל:

י' בִּקֵּשׁ לְהַתְנַמֵּן פְּרָחִי כְּהוֹנָה מִכֵּין לְפָנָיו בְּאַצְבַּע צִרְדָּה.
וְאוֹמְרִים לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל. עֲמוּד וְהִפָּג אַחַת עַל
הָרֹצֵפָה. וּמַעֲסִיקִין אוֹתוֹ. עַד שֶׁיֵּגִיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה:

ה' בְּכָל יוֹם תּוֹרְמִין אֶת הַמְּזִבֵּחַ. בְּקִרְיַת הַגָּבֶר. אוֹ
סְמוּךְ לוֹ. בֵּין לְפָנָיו בֵּין לְאַחֲרָיו. וּבִיּוֹם הַכַּפּוּרִים מַחֲצוֹת.
וּבִרְגָלִים מֵאֲשֻׁמּוֹת הָרֹאשׁוֹנָה. וְלֹא הֵיטֵה קִרְיַת הַגָּבֶר
מִגֵּעַת. עַד שֶׁהֵיטֵה עֲזָרָה מְלֵאָה מִיִּשְׂרָאֵל:

פרק ב

בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שְׂרוּצָה לְתָרוּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ תּוֹרֵם.
וּבְזֶמֶן שֶׁהֵן מְרַבִּין רָצִין וְעוֹלִין בִּכְבֹּשׁ וְכָל
הַקּוֹדֵם אֶת חֲבִירוֹ לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה אִם הָיוּ שְׁנַיִם
שְׂוִין הַמְּמוֹנָה אוֹמֵר לָהֶן הַצְּבִיעוּ וְמָה הֵן מוֹצִיאִין אַחַת
או שְׁתֵּים וְאֵין מוֹצִיאִין הַגּוֹדֵל בַּמִּקְדָּשׁ:

ב מַעֲשֶׂה שֶׁהָיוּ שְׁנַיִם שְׂוִים וְרָצִין וְעוֹלִין בִּכְבֹּשׁ וְדַחַף אֶחָד
מֵהֶן אֶת חֲבִירוֹ וְנָפַל וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ וְכִיוֵן שֶׁרָאוּ בֵּית דִּין
שֶׁבָּאִין לִידֵי סִכָּנָה הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ
אֶלָּא בַּפִּסִּים אַרְבַּעַת פִּסִּסוֹת הָיוּ שָׁם וְזֶה פִּסֵּי הָרֵאשׁוֹן:

ג הַפִּסִּים הַשְּׁנַיִם מִי שׁוּחַט מִי זוֹרֵק מִי מִדָּשֵׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי
וּמִי מִדָּשֵׁן אֶת הַמִּנְחָה וּמִי מַעֲלָה אֲבָרִים לְכָבֶשׂ הָרֵאשׁ
וְהַרְגָּל וְשְׁתֵּי הַיָּדִים הָעֶקֶץ וְהַרְגָּל הַחֲזָה וְהַגֶּרֶה וְשְׁתֵּי
הַדְּפָנוֹת וְהַקְּרָבִים וְהַסֵּלֶת וְהַחֲבָתִין וְהַיִּין שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
כֹּהֲנִים זֻכִּים בּוֹ אָמַר בֶּן עֲזַאי לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא מִשּׁוּם
רַבִּי יְהוֹשֻעַ דֶּרֶךְ הַלּוֹכוֹ הִיָּה קָרֵב:

ד הַפִּסִּים הַשְּׁלִישִׁי חֲדָשִׁים לְקִטְרֵת בּוֹאוֹ וְהַפִּסּוֹ וְהַרְבִּיעִי
חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכָּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ:

ה תָּמִיד קָרֵב בַּתְּשָׁעָה בַּעֲשָׂרָה בְּאַחַד עָשָׂר בְּשָׁנִים
עָשָׂר לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר כִּי־צִד עֲצָמוֹ בַּתְּשָׁעָה בַּחֹג
בְּיַד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מִים הָרִי כָּאֵן עֲשָׂרָה בֵּין הָאֲרָבַעִים

בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתַשְׁעָה. וּשְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי גִזְרֵי
עֲצִים. בְּשֶׁבֶת בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתַשְׁעָה. וּשְׁנַיִם
בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִכֵּי לְבוֹנָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים. וּבְשֶׁבֶת שֶׁבֶתוֹךְ
הֶחָג בִּיד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מַיִם:

י אֵיל קָרֵב בְּאַחַד עֶשֶׂר. הַבָּשָׂר בַּחֲמִשָּׁה. הַקָּרְבִּים וְהַסֵּלֶת
וְהַיֵּין. בְּשְׁנַיִם שְׁנַיִם:

י פֶּר קָרֵב בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה. הָרֹאשׁ וְהָרֶגֶל. הָרֹאשׁ
בְּאַחַד. וְהָרֶגֶל בְּשְׁנַיִם. הָעֵקֶץ וְהָרֶגֶל. הָעֵקֶץ בְּשְׁנַיִם. וְהָרֶגֶל
בְּשְׁנַיִם. הַחֲזֶה וְהַגֵּרָה. הַחֲזֶה בְּאַחַד. וְהַגֵּרָה בְּשִׁלְשָׁה. שְׁתֵּי
יָדַיִם בְּשְׁנַיִם. וּשְׁתֵּי דַפְנוֹת בְּשְׁנַיִם. הַקָּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהַיֵּין.
בְּשִׁלְשָׁה שְׁלֹשָׁה. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּקָרְבָּנוֹת צָבוּר.
אֲבָל בְּקָרְבָּנוֹת הַיָּחִיד. אִם רָצָה לְהַקְרִיב מִקְרִיב. הַפְּשִׁיטָן
וְנִתְּנוֹחֵן שֶׁל אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁוִין:

פרק ג

אָמַר לָהֶם הַמְּמוֹנָה. צֵאוּ וּרְאוּ אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה.
אִם הִגִּיעַ. הָרֹאֶה אֹמֵר בִּרְקָאֵי. מִתְּתִיָּא בֶּן
שְׁמוּאֵל אֹמֵר הָאִיר פָּנֵי כָל הַמְּזֻרָח עַד שֶׁבִּחְבְּרוֹן. וְהוּא
אֹמֵר הֵן:

ב וְלָמָּה הֶעֱרָכּוּ לְכַךְ. שֶׁפַּעַם אַחַת עָלָה מֵאוֹר הַלְּבָנָה. וְדָמוֹ
שֶׁהָאִיר הַמְּזֻרָח. וְשִׁחְטוּ אֶת הַתָּמִיד. וְהוֹצִיאוּהוּ לְבֵית
הַשְּׂרָפָה. הוֹרִידוּ כֵהֵן גָּדוֹל לְבֵית הַטְּבִילָה. זֶה הַכֹּלֵל הִיָּה

בַּמִּקְדָּשׁ. כָּל הַמִּסֵּךְ אֶת רַגְלָיו טָעוֹן טְבִילָה. וְכָל הַמַּטִּיל
מִים. טָעוֹן קְדוּשַׁת יָדַיִם וְרַגְלָיִם:

^ג אֵין אָדָם נִכְנָס לַעֲזָרָה לַעֲבוֹדָה. אֲפִילוּ טְהוֹר עַד
שִׁיטְבוֹל. חֲמֵשׁ טְבִילוֹת. וְעֲשָׂרָה קְדוּשִׁין. טוֹבֵל כֹּהֵן גָּדוֹל
וּמִקְדָּשׁ בּוֹ בַּיּוֹם. וְכֹלֶן בַּקֹּדֶשׁ עַל בֵּית הַפְּרוּה. חוּץ מִזֶּה
בַּלְבָּד:

^ד פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל בּוֹץ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם. פָּשֵׁט. יָרַד וְטָבַל.
עָלָה וְנִסְתַּפֵּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלָבַשׁ. וְקִדְּשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו. הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַתְּמִיד קָרְצוּ. וּמִרְק אַחֵר שְׁחִיטָה
עַל יָדָיו. קָבַל אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ. נִכְנָס לְהַקְטִיר קְטֹרֶת שֶׁל
שֹׁחַר. וְלֹהֵטִיב אֶת הַנֵּרוֹת. וְלֹהֲקִירֵב אֶת הָרֹאשׁ. וְאֶת
הָאֵיבָרִים. וְאֶת הַחֲבִיתִין. וְאֶת הַיֵּין:

^ה קְטֹרֶת שֶׁל שֹׁחַר. הֵיטָה קָרִיבָה בֵּין דָּם לְאֵיבָרִים. שֶׁל בֵּין
הָאֲרָבָעִים. בֵּין אֵיבָרִים לְנִסְכִּים. אִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ
אֶסְטֵגִיס. מִחֲמִין לוֹ חֲמִין. וּמַטִּילִין לְתוֹךְ הַצּוּנָן. כִּדִּי שֶׁתִּפּוֹג
צָנָתוֹ:

^ו הִבִּיאוּהוּ לְבֵית הַפְּרוּה וּבִקְדָּשׁ הֵיטָה. פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל
בּוֹץ בֵּינוּ וּבֵין הָעָם. קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט. רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר פָּשֵׁט קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. יָרַד וְטָבַל. עָלָה וְנִסְתַּפֵּג.
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לְבָן. לָבַשׁ קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו:

י' בַּשַּׁחַר הָיָה לוֹבֵשׁ פְּלוֹסִין שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. וּבֵין הָעֶרְבִים הַנְּדוּיִין שֶׁל שְׁמֹנֶה מֵאוֹת זָוִז. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים. בַּשַּׁחַר לוֹבֵשׁ שֶׁל שְׁמֹנֶה עָשָׂר מָנָה. וּבֵין הָעֶרְבִים שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. הַכֹּל שְׁלֹשִׁים מָנָה. אֵלּוּ מִשָּׁל צְבוֹר וְאִם רָצָה לְהוֹסִיף. מוֹסִיף מִשָּׁלוֹ:

ח" בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ. וּפָרוּ הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלִמְזַבַּח. רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם. וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. וְהִכְהִין עוֹמֵד בַּמִּזְרָח. וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה. וְכךָ הָיָה אוֹמֵר. אֲנִי הָשֵׁם. עֲוִיתִי פִשְׁעֵתִי חֲטָאתִי לִפְנֵיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. אֲנִי הָשֵׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים וּלְחַטָּאִים. שְׁעוּתִי וְשִׁפְשַׁעֲתִי וְשִׁחַטָּאתִי לִפְנֵיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כִּכְתוּב בַּתּוֹרָה מִשָּׁה עֲבָדְךָ. כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם וְגוֹמֵר. וְהֵם עוֹנִין אַחֲרָיו. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ט בָּא לוֹ לְמִזְרַח הָעֲזָרָה לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ. הַסֶּגֶן מִימִינוֹ. וְרֹאשׁ בֵּית אָב מִשְׁמָאלוֹ. וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים. וְקִלְפֵי הָיְתָה שֵׁם. וּבָה שְׁנֵי גּוֹרְלוֹת. שֶׁל אֶשְׁכְּרוּעַ הָיוּ וַעֲשָׂאָן בֶּן גַּמְלָא שֶׁל זֶהָב. וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י' בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עָשָׂר דָּר לְכִיּוֹר. שְׁלֹא הָיוּ לוֹ אֵלָא שְׁנַיִם. וְאָף הוּא עָשָׂה מוֹכְנֵי לְכִיּוֹר. שְׁלֹא יִהְיוּ מִימִיו נִפְסָלִים בְּלִיגָה. מִנְּבִזוֹ הַמֶּלֶךְ עָשָׂה כָּל יְדוֹת הַכִּלִּים שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים שֶׁל זֶהָב. הִילְנִי אֲמוֹ עָשִׂתָה נִבְרַשְׁתָּ שֶׁל זֶהָב עַל פֶּתַחוֹ שֶׁל הֵיכָל. וְאָף הִיא עָשִׂתָה טְבֵלָא שֶׁל

זֶהְבִּי שְׁפָרְשֵׁת סוּטָה כְּתוּבָה עָלֶיהָ נִקְנָזֹר נַעֲשׂוּ נְסִים
לְדַלְתוֹתָיו וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י" וְאֵלֹו לְגִנְאֵי שֶׁל בֵּית גְּרָמוֹ לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
לֶחֶם הַפָּנִים שֶׁל בֵּית אַבְטִינָס לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
הַקְטָרֶת הַגְּרוֹס בֶּן לִוִּי הָיָה יוֹדֵעַ פָּרֶק בְּשִׁיר וְלֹא רָצָה
לְלַמֵּד בֶּן קִמְצָר לֹא רָצָה לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה הַכֶּתֶב עַל
הָרָאשׁוֹנִים נֶאֱמַר זָכַר צָדִיק לְבִרְכָּה וְעַל אֵלֹו נֶאֱמַר וְשֵׁם
רְשָׁעִים יִרְקַב:

פרק ד

טַרְף בְּקִלְפֵי וְהָעֵלָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת אֶחָד כְּתוּב עָלָיו לְשֵׁם
וְאֶחָד כְּתוּב עָלָיו לַעֲזָאזֵל הַסֶּגֶן בִּימִינוֹ וְרֹאשׁ בֵּית
אָב מִשְׁמָאֲלוֹ אִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בִּימִינוֹ הַסֶּגֶן אוֹמֵר לוֹ
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבֹּה יְמִינְךָ וְאִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בְּשִׁמְאֲלוֹ
רֹאשׁ בֵּית אָב אוֹמֵר לוֹ אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבֹּה שְׁמֵאלְךָ
נִתְּנָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְאוֹמֵר לִי חֲטָאת רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
אוֹמֵר לֹא הִיא צָרִיד לֹא חֲטָאת אֶלָּא לִי וְהֵן עוֹנִין
אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ב קָשֶׁר לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח
וְהָעֵמִידוֹ כְּנֶגֶד בֵּית שְׁלֹוחוֹ וְלִנְשָׁחַט כְּנֶגֶד בֵּית שְׁחִיטָתוֹ
בֹּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ שְׁנֵי וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו וּמִתְּוֹדָה וְכֹךְ
הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הֵשֵׁם עוֹיְתִי פָשַׁעְתִּי חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ אֲנִי
וּבִיתִי וּבְנֵי אֶהֱרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ אֲנִי הֵשֵׁם כִּפּוּר נָא לְעוֹנוֹת

וּלְפָשְׁעִים וְלַחֲטָאִים שְׁעוֹיָתִי וְשִׁפְשָׁעִתִּי וְשִׁחַטָּאתִי לִפְנֵיךָ.
אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶלְךָ עִם קְדוֹשְׁךָ בְּכָתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה
עֲבָדְךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל
חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ וְהֵם עֹנִין אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

^ג שִׁחַטּוֹ וְקִבֵּל בַּמִּזְרֵק אֶת דָּמוֹ וְנוֹתְנוֹ לְמִי שֶׁהוּא מְמַרֵס
בּוֹ עַל הָרֶבֶד הָרְבִיעִי שֶׁבַּהִיכָל כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרוּשׁ נֹטֵל אֶת
הַמַּחְתָּה וְעֹלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּפָנָה גָּחִלִים הִילָךְ וְהִילָךְ
וְחוֹתָהּ (מִן הַמַּעֲבָלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת) וַיֵּרֶד וְהִנִּיחָהּ עַל הָרֶבֶד
הָרְבִיעִי שֶׁבַּעֲזָרָה:

^ד בְּכָל יוֹם הִיָּה חוֹתָהּ בְּשֵׁל כֶּסֶף וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל זָהָב.
וְהַיּוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל זָהָב וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס בְּכָל יוֹם חוֹתָהּ
בְּשֵׁל אַרְבָּעָה קִבִּין וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וְהַיּוֹם
חוֹתָהּ בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
בְּכָל יוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל סָאָה וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין.
וְהַיּוֹם חוֹתָהּ בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיָּה מִכָּנִיס בְּכָל יוֹם
הֵיטָה כְּבֻדָּה וְהַיּוֹם קֵלָה בְּכָל יוֹם הֵיטָה יָדָה קֶצֶרָה וְהַיּוֹם
אֲרוּכָה בְּכָל יוֹם הִיָּה זָהָבָה יְרוּקָה וְהַיּוֹם אָדוּם דְּבָרֵי רַבִּי
מִנְחָם בְּכָל יוֹם מִקְרִיב פָּרֶס בְּשַׁחֲרִית וּפָרֶס בֵּין הָעֶרְבַּיִם.
וְהַיּוֹם מוֹסִיף מְלֵא חֲפָנָיו בְּכָל יוֹם הֵיטָה דָּקָה וְהַיּוֹם דָּקָה
מִן הַדָּקָה:

ה' בְּכָל יוֹם כַּהֲנִים עוֹלִים בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל כָּבֶשׂ וַיּוֹרְדִים
בְּמַעֲרָבוֹ. וְהַיּוֹם (כֹּהֵן גָּדוֹל) עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד בְּאַמְצַע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד
בְּאַמְצַע. בְּכָל יוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר.
וְהַיּוֹם מִן הַקֶּתָּנוֹן שֶׁל זָהָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן
גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַקֶּתָּנוֹן שֶׁל זָהָב:

י' בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם אַרְבַּע מַעֲרֻכּוֹת וְהַיּוֹם חֲמֵשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁלֹשׁ וְהַיּוֹם אַרְבַּע. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים. וְהַיּוֹם שְׁלֹשׁ:

פֶּרֶק ה'

הוֹצִיאוּ לוֹ אֶת הַכֶּפֶר וְאֶת הַמַּחֲתָה וְחָפְנוּ מְלֵא חֲפָנָיו.
וְנָתַן לְתוֹךְ הַכֶּפֶר. הַגָּדוֹל לְפִי גָדְלוֹ. וְהַקָּטָן לְפִי
קָטָנוֹ. וְכִד הָיְתָה מִדָּתָהּ. נָטַל אֶת הַמַּחֲתָה בְּיָמֵינוּ. וְאֶת
הַכֶּפֶר בְּשִׁמְאָלוֹ. הָיָה מְהִלָּךְ בְּהִיכָל עַד שֶׁמָּגִיעַ לְבֵין שְׁתֵּי
הַפְּרוּכּוֹת. הַמַּבְדִּילוֹת בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים.
וּבִינֵיהֶם אָמָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לֹא הָיְתָה שָׁם אֵלָּא פְּרֻכַת
אַחַת בְּלִבָּד. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַבְדִּילָה הַפְּרֻכַת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ
וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. הַחִיצוֹנָה הָיְתָה פְּרוּפָה מִן הַדָּרוֹם.
וְהַפְּנִימִית מִן הַצָּפוֹן. מְהִלָּךְ בִּינֵיהֶן עַד שֶׁמָּגִיעַ לַצָּפוֹן. הָגִיעַ
לַצָּפוֹן. הוֹפֵךְ פָּנָיו לַדָּרוֹם. מְהִלָּךְ לְשִׁמְאָלוֹ עִם הַפְּרֻכַת.
עַד שֶׁהוּא מָגִיעַ לְאֶרֶץ. הָגִיעַ לְאֶרֶץ. נֹתֵן אֶת הַמַּחֲתָה בֵּין
שְׁנֵי הַבָּדִים. צָבַר אֶת הַקֶּטֶר עַל גְּבִי גְּחָלִים. וְנָתַם מְלֵא כָּל

הַבֵּית כָּלוּ עֶשֶׂן יֵצֵא וּבֹא לוֹ בַּדֶּרֶךְ בֵּית כְּנִיסָתוֹ וּמִתְפַּלֵּל
תְּפִלָּה קְצָרָה בַּבֵּית הַחִיצוֹן וְלֹא הָיָה מֵאֲרִיךְ בַּתְּפִלָּתוֹ
שֶׁלֹּא לְהַבְעִית אֶת יִשְׂרָאֵל:

^ב מִשְׁנֻטֵּל הָאָרוֹן אֲבֹן הַיְּתֵה שֵׁם מִימּוֹת נְבִיאִים רִאשׁוֹנִים
וּשְׁתֵּי הַיְּתֵה נִקְרְאוּת גְּבוּהָה מִן הָאָרֶץ שֶׁלֹּשׁ אַצְבָּעוֹת
וְעַלֶּיהָ הָיָה נוֹתֵן:

^ג נָטַל אֶת הַדָּם מִמִּי שֶׁהָיָה מִמָּרֶס בּוֹ נִכְנָס לַמָּקוֹם
שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שֶׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ אַחַת לְמַעְלָה
וְשִׁבְעַ לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא לְמַעְלָה וְלֹא
לְמַטָּה אֲלֹא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת אַחַת וְאַחַת
אַחַת וּשְׁתֵּים אַחַת וְשִׁלֹּשׁ אַחַת וְאַרְבַּע אַחַת וְחֲמִשׁ
אַחַת וְשֵׁשׁ אַחַת וְשִׁבְעַ יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִזָּהֵב שֶׁהָיָה
בְּהִיכָל:

^ד הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַשְּׁעִיר שֶׁחָטוּ וְקִבֵּל בְּמִזְרֶק אֶת דָּמוֹ
נִכְנָס לַמָּקוֹם שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שֶׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ
אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבְעַ לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא
לְמַעְלָה וְלֹא לְמַטָּה אֲלֹא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת
אַחַת וְאַחַת אַחַת וּשְׁתֵּים וְכוּלִּי יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִשְׁנִי
שֶׁהָיָה בְּהִיכָל רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה שֵׁם אֲלֹא כֵּן
אֶחָד בְּלֶבֶד נָטַל דָּם הַפָּר וְהִנִּיחַ דָּם הַשְּׁעִיר וְהָזָה מִמֶּנּוּ
עַל הַפְּרָכֶת שֶׁכִּנְגַד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבְעַ
לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן וְכוּלִּי וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה וְכוּלִּי:

נָטַל דָּם הַשְּׁעִיר וְהֵנִיחַ דָּם הַפָּר וְהָזָה מִמֶּנּוּ עַל הַפִּרְכָּת
שְׂכָנְגָד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעַלָּה וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְכוּלֵּי
עִירָה דָּם הַפָּר לְתוֹךְ דָּם הַשְּׁעִיר וְנָתַן אֶת הַמָּלֵא בְּרִיקָן:

ה' וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יי' זֶה מִזְבֵּחַ הַזֶּהב הַתְּחִיל
מִחֹטֵא וַיִּזְרַד מֵהֵיכָן הוּא מִתְּחִיל מִקֶּרֶן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית
צְפוֹנִית מִעֲרָבִית מִעֲרָבִית דְּרוֹמִית דְּרוֹמִית מְזֻרְחִית
מְקוֹם שֶׁהוּא מִתְּחִיל בַּחֲטָאֵת עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן מִשֵּׁם
הָיָה גּוֹמֵר עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּמִקְוֵמוֹ
הָיָה עוֹמֵד וּמִחֹטֵא וְעַל כֵּלָּן הָיָה נוֹתֵן מִלְּמַטָּה לְמַעַלָּה
חוּץ מִזֹּו שֶׁהֵיטָה לִפְנֵי שְׁעָלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה:

י הָזָה עַל טְהָרוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ שִׁבַּע פְּעָמִים וְשִׁירֵי הַדָּם הָיָה
שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מִעֲרָבִי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן וְשֶׁל מִזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ מִתְּעַרְבִין
בְּאַמָּה וַיִּזְצֹאֵן לְנַחַל קִדְרוֹן וְנִמְכָּרִין לַגִּנָּן לְזַבֵּל וּמוֹעֵלִין
בָּהֶן:

י כָּל מַעֲשֵׂה יוֹם הַפָּפוּרִים הָאֵמוּר עַל הַסֵּדֶר אִם הַקָּדִים
מַעֲשֵׂה לַחֲבִירוֹ לֹא עָשָׂה כָּלוּם הַקָּדִים דָּם הַשְּׁעִיר לְדָם
הַפָּר יַחֲזוֹר וַיִּזָּה מִדָּם הַשְּׁעִיר לְאַחַר דָּם הַפָּר וְאִם עַד
שֶׁלֹּא גָמַר אֶת הַמִּתְּנוּת שִׁבְּפָנִים נִשְׁפָּךְ הַדָּם יָבִיא דָּם
אַחַר וַיַּחֲזוֹר וַיִּזָּה בַּתְּחִלָּה מִבְּפָנִים וְכֵן בְּהִכָּל וְכֵן בְּמִזְבֵּחַ
הַזֶּהב שֶׁכֵּלָּן כִּפְּרָה בְּפָנֵי עֶצְמָן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים מִמְּקוֹם שֶׁפָּסַק מִשֵּׁם הוּא מִתְּחִיל:

פרק ו

שְׁנֵי שְׁעֵירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מִצּוֹתָן שִׁיְהִיו שְׁנֵיהֶם שְׁוִין
 בְּמֵרָאָה וּבִקְוֹמָה וּבְדָמִים. וְלִקְיַחְתָּן כָּאֶחָד. וְאַף עַל
 פִּי שְׂאִינָן שְׁוִין בְּשֵׁרִין. לָקַח אֶחָד הַיּוֹם וְאֶחָד לְמָחָר
 בְּשֵׁרִין. מֵת אֶחָד מֵהֶן. אִם עַד שְׁלֹא הִגְרִיל מֵת. יִקַּח זֶזֶג
 לְשֵׁנִי. וְאִם מִשְׁהִגְרִיל מֵת יָבִיא זֶזֶג אַחֵר וַיִּגְרִיל עָלֶיהֶם
 בְּתַחֲלָה. וַיֹּאמֶר. אִם שָׁל שֵׁם מֵת. זֶה שְׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל
 לְשֵׁם יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְאִם שָׁל עֲזָאזֵל מֵת. זֶה שְׁעָלָה עָלָיו
 הַגּוֹרֵל לְעֲזָאזֵל יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְהַשְׁנִי יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב
 וַיִּמְכֹּר. וַיִּפְּלוּ דָמָיו לְנִדְבָה. שְׂאִין חֲטָאת הַצֶּבֶר מֵתָה. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר תָּמוּת. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה נִשְׁפָּךְ הַדָּם.
 יָמוּת הַמִּשְׁתַּלַּח. מֵת הַמִּשְׁתַּלַּח. יִשְׁפָּךְ הַדָּם:

בָּא לוֹ אֶצֶל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו
 וּמִתְוֹדֶה. וְכֵךְ הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הַשֵּׁם עָוֹן פָּשְׁעוּ חֲטָאוּ
 לְפָנֶיךָ עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. אֲנִי בַשֵּׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת
 וּלְפִשְׁעֵים וּלְחֲטָאִים שְׁעוּ וְשִׁפְּשְׁעוּ וְשִׁחֲטָאוּ לְפָנֶיךָ עַמֶּךָ
 בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ לֵאמֹר. כִּי
 בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטָהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם
 לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בַּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ
 שׁוֹמְעִים שֵׁם הַמְּפֹרָשׁ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל. הָיוּ
 כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִּים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ
 כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ג מִסְרֹו לְמִי שֶׁהָיָה מוֹלִיכוֹ. הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְהוֹלִיכוֹ. אֶלֶּא
שְׁעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים (גְּדוּלִים) קָבַע. וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהוֹלִיכוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַעֲשֶׂה וְהוֹלִיכוֹ עַרְסָלָא מַצְפּוּרִי
וְיִשְׂרָאֵל הָיָה:

ד וְכַבֵּשׁ עָשׂוּ לוֹ מִפְּנֵי הַבְּבָלִיִּים. שֶׁהָיוּ מִתְלַשִּׁים בְּשַׁעְרֹו.
וְאוֹמְרִים לוֹ טוֹל וְצֹא. טוֹל וְצֹא. מִיִּקְרִי יְרוּשָׁלַיִם הָיוּ מְלוֹיִן
אוֹתוֹ. עַד סָכָה הָרֵאשׁוֹנָה. עָשָׂר סָכּוֹת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד
צוּק. תִּשְׁעִים רִיס שְׂבָעָה וּמֶחָצָה לְכָל מִיל:

ה עַל כָּל סָכָה וְסָכָה אוֹמְרִים לוֹ. הָרִי מְזוֹן וְהָרִי מִים. וּמְלוֹיִן
אוֹתוֹ מִסָּכָה לְסָכָה. חוּץ מֵאַחֲרוֹנָה שְׂבָהֶן. שְׁאִינוּ מַגִּיעַ
עִמּוֹ לַצּוּק. אֶלֶּא עוֹמֵד מֵרְחוֹק. וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשָׂיו:

ו מָה הָיָה עוֹשֶׂה חוֹלֵק לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. חָצִיו קָשׁוּר
בְּסָלַע וְחָצִיו קָשׁוּר בֵּין שְׁתֵּי קַרְנָיו. וְדַחְפוֹ לְאַחֲרָיו. וְהוּא
מִתְגַּלְגֵּל וְיוֹרֵד. וְלֹא הָיָה מַגִּיעַ לְחָצִי הָהָר. עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה
אַבְרִים אַבְרִים. בָּא וַיָּשֶׁב לוֹ תַּחַת סָכָה אַחֲרוֹנָה עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וּמֵאִמָּתִי מְטַמֵּא בְּגָדִים. מְשַׁיֵּצָא חוּץ לְחוֹמַת
יְרוּשָׁלַיִם. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר. מִשְׁעַת דִּחְתִּיתוֹ לַצּוּק:

ז בָּא לוֹ אֶצֶל פֶּר וְשַׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין. קָרַעַן וְהוֹצִיא אֶת
אִמּוּרֵיהֶן. נִתְּנָן בְּמֶגֶס. וְהַקְטִירָם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. קִלְעֹן
בְּמִקְלָעוֹת וְהוֹצִיאָן לְבֵית הַשְּׂרִיפָה. וּמֵאִמָּתִי מְטַמֵּאִין
בְּגָדִים. מְשַׁיֵּצָאוּ חוּץ לְחוֹמַת הָעֶזְרָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
מְשַׁיֵּצִית הָאוֹר בְּרֶבֶן:

ח אָמְרוּ לוֹ לִכְהֵן גָּדוֹל־הַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־וּמִנִּין הָיוּ יוֹדְעִין
שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־דְּרָכָיוֹת הָיוּ עוֹשִׂין וּמִנִּיפִין בְּסוּדְרֵין
וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהֵלֵא סִימָן
גָּדוֹל הָיָה לָהֶם־מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית הַדּוּדוֹ שְׁלֹשָׁה מִלִּין־
הוֹלְכִין מִלִּל וְחוֹזְרִין מִלִּל־וְשׁוֹהִין כְּדֵי מִלִּל־וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ
שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־

ברייתא

והיא משנה לפי תי"ט

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר־וְהֵלֵא סִימָן אַחֵר הָיָה לָהֶם־לְשׁוֹן שֶׁל
זְהוּרִית־הָיָה קָשׁוּר עַל פֶּתַחֹ שֶׁל הַיֶּכֶל־וּכְשֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר
לַמִּדְבָּר־הָיָה הַלְשׁוֹן מִלְּבִין שֶׁנֶּאֱמַר אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם
כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶּג יִלְבִּינוּ־

פרק ז

בא לוֹ כֹהֵן גָּדוֹל לְקָרוֹת־אִם רָצָה לְקָרוֹת בְּבִגְדֵי בּוּץ־
קוֹרָא־וְאִם לֹא־קוֹרָא בְּאַצְטָלִית לָבֵן מְשֻׁלּוֹ־חֲזֹן
הַכֶּנֶסֶת נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וְנוֹתְנוֹ לְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת־וְרֹאשׁ
הַכֶּנֶסֶת נוֹתְנוֹ לְסֹגֵן־וְהַסֹּגֵן נוֹתְנוֹ לִכְהֵן גָּדוֹל־וְכֹהֵן גָּדוֹל
עוֹמֵד־וּמִקְבֵּל־ (וְקוֹרָא עוֹמֵד)־וְקוֹרָא אַחֲרֵי מוֹת וְאֵד־
בְּעֶשְׂרִי־וְגוֹלֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וּמִנִּיחוֹ בְּחִיקוֹ־וְאוֹמֵר־יֹתֵר
מִמָּה שֶׁקָּרָאתִי לְפָנֶיכֶם־כְּתוּב כָּאֵן־וּבְעֶשְׂרִי שֶׁבְּחוֹמֵשׁ
הַפְּקָדִים קוֹרָא עַל פֶּה־וּמִבְרָךְ עָלֶיהָ שְׁמָנָה בְּרָכוֹת־עַל
הַתּוֹרָה־וְעַל הָעֲבוּדָה־וְעַל הַהוֹדָאָה־וְעַל מַחִילַת הָעוֹן־

וְעַל הַמִּקְדָּשׁ (בַּפָּנִי עֲצֻמוֹ) וְעַל יִשְׂרָאֵל (בַּפָּנִי עֲצֻמָּן) וְעַל
הַכֹּהֲנִים (בַּפָּנִי עֲצֻמָּן) וְעַל שְׂאֵר הַתְּפִלָּה:

ב הָרוּאָה כֹּהֵן גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא אֵינוֹ רוֹאֶה פֶּר וְשֹׁעִיר
הַנִּשְׂרָפִין וְהָרוּאָה פֶּר וְשֹׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין אֵינוֹ רוֹאֶה כֹּהֵן
גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא לֹא מִפָּנֵי שְׂאֵינוֹ רִשְׁאֵי אֱלָא שְׁהִיתָה
דָּרֵךְ רְחוּקָה וּמִלֵּאכֶת שְׁגִיחָהּ שָׁוֶה כְּאַחַת:

ג אִם בִּבְגְדֵי בּוֹץ קוֹרֵא קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו פָּשֵׁט יָרֵד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ
יָדָיו וְרַגְלָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם וְאֶת
שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִים (בְּנֵי שָׁנָה) דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קָרְבִּין וּפֶר
הָעוֹלָה וְשֹׁעִיר הַנִּנְעָשָׂה בַּחוּץ הָיוּ קָרְבִּין עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין
הָאַרְבָּעִים:

ד קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֵּרֵד וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּגּ
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהוֹצִיא
אֶת הַכֹּף וְאֶת הַמַּחֲתָה קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֵּרֵד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהַקְטִיר קֶטֶרֶת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְלִהְיוֹת
אֶת הַנִּירוֹת וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצֻמוֹ
וְלִבָּשׁ וּמִלּוּן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו
בְּשַׁעָה שִׁינְאָה בְּשָׁלוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ:

ה כֹּהֵן גָּדוֹל מְשַׁמֵּשׁ בְּשִׁמּוֹנָה כָּלִים וְהַהֲדִיּוֹט בְּאַרְבָּעָה
בְּכַתָּנָת וּמִכְנָסִים וּמִצְנָפֶת וְאַבְנֵט מוֹסִיף עָלָיו כֹּהֵן גָּדוֹל
חֹשֶׁן וְאַפֻּד וּמַעִיל וְצִיץ בָּאֵלוּ נִשְׁאָלִין בְּאוּרִים וְתַמִּים
וְאֵין נִשְׁאָלִין בָּהֶן לַהֲדִיּוֹט אֶלָּא לַמֶּלֶךְ וּלְבֵית דִּין וְלַמִּי
שֶׁהֻצְבּוֹר צָרִיךְ בּוֹ:

פרק ח

י' הַכַּפּוּרִים אָסוּר בְּאֲכִילָה וּבִשְׁתִּיָּה וּבִרְחִיצָה
וּבִסִּיכָה וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה וְהַמֶּלֶךְ
וְהַכֹּהֵן יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם וְהַחִיָּה תִנְעוֹל אֶת הַסַּנְדֵּל דְּבָרֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחַכָּמִים אוֹסְרִין:

ב הָאוֹכֵל כְּכֹתֶבֶת הַגֶּסֶה כְּמוֹהָ וּכְגִרְעִינָתָה וְהַשּׁוֹתֶה
מִלֹּא לְגִמּוֹ חַיִּיב כֹּל הָאוֹכֵלִין מִצִּטְרָפִין לְכְּכֹתֶבֶת וְכֹל
הַמִּשְׁקִין מִצִּטְרָפִין לְמִלֹּא לְגִמּוֹ הָאוֹכֵל וְשׁוֹתֶה אֵין
מִצִּטְרָפִין:

ג אֲכַל וְשָׁתָה בְּהֶעֱלֵם אַחַת אֵינוֹ חַיִּיב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת
אֲכַל וְשָׁתָה וַעֲשָׂה מִלֹּאכָה חַיִּיב שְׁתֵּי חֲטָאוֹת אֲכַל
אוֹכֵלִין שְׁאֵינָן רְאוּיִין לְאֲכִילָה וְשָׁתָה מִשְׁקִין שְׁאֵינָן רְאוּיִין
לְשְׁתִּיָּה וְשָׁתָה צִיר אוֹ מִרְּס פָּטוּר:

ד הַתִּינוּקוֹת אֵין מַעֲנִין אוֹתָם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים אֲבָל מִחֻנְכִּין
אוֹתָם לִפְנֵי שָׁנָה וּלִפְנֵי שְׁנָתִים בְּשִׁבְלִי שִׁיְהִיו רְגִילִין
בַּמִּצּוֹת:

ה עוברָה שְׁהִרְיָהּ. מֵאֲכִילִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתָּשִׁיב נַפְשָׁהּ. חוֹלָה מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי בְּקִיאִין. וְאִם אֵין שָׁם בְּקִיאִין. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ. עַד שִׁיאֲמַר דִּי:

י מִי שֶׁאֲחִזּוּ בְּלִמּוּס. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ אֲפִילוּ דְּבָרִים טְמֵאִים עַד שִׁיאֲוִרוּ עֵינָיו. מִי שֶׁנִּשְׁכּוּ כָּלֵב שׁוֹתָהּ. אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ מִחֲצֵר כָּבֵד שָׁלוֹ. וְרַבִּי מֵתִיא בֶּן חֲרָשׁ מִתִּיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵתִיא בֶּן חֲרָשׁ הַחוֹשֵׁשׁ בְּגִרוֹנוֹ. מִטִּילִין סֵם בְּתוֹךְ פִּיו בַּשֶּׁבֶת. מִפְּנֵי שֶׁהוּא סָפֵק נַפְשׁוֹת. וְכָל סָפֵק נַפְשׁוֹת דּוֹחָה אֶת הַשֶּׁבֶת:

י' מִי שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלֶת. סָפֵק הוּא שָׁם. סָפֵק אֵינוֹ שָׁם. סָפֵק חֵי. סָפֵק מֵת. סָפֵק נִכְרִי. סָפֵק יִשְׂרָאֵל. מִפְּקָחִין עָלָיו אֶת הַגָּל. מִצְאוּהוּ חֵי. מִפְּקָחִין עָלָיו. וְאִם מֵת. יִגִּיחוּהוּ:

ח חֲטָאֵת וְאַשָּׁם וְדָאִי מְכַפְּרִין. מִיתָה וְיוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפְּרִין עִם הַתְּשׁוּבָה. תְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל עֲבִירוֹת קְלוֹת. עַל עֲשֵׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה. וְעַל הַחֲמוּרוֹת הִיא תּוֹלָה עַד שִׁיבּוֹא יוֹם הַכְּפוּרִים וַיִּכְפֹּר:

ט הָאֹמֵר אַחֲטָא וְאַשׁוּב אַחֲטָא וְאַשׁוּב אֵין מְסַפִּיקִין בִּידּוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחֲטָא וְיוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם. יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עַד שִׁירְצָה אֶת חִבְרוֹ. אֶת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה. מְכַל חֲטָאֵתִיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּתְּהֶרוּ. עֲבִירוֹת שְׁבִין

אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם
 לַחֲבִירוֹ. אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירָצָה אֶת חֲבִירוֹ.
 אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין.
 מִי מְטַהֵר אֶתְכֶם. אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים. שְׁנֹאֲמַר וְזָרְקֵתִי
 עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם. וְאֹמַר מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יֵי.
 מֶה מִקּוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמְאִים. אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל: סליק

מסכת סוכה

פרק א

סָכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה פְּסוּלָה: רַבִּי
יְהוּדָה מְכַשִּׁיר: וְשֵׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים:
וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשׁ דְּפָנוֹת וְשַׁחֲמָתָה מְרַבָּה מַצְלָתָה: פְּסוּלָה:
סָכָה יִשְׁנָה בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין: וּבֵית הַלֵּל מְכַשִּׁירִין: וְאִיזוֹ
הִיא סָכָה יִשְׁנָה: כָּל שֶׁעָשְׂאָה קֶדֶם לַחֵג שְׁלֹשִׁים יוֹם: אֲבָל
אִם עָשְׂאָה לְשֵׁם חֵג: אֶפִּילוֹ מִתְחַלֶּת הַשָּׁנָה בְּשָׂרָה:

בִּהְעוֹשָׂה סָכָתוֹ תַּחַת הָאֵילָן כְּאֵלוֹ עָשְׂאָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת:
סָכָה עַל גִּבִּי סָכָה: הָעֲלִיזוֹנָה בְּשָׂרָה: וְהַתְּחַתּוֹנָה פְּסוּלָה:
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִם אֵין דִּיּוּרִין בְּעֲלִיזוֹנָה: הַתְּחַתּוֹנָה
בְּשָׂרָה:

ג פָּרֶס עָלֶיהָ סֵדִין מִפְּנֵי הַחֲמָה: אוֹ תַּחְתִּיהָ מִפְּנֵי הַנָּשֶׁר:
אוֹ שִׁפְרֶס עַל גִּבִּי הַקִּנּוֹף פְּסוּלָה: אֲבָל פּוֹרֶס הוּא: עַל גִּבִּי
נִקְלִיטֵי הַמָּטָה:

ד הִדְלָה עָלֶיהָ אֶת הַגָּפֶן: וְאֶת הַדִּלְעָת: וְאֶת הַקִּיסוֹם: וְסִכְךָ
עַל גְּבֵה פְּסוּלָה: וְאִם הָיָה סִכּוּךְ הַרְבֵּה מֵהֵן: אוֹ שִׁקְצָצָן:
בְּשָׂרָה: זֶה הַכֵּל: כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טִמְאָה: וְאֵין גְּדוּלוֹ
מִן הָאָרֶץ: אֵין מְסַכֵּכִין בּוֹ: וְכָל דָּבָר שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טִמְאָה:
וְגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ: מְסַכֵּכִין בּוֹ:

ה' חבילי קשׁ. וחבילי עצים. וחבילי זרדין אין מסככין בהן.
וכלן שהתירן. בשרות. וכלן בשרות לדפנות:

י' מסככין בנסרים. דברי רבי יהודה. ורבי מאיר אוסר. נתן
עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים. בשרה. ובלבד
שלא יישן תחתיו:

י' תקרה שאין עליה מעזיבה. רבי יהודה אומר בית שמאי
אומרים מפקפק ונוטל אחת מבנות. ובית הלל אומרים
מפקפק או נוטל אחת מבנות. רבי מאיר אומר נוטל
אחת מבנות ואינו מפקפק:

י' המקרה סכתו בשפודין. או בארוכות המטה. אם יש
ריוח ביניהן כמותן. בשרה. החוטט בגדיש לעשות בו
סכה אינה סכה:

ט' המשלשל דפנות מלמעלה למטה. אם גבוה מן הארץ
שלשה טפחים פסולה. מלמטה למעלה. אם גבוה מן
הארץ עשרה טפחים בשרה. רבי יוסי אומר בשם
שמלמטה למעלה עשרה טפחים. כך מלמעלה למטה
עשרה טפחים. הרחיק את הסכוד מן הדפנות שלשה
טפחים פסולה:

י' בית שנפחת וסכך על גביו. אם יש מן הכתל לסכוד
ארבע אמות פסולה. וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה.

סָכָה גְדוּלָּה שֶׁהַקִּיפּוּיָהּ בְּדָבָר שֶׁאֵין מְסַכְכִּין בּוֹ. אִם יֵשׁ
תַּחְתָּיו אַרְבַּע אַמּוֹת פְּסוּלָה:

י"א הָעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ כַּמִּין צָרִיף. אוֹ שֶׁסִּמְכָה לְכַתֵּל. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהּ גִּגִּי. וְחֻכָּמִים מְכַשִּׁירִין.
מִחֲצֵלֶת קִנִּים גְּדוּלָּה. עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה. מְקַבֵּלֶת טִמְאָה.
וְאֵין מְסַכְכִּין בָּהּ. לְסִכּוּד מְסַכְכִּין בָּהּ וְאֵינָהּ מְקַבֵּלֶת
טִמְאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַחַת קִטְנָה וְאַחַת גְּדוּלָּה.
עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה מְקַבֵּלֶת טִמְאָה. וְאֵין מְסַכְכִּין בָּהּ. לְסִכּוּד
מְסַכְכִּין בָּהּ וְאֵינָהּ מְקַבֵּלֶת טִמְאָה:

פרק ב

הַיֵּשֶׁן תַּחַת הַמָּטָה בְּסָכָה. לֹא יֵצֵא יָדֵי חוּבָתוֹ. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה נוֹהֲגִין הֵינּוּ. שֶׁהֵינּוּ יֹשְׁנִים תַּחַת הַמָּטָה
בְּפָנֵי הַזְּקֵנִים. וְלֹא אָמְרוּ לָנוּ דָּבָר. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מַעֲשֵׂה
בְּטָבִי עֲבָדוֹ שֶׁל רַבִּי גַּמְלִיאֵל שֶׁהָיָה יֹשֵׁן תַּחַת הַמָּטָה.
וְאָמַר לָהֶן רַבִּי גַּמְלִיאֵל לַזְּקֵנִים. רְאִיתֶם טָבִי עֲבָדִי שֶׁהוּא
תֹלְמִיד חָכָם. וְיֹדֵעַ שֶׁעֲבָדִים פְּטוּרִים מִן הַסָּכָה. לְפִיכָךְ
יֹשֵׁן הוּא תַּחַת הַמָּטָה. וּלְפִי דְרָכָנוּ לְמַדְנֹה שֶׁהַיֵּשֶׁן תַּחַת
הַמָּטָה לֹא יֵצֵא יָדֵי חוּבָתוֹ:

ב' הַסּוֹמֵךְ סִכְתּוֹ בְּכָרְעֵי הַמָּטָה כְּשֶׁרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אִם אֵינָהּ יְכוּלָה לַעֲמֹד בְּפָנֵי עֲצָמָה. פְּסוּלָה. סָכָה
הַמְדַּבֵּלֶלֶת וְשֹׁצֵלֶתָהּ מִרְבָּה מִחֲמַתָּהּ כְּשֶׁרָה. הַמַּעֲוָבָה

בְּמִין בֵּית אֶף עַל פִּי שְׂאִין הַכּוֹכְבִּים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ.
בְּשֶׁרָה:

ג הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בְּרֹאשׁ הָעֵגְלָה אוֹ בְּרֹאשׁ הַסְּפִינָה.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוֹ עַל גִּבִּי
גָּמֶל בְּשֶׁרָה וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁתֵּים בְּאֵילָן וְאַחַת
בְּיַד אָדָם אוֹ שְׁתֵּים בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן בְּשֶׁרָה.
וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁלֹשָׁה בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב זֶה הַכָּלָל כָּל שֵׁינִטֵּל הָאֵילָן
וְיֻכּוֹלָה לַעֲמֹד בַּפָּנִי עֲצָמָה בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב:

ד הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בֵּין הָאֵילָנוֹת וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת לָהּ.
בְּשֶׁרָה שְׁלוּחֵי מַצֹּה פְּטוּרִין מִן הַסֵּכָה חוֹלִין וּמִשְׁמִשְׁיָהֶן.
פְּטוּרִין מִן הַסֵּכָה אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין עֲרָאֵי חוּץ לַסֵּכָה:

ה מַעֲשֶׂה וְהִבִּיאוּ לוֹ לָרֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְטַעֹם הַתְּבָשִׁיל.
וּלְרֶבֶן גְּמְלִיָּאל שְׁתֵּי כּוֹתֵבוֹת וְדָלִי שֶׁל מִים וְאָמְרוּ הָעָלוּם
לַסֵּכָה וּכְשֶׁנָּתְנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פָּחוֹת מִכִּבִּיצָה נָטְלוּ
בַּמֶּפֶה וְאָכְלוּ חוּץ לַסֵּכָה וְלֹא בִירֶךְ אַחֲרָיו:

ו רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַרְבַּע עֲשָׂרָה סְעוּדוֹת חֵיִיב אָדָם
לֶאֱכֹל בַּסֵּכָה אַחַת בַּיּוֹם וְאַחַת בַּלַּיְלָה וּחְכָמִים אוֹמְרִים
אִין לְדַבֵּר קֶצֶף חוּץ מִלַּיְלָה יוֹם טוֹב רִאשׁוֹן שֶׁל חָג בַּלְבָּד.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִי שֶׁלֹּא אָכַל בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב
הָרִאשׁוֹן יִשְׁלִים בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן וּחְכָמִים אוֹמְרִים

אין לדבר תשלומין. על זה נאמר מעות לא יוכל לתקון
וחסרון לא יוכל להמנות:

^י מי שהיה ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. בית
שמאי פוסלין. ובית הלל מכשירין. אמרו להן בית הלל
לבית שמאי. לא כך היה מעשה שהלכו זקני בית שמאי
וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורני. ומצאוהו
שהיה יושב ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. (ולא
אמרו לו דבר.) אמרו להן בית שמאי משם ראיה. אף
הם אמרו לו. אם בן היית נוהג לא קימת מצות ספה
מימך:

^ח נשים ועבדים וקטנים. פטורים מן הספה. קטן שאינו
צריך לאמו חייב בספה. מעשה וילדה כלתו של שמאי
הזקן. ופחת את המעזיבה. וסבך על גבי המטה בשביל
הקטן:

^ט כל שבעת הימים. אדם עושה סכתו קבע וביתו עראי.
ירדו גשמים. מאימתי מתר לפנות משתסרח המקפה.
משלו משל למה הדבר דומה. לעבד שבא למזוג בוס
לרבו. ושפך לו קתון על פניו:

פרק ג

לולב הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת
 פסול. נקטם ראשו. נפרצו עליו פסול. נפרדו עליו
 כשר. רבי יהודה אומר יאגדנו מלמעלה. ציני הר הברזל
 כשרות. לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנגע בו
 כשר:

^א הדס הגזול והיבש פסול. של אשרה ושל עיר הנדחת
 פסול. נקטם ראשו. נפרצו עליו. או שהיו ענביו מרבות
 מעליו פסול. ואם מעטן כשר. ואין ממעטין ביום טוב:

^ג ערבה גזולה ויבשה פסולה. של אשרה. ושל עיר
 הנדחת פסולה. נקטם ראשה. נפרצו עליה והצפצפה
 פסולה. כמושה ושנשרו מקצת עליה. ושל בעל כשרה:

^ד רבי ישמעאל אומר. שלשה הדסים ושתי ערבות. לולב
 אחד. ואתרוג אחד. אפילו שנים קטומים ואחד אינו
 קטום. רבי טרפון אומר אפילו שלשתן קטומים. רבי
 עקיבא אומר בשם שלולב אחד. ואתרוג אחד. כן הדס
 אחד. וערבה אחת:

^ה אתרוג הגזול והיבש. פסול. של אשרה. ושל עיר
 הנדחת. פסול. של ערלה. פסול. של תרומה טמאה.
 פסול. של תרומה טהורה. לא יטול. ואם נטל כשר. של

דמאי בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין של מעשר
שני בירושלים לא יטול ואם נטל כשר:

^י עלתה חזזית על רבו. נטלה פטמתו. נקלף. נסדק. נקב
וחסר כל שהוא פסול. עלתה חזזית על מיעוטו. נטל
עוקצו. נקב ולא חסר כל שהוא כשר. אתרוג הכושי.
פסול. והירוק ככרתי. רבי מאיר מכשיר. ורבי יהודה
פוסל:

^י שיעור אתרוג הקטן. רבי מאיר אומר פאגוז. רבי יהודה
אומר כביצה. ובגדול כדי שיאחוז שנים בידו אחת. דברי
רבי יהודה. רבי יוסי אומר אפילו אחד (בשתי ידי):

^ח אין אוגדין את הלולב אלא במינו. דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר אפילו במשיחה. אמר רבי מאיר מעשה
באנשי ירושלים שהיו אוגדין את לולביהן בגימזנים של
זהב. אמרו לו במינו היו אוגדין אותו מלמטה:

^ט והיכן היו מנענעין. בהודו ליי תחלה וסוף. ובאנא יי
הושיעה נא. דברי בית הלל. בית שמאי אומרים אף
באנא יי הצליחה נא. אמר רבי עקיבא צופה הייתי ברבן
גמליאל ורבי יהושע שכל העם היו מנענעין את לולביהן
והן לא נענעו. אלא באנא יי הושיעה נא (בלבד). מי שבא
בדרך ולא היה בידו לולב לטול. לכשיפגס לביתו יטול
על שלחנו. לא נטל שחרית יטול בין הערבים. שכל היום
כשר ללולב:

י' מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו. עונה
אחריו מה שהן אומרים. ותהי לו מארה. אם היה גדול
מקרא אותו עונה אחריו הללויה:

יא מקום שנהגו לכפול יכפול. לפשוט יפשוט. לברך
אחריו יברך אחריו. הכל כמנהג המדינה. הלוקח לולב
מחבירו בשביעית. נותן לו אתרוג במתנה. לפי שאין
רשאי ללקחו בשביעית:

יב בראשונה היה לולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום
אחד. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי
שיהא לולב נטל במדינה שבעה זכר למקדש. ושיהא
יום הנף כלו אסור:

יג יום טוב ראשון של חג שחל להיות בשבת. כל העם
מזליכין את לולביהן לבית הכנסת. למחרת משכימין
ובאים. כל אחד ואחד מכיר את שלו ונוטלו. מפני שאמרו
חכמים אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של
חג בלולבו של חבירו. ושאר ימי החג אדם יוצא ידי
חובתו בלולבו של חבירו:

יד רבי יוסי אומר יום טוב ראשון של חג שחל להיות
בשבת. ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים. פטור.
מפני שהוציאו ברשות:

^{טו} מְקַבֵּלֶת אִשָּׁה מִיד בְּנֶהּ. וּמִיד בַּעֲלָהּ. וּמַחְזִירָתוֹ לַמִּים
בְּשֶׁבֶת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר. בְּשֶׁבֶת מַחְזִירִין. בְּיוֹם טוֹב
מוֹסִיפִין. וּבְמוֹעֵד מַחְלִיפִין. קָטָן הַיּוֹדֵעַ לִנְעֻגַע חַיִּיב בְּלוּלָב:

יום ט

פרק ד

לוּלָב וְעֶרְבָה. שֶׁשָּׂה וְשִׁבְעָה. הֵהָלֵל וְהַשְׁמָחָה שְׁמוֹנָה.
סָפָה וְנִסּוּךְ הַמִּים שִׁבְעָה. וְהַחֲלִיל חֲמִשָּׁה וְשֶׁשָּׁה:

^ב לִלוּלָב שִׁבְעָה. כִּיצַד יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשֶׁבֶת. לִלוּלָב שִׁבְעָה. וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׂה:

^ג עֶרְבָה שִׁבְעָה. כִּיצַד יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל עֶרְבָה שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשֶׁבֶת. עֶרְבָה שִׁבְעָה. וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׂה:

^ד מַצּוֹת לִלוּלָב כִּיצַד יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשֶׁבֶת. (כָּל הָעָם) מוֹלִיכִין אֶת לִוְלָבֵיהֶם לְהַר הַבַּיִת
מֵעֶרֶב שֶׁבֶת. וְהַחֲזָנִים מְקַבְּלִין מֵהֶן. וְסוֹדְרִין אוֹתָן עַל גְּבִי
אַצְטָבָא. וְהַזְקָנִים מְנִיחִין אֶת שְׁלֵהֶן בַּלְשָׁפָה. וּמְלַמְּדִים
אוֹתָם לֵאמֹר כָּל מִי שֶׁמָּגִיעַ לִוְלָבִי בִידּוֹ הָרִי הוּא לוֹ בְּמַתָּנָה.
לְמַחֵר מְשַׁכְּמִין וּבָאִין. וְהַחֲזָנִים זוֹרְקִים אוֹתָם לַפְּנִיָּה.
וְהֵן מַחְסִיפִין וּמַכִּין אִישׁ אֶת חֲבִירוֹ. וְכִשְׂרָאוּ בֵּית דִּין
שָׁבְאוּ לִידֵי סַכָּנָה. הִתְקִינוּ שֶׁיֵּהָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל
בְּבֵיתוֹ:

ה' מַצּוֹת עֲרֵבָה כִּיצַד. מָקוֹם הָיָה לַמָּטָה מִירוּשָׁלַיִם וְנִקְרָא מוֹצֵא. יוֹרְדִין לָשֶׁם וּמִלֻּקְטִין מִשָּׁם. מַרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה. וּבִאֵין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצַדֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפּוֹפִין עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת. וְאוֹמְרִים אָנָּה יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְיָ הַצְלִיחָה נָּא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֲנִי וְהוּ הוֹשִׁיעָה נָּא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעָה פְּעָמִים. בְּשַׁעַת פְּטִירְתָּן מֵהֶן אוֹמְרִים. יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֵיָּה וּלָךְ מִזְבֵּחַ (לֵיָּה וּלָךְ מִזְבֵּחַ):

י' כַּמַּעֲשָׂהּוּ בַחֹל כִּךְ מַעֲשָׂהּוּ בְּשַׁבָּת. אֵלֹא שֶׁהָיוּ מְלַקְטִין אוֹתָן מֵעֶרֶב שַׁבָּת וּמִנִּיחִים אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְמוֹשׁ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר חֲרִיּוֹת שֶׁל דָּקֶל הָיוּ מְבִיאִין. וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּקֶרֶקַע בְּצַדֵּי הַמִּזְבֵּחַ. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת:

י' מִיד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לֹלְבֵיהֶן. וְאוֹכְלִין אֶת רוֹגֵיהֶן:

ח' הַהִלֵּל וְהַשְׁמָחָה שְׁמוֹנָה. כִּיצַד. מְלַמֵּד שְׁחִיב אָדָם בַּהִלֵּל וּבַשְׁמָחָה וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג כְּשֶׁאֵר כָּל יְמוֹת הַחָג. סִפָּה שִׁבְעָה. כִּיצַד. גָּמַר מִלֶּאֱכֹל לֹא יִתִּיר סִפָּתוֹ. אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֶּלִים מִן הַמִּנְחָה וְלִמְעַלָּה. מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג:

ט' נְסוּךְ הַמִּים (שִׁבְעָה). כִּיצַד. צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מִחֻזָּקת שְׁלֹשָׁה לֹזְגִים. הָיָה מְמַלֵּא מִן הַשְּׁלֹחַ. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמִּים.

תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו. ושני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר של סיד היו. אלא שהיו משחרין פניהם מפני היין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין. אחד מעבה. ואחד דק. כדי שיהיו שניהם כלין בבית אחת. מערבי של מים. מזרחי של יין. עירה של מים לתוד של יין. ושל יין לתוד של מים יצא. רבי יהודה אומר. בלוג היה מנסך כל שמונה. ולמנסך אומרים לו הגביה ידך. שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו. ורגמוהו כל העם באתרוגיהן:

כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת. מן השלוח. ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה. היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים המגלין. פסולים על גבי המזבח:

פרק ה

החליל חמשה וששה. זהו החליל של בית השואבה. שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. אמרו. כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה. לא ראה שמחה מימיו:

ב. במוצאי יום טוב הראשון של חג. היו יורדין לעזרת נשים. ומתקנין שם תקון גדול. ומגורות של זהב היו שם. וארבעה ספלים של זהב בראשיהן. וארבע סלמות לכל

אֶחָד וְאֶחָד וְאַרְבָּעָה יְלָדִים מִפְּרָחֵי כְּהֵנָה וּבִידֵיהֶם כַּדִּים
 שֶׁל שֶׁמֶן. שֶׁל מֵאָה וְעֶשְׂרִים לֹוג. שֶׁהֵן מְטִילִין לְכָל סֶפֶל
 וְסֶפֶל:

^א מִבִּלְאֵי מִכְנָסֵי כְּהֵנִים וּמִהֲמִיגֵיהֶן. הָיוּ מִפְּקִיעִין וּבָהֶן הָיוּ
 מְדַלִּיקִין. לֹא הָיְתָה חֲצֵר בִּירוּשָׁלַם שְׂאִינָה מֵאִירָה מֵאוֹר
 בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה:

^ד חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה. הָיוּ מִרְקָדִים לִפְנֵיהֶם
 בַּאֲבֻקוֹת שֶׁל אֹזֶר שְׂבִידֵיהֶן. וְאוֹמְרִים לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי
 שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. וְהַלּוֹים בְּכִנּוּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבִמְצֻלָּתִים
 וּבַחֲצוֹצְרוֹת. וּבְכָלִי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר. עַל חֲמִשָּׁה עָשָׂר
 מַעֲלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לַעֲזֶרֶת נָשִׁים. כְּנָגֵד
 חֲמִשָּׁה עָשָׂר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁבַתְהֵלִים. שְׁעָלִיהֶן לוֹים
 עוֹמְדִים בְּכָלִי שִׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה. עֹמְדוֹ שְׁנֵי הַכְּהֵנִים
 בְּשַׁעַר הָעֶלְיוֹן. שִׁיּוֹרֵד מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לַעֲזֶרֶת נָשִׁים. וְשְׂתֵי
 חֲצוֹצְרוֹת בִּידֵיהֶן. קָרָא הַגָּבֵר. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ
 לְמַעֲלָה עֲשִׂירִית. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ לַעֲזָרָה
 תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הָיוּ תוֹקְעִין וְהוֹלְכִין עַד שְׁמַגִּיעִין
 לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא לַמִּזְרָח. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא מִמִּזְרָח.
 הִפְכוּ פָנֵיהֶן לְמַעְרָב וְאָמְרוּ. אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהָיוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה.
 אַחֲרֵיהֶם אֵל הֵיכָל יְיָ וּפָנֵיהֶם קִדְמָה. וְהֵמָּה מִשְׁתַּחֲוִיִּתִם
 קִדְמָה לְשֹׁמֵשׁ. וְאָנוּ לָיָה עֵינֵינוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָיוּ שׁוֹנִין
 וְאוֹמְרִין אָנוּ לָיָה. וְלָיָה עֵינֵינוּ:

ה אין פּוֹחַתִּין מֵאַחַת וְעֶשְׂרִים תְּקִיעוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִין מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנָה. בְּכָל יוֹם הָיוּ שָׁם עֶשְׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת (בַּמִּקְדָּשׁ). שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וּבִמְוִסָּפִין הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד תִּשְׁעַ. וּבְעֶרֶב שַׁבַּת הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד שֵׁשׁ. שְׁלֹשׁ לְהִבְטִיל הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל. עֶרֶב שַׁבַּת שַׁבְּתוֹךְ הַחֹג הָיוּ שָׁם שְׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים. שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. שְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הָעֲלִיזֹן. וְשְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הַתַּחְתּוֹן. וְשְׁלֹשׁ לְמַלּוֹי הַמִּים. וְשְׁלֹשׁ עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וְתִשְׁעַ לְמוֹסָפִין. שְׁלֹשׁ לְהִבְטִיל אֶת הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל:

י יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג הָיוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים וְאַלִּים שְׁנַיִם וּשְׁעִיר אֶחָד. נִשְׁתַּיְרוּ שָׁם אַרְבָּעָה עָשָׂר כִּבְשִׁים לְשִׁמּוֹנָה מִשְׁמֵרוֹת. בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שָׁשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשַׁנִּי חֲמִשָּׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשְׁלִישִׁי אַרְבָּעָה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּרִבְעִי שְׁלֹשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּחֲמִישִׁי שְׁנַיִם מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשִׁשִּׁי אֶחָד מְקַרֵּב שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשַׁבְּעִי כֻּלָּן שְׁוִין. בְּשְׁמִינִי חֲזָרוּ לְפָסִס כְּבָרְגָלִים. אָמְרוּ מִי שֶׁהִקְרִיב פָּרִים הַיּוֹם לֹא יִקְרִיב לְמַחֵר. אֶלָּא חוֹזְרִין חֲלִילָה:

י בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות.
באימורי הרגלים ובחלוק לחם הפנים בעצרת אומרים
לו. הילך מצה הילך חמץ. משמר שזמנו קבוע הוא
מקריב תמידין נדרים ונדבות. ושאר קרבנות צבור.
ומקריב את הכל. יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין
לאחריה. היו כל המשמרות שוות בחלוק לחם הפנים:

ח חל להיות יום אחד להפסיק בנתיים. משמר שזמנו
קבוע היה נוטל עשר חלות. והמתעבב נוטל שתים.
ובשאר ימות השנה הנכנס נוטל שש. (והיוצא נוטל
שש). רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע. והיוצא
נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון. והיוצאין בדרום.
בלגה לעולם חולקת בדרום. וטבעתה קבועה. וחלונה
סתומה: סליק

מסכת תענית

פרק א

מאימתי מזכירין גבורות גשמים: רבי אליעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג: רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג: אמר לו רבי יהושע הואיל ואין
הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא מזכיר: אמר לו רבי
אליעזר אף אני לא אמרתי לשאול: אלא להזכיר משיב
הרוח ומוריד הגשם בעונתו: אמר לו אם כן לעולם יהא
מזכיר:

ב אין שואלין את הגשמים: אלא סמוך לגשמים: רבי
יהודה אומר העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון
של חג: האחרון מזכיר הראשון אינו מזכיר: ביום טוב
הראשון של פסח: הראשון מזכיר האחרון אינו מזכיר:
עד אימתי שואלין את הגשמים: רבי יהודה אומר עד
שיעבור הפסח: רבי מאיר אומר עד שיציא ניסן: שנאמר
ויוֹרֵד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֹאשׁוֹן:

ג בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים: רבן גמליאל
אומר בשבעה בו: חמשה עשר יום אחר החג: כדי שיעיג
אחרון שבִּישְׂרָאֵל לנהר פרת:

ד הגיע שבעה עשר במרחשון ולא ירדו גשמים:
התחילו היחידים מתענים שלש תעניות: אוכלים ושותים

מִשְׁחִיכָהּ. וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ.
וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל. וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

ה' הָגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּסֻלּוֹ. וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים בֵּית דִּין גּוֹזְרִין
שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוֹר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִשְׁחִיכָהּ.
וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת
אַחֲרוֹת עַל הַצָּבוֹר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וְאַסּוּרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה. וְנוֹעֲלִין אֶת הַמְּרַחֲצוֹת. עָבְרוּ אֵלָיו
וְלֹא נִעְנְוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין עָלֵיהֶם עוֹד שֶׁבַע. שֶׁהֵן
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוֹר. הָרִי אֵלָיו יְתָרוֹת עַל
הָרֵאשׁוֹנוֹת. שֶׁבָּאֵלֹו מִתְרִיעִין וְנוֹעֲלִין אֶת הַחֲנִיּוֹת. בְּשָׁנִי
מָטִין עִם חִשִּׁיכָהּ. וּבַחֲמִישִׁי מִתְרִין מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְוּ. מִמַּעֲטִין בְּמִשְׁאֵא וּמִתָּן. בְּבִנְיָן
וּבִנְטִיעָה בְּאִירוֹסִין וּבִנְשׁוּאִין וּבִשְׁאֵלַת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם
לְחֵבֶרֶוֹ כִּבְנֵי אָדָם הַנּוֹזְפִין לְמָקוֹם. הַיְחִידִים חוֹזְרִים
וּמִתְעַנִּים עַד שֶׁיֵּצֵא נִסָּן. יֵצֵא נִסָּן וְיֵרְדוּ גִשְׁמִים. סִימָן
קָלָלָהּ. שֶׁנֶּאֱמַר הֲלֹא קָצִיר חֲטִים הַיּוֹם וְגוֹמֵר:

פרק ב

סֵדֶר תַּעֲנִיּוֹת כִּיצַד מוֹצִיאִין אֶת הַתִּיבָה לְרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְנוֹתְנִין אֶפֶר מִקְלָה עַל גְּבִי הַתִּיבָה וּבִרְאֵשׁ הַנָּשִׂיא וּבִרְאֵשׁ אָב בֵּית דִּין וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל וְנוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹ הַזֶּקֶן שֶׁבֵּהֶן אוֹמֵר לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי כְבוֹשִׁין אַחֲנִינוּ לֹא נֶאֱמַר בְּאֲנָשֵׁי נִיגוּה וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת שָׁקֵם וְאֶת תַּעֲנִיתָם אֲלֵא וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדֶּרֶכָם הִרְעָה וּבִקְבֻלָּה הוּא אוֹמֵר וְקִרְעוּ לְבַבְכֶּם וְאֵל בְּגָדֵיכֶם:

^ב עָמְדוּ בַתְּפִלָּה מוֹרִידִין לִפְנֵי הַתִּיבָה זֶקֶן וְרִגִּיל וַיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבֵיתוֹ רִיקָם כְּדִי שִׁיְהֶא לְבוֹ שָׁלֵם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמֵר לִפְנֵיהֶם אַרְבַּע וְעֶשְׂרִים בְּרָכוֹת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שֶׁבָּכַל יוֹם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם עוֹד שֵׁשׁ:

^ג וְאֵלוּ הֵן זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֵל יִי בִצְרָתָהּ לִי קִרְאֲתִי וַיַּעֲנֵנִי אֲשָׁא עֵינֵי אֵל הַהָרִים וְגוֹמֵר מִמַּעַמְמָקִים קִרְאֲתִיד יִי תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה צָרִיד לֹאֹמֵר זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֲלֵא אוֹמֵר תַּחֲתִּיהֶן רַעַב כִּי יִהְיֶה בְּאֶרֶץ דִּבֵּר כִּי יִהְיֶה וְגוֹמֵר אֲשֶׁר הָיָה דִּבֵּר יִי אֵל יִרְמְיָהוּ עַל דְּבָרֵי הַבְּצָרוֹת וְאוֹמֵר חוֹתְמִיהֶן:

^ד עַל הָרָאשׁוֹנָה הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבָרָהָם בְּהַר הַמּוֹרִיָּה הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה בְּרוּךְ אַתָּה יִי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל עַל הַשְּׁנִיָּה הוּא אוֹמֵר:

מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי זִכְרֵךְ
הַנִּשְׁכָּחוֹת. עַל הַשְּׁלִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת
יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּרוּעָה. עַל הָרְבִיעִית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת שְׁמוּאֵל בְּמִצְפָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ
צַעֲקָה. עַל הַחֲמִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת אֱלִיהוּ
בְּהַר הַכְּרִמָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. עַל הַשְּׁשִׁית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת יוֹנָה מִמְּעֵי הַדָּגָה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַעֲוֹנָה
בְּעֵת צָרָה. עַל הַשְּׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת דָּוִד
וְאֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל
צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמֵּרַחֵם עַל הָאָרֶץ:

הַ מַעֲשֵׂה בִימֵי רַבִּי חֲלָפְתָא וְרַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן תִּרְדִּיּוֹן שֶׁעָבַר
אֶחָד לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְגָמַר אֶת הַבְּרָכָה כְּלָה. וְלֹא עָנוּ אַחֲרָיו
אֲמֵן. תִּקְעוּ הַכֹּהֲנִים תִּקְעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבְרָהָם בְּהַר
הַמּוֹרִיָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. הֲרִיעוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הֲרִיעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל
יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. וְכִשְׁבָּא הַדָּבָר אֶצֶל חֲכָמִים אָמְרוּ. לֹא הָיוּ נוֹהֲגִין כֵּן
אֶלָּא בְּשַׁעַר מִזְרַח (וּבְהַר הַבֵּית):

י שלש תעניות הראשונות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין:

י' אנשי משמר מתרים לשתות יין בלילות. אבל לא בימים. ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספר ומלכבס. ובחמישי מתרין מפני כבוד השבת:

י"א כל הכתוב במגלת תענית דלא למספד. לפניו אסור. לאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו ולאחוריו אסור. דלא להתענאה בהון. לפניו ולאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו אסור. לאחוריו מתר:

י"ב אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי. שלא להפקיע השערים. אלא שלש תעניות הראשונות. שני וחמישי ושני. ושלש שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר כשם שאין הראשונות בחמישי. כך לא שניות ולא אחרונות:

אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חודשים בחגכה
ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין דברי רבן גמליאל.
אמר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין
מפסיקין מודה היה שאין משלימין וכן תשעה באב שחל
להיות בערב שבת:

פרק ג

סדר תעניות אלו האמור ברביעה הראשונה אבל
צמחים ששנו מתריעין עליהן מיד וכן שפסקו
גשמים בין גשם לגשם ארבעים יום מתריעין עליהן מיד.
מפני שהיא מכת בצרת:

ב ירדו לצמחין אבל לא ירדו לאילן לאילן ולא לצמחין.
לזה ולזה אבל לא לבורות לשיחין ולמערות מתריעין
עליהן מיד:

ג וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים דכתיב והמטרתי על
עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטר
וגומר אותה העיר מתענה ומתרעת וכל סביבותיה
מתענות ולא מתריעות רבי עקיבא אומר מתריעות ולא
מתענות:

ד וכן עיר שיש בה דבר או מפולת אותה העיר מתענה
ומתרעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות רבי
עקיבא אומר מתריעות ולא מתענות איזהו דבר עיר

הַמוֹצִיָּאָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת רַגְלֵי וַיֵּצְאוּ מִמֶּנָּה שְׁלֹשָׁה מֵתִים
בְּשִׁלְשָׁה יָמִים זֶה אַחֲרֵי זֶה (הָרִי זֶה דִּבֶּר פָּחוֹת מִכָּאן אֵין
זֶה דִּבֶּר):

ה' עַל אֵלוֹ מִתְרִיעִין בְּכָל מְקוֹם עַל הַשִּׁדְפוֹן וְעַל הַיִּרְקוֹן
וְעַל הָאֲרָבָה וְעַל הַחֲסִיל וְעַל הַחִיָּה רָעָה וְעַל הַחֶרֶב
מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִכָּה מִהִלָּכֶת:

י' מַעֲשֵׂה שִׁירְדוֹ זִקְנִים מִירוּשָׁלַם לְעָרֵיהֶם וּגְזָרוּ תַעֲנִית
עַל שְׁנֵרָאָה כְּמֵלֶא פִי תַנּוּר שִׁדְפוֹן בְּאִשְׁקָלוֹן וְעוֹד גְּזָרוּ
תַעֲנִית עַל שְׁאֲכָלוֹ זֶאֱבִים שְׁנֵי תִינוּקוֹת בְּעֶבֶר הַיִּרְדֵּן רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר לֹא עַל שְׁאֲכָלוֹ אֶלֶּא עַל שְׁנֵרָאוֹ:

י' עַל אֵלוֹ מִתְרִיעִין בְּשַׁבָּת עַל עִיר שֶׁהָקִיפּוּהָ גּוֹיִם אוֹ נָהָר
וְעַל הַסְפִּינָה הַמְטַרֶּפֶת בָּיִם רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעֲזָרָה וְלֹא
לְעֶזְקָה שֶׁמַּעֲזוֹן הִתִּימָנוּ אוֹמֵר אֵף עַל הַדֶּבֶר וְלֹא הוֹדוּ לוֹ
חֲכָמִים:

ה' עַל כָּל צָרָה שְׁלֹא תָבֹא עַל הַצָּבוֹר מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן חוּץ
מִרֹּב גְּשָׁמִים מַעֲשֵׂה שְׁאֲמָרוּ לוֹ לְחוּנֵי הַמַּעֲגָל הַתִּפְלָל
שִׁירְדוֹ גְּשָׁמִים אָמַר לָהֶם צֵאוּ וְהַכְּנִיסוּ תַנּוּרֵי פְסָחִים
בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יִמּוּקוּ הַתִּפְלָל וְלֹא יִרְדּוּ גְשָׁמִים מִה עֲשֵׂה
עַג עוֹגָה וְעַמֵּד בְּתוֹכָהּ וְאָמַר לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם בְּנִיד
שָׁמוּ פְנֵיהֶם עָלֵי שְׁאֲנֵי כֶבֶן בֵּית לְפָנֶיךָ נִשְׁבַּע אֲנִי בְּשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל שְׁאֵינִי זֶה מִכָּאן עַד שֶׁתִּרְחַם עַל בְּנִיד הַתַּחֲלִילוֹ
גְּשָׁמִים מְנַטְפִים אָמַר לֹא כֵךְ שְׁאֵלְתִי אֶלֶּא גְשָׁמֵי בּוֹרוֹת

שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף. אמר לא כך שאלתי
אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתקונן עד שעלו
ישראל מירושלים להר הבית. מפני הגשמים באו ואמרו
לו כשם שהתפללת עליהם שיירדו. כך התפלל שילכו
להן. אמר להם צאו וראו. אם נמחית אבן הטועים.
שלח לו שמעון בן שטח אלמלא חוני אתה. גזרני עליך
נדוי. אבל מה אעשה לך. שאתה מתחטא לפני המקום.
ועושה לך רצונך. כבן שהוא מתחטא על אביו. ועושה
לו רצונו. ועליך הכתוב אומר. ישמח אביך ואמך ותגל
יולדתך:

ט היו מתעניין וירדו להם גשמים קודם הגן החמה. לא
ישלימו. לאחר הגן החמה ישלימו. רבי אליעזר אומר
קודם חצות לא ישלימו. לאחר חצות ישלימו. מעשה
שגזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים קודם חצות. אמר
להם רבי טרפון צאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב. ויצאו
ואכלו ושתו. ועשו יום טוב. ובאו בין הערבים וקראו הלל
הגדול:

פרק ד

בַּשְּׁלֹשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה כִּהְנִים נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶן
 אַרְבָּעָה פְּעָמִים בַּיּוֹם בַּשְּׁחֵרִית וּבְמוֹסָף
 בַּמִּנְחָה וּבִגְעֻלַּת שְׁעָרִים בַּתַּעֲנִיּוֹת וּבִמְעֻמְדוֹת וּבַיּוֹם
 הַכַּפּוּרִים:

^ב אֵלּוּ הֵן מְעֻמְדוֹת לְפִי שְׁנָאֹמֶר צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת קֶרְבְּנִי לַחֲמִי וְכִי הֵיֶאֱד קֶרְבְּנוֹ שֶׁל
 אָדָם קָרֵב וְהוּא אֵינוֹ עוֹמֵד עַל גִּבּוֹיֹהֵם הַתְּקִינוּ נְבִיאִים
 הָרֵאשׁוֹנִים אַרְבַּע וְעֶשְׂרִים מְשֻׁמְרוֹת עַל כָּל מִשְׁמֶר
 וּמִשְׁמֶר הָיָה מְעֻמֵּד בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל כִּהְנִים שֶׁל לַיִּים וְשֶׁל
 יִשְׂרָאֵלִים הִגִּיעַ זְמַן הַמִּשְׁמֶר לַעֲלוֹת כִּהְנִים וְלַיִּים עוֹלִים
 לִירוּשָׁלַיִם וְיִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוּתוֹ מִשְׁמֶר מִתַּכְּנָסִין לַעֲרִיָּהֶן
 וְקוֹרְאִין בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:

^ג (וְאֲנָשֵׁי הַמְּעֻמֵּד הָיוּ מִתַּעֲנִין אַרְבָּעָה יָמִים בַּשָּׁבוּעַ מִיּוֹם
 שְׁנֵי וְעַד יוֹם חֲמִישִׁי וְלֹא הָיוּ מִתַּעֲנִין עָרֵב שַׁבָּת מִפְּנֵי
 כְּבוֹד הַשַּׁבָּת וְלֹא בְּאַחַד בַּשַּׁבָּת כִּדִּי שְׁלֹא יֵצְאוּ מִמִּנּוּחָה
 וְעָנְגוּ לִיגִיעָה וְתַעֲנִית וַיָּמוּתוּ) בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן בְּרֵאשִׁית
 וַיְהִי רִקִּיעַ בַּשְּׁנִי יְהִי רִקִּיעַ וַיִּקְוּ הַמַּיִם בַּשְּׁלִישִׁי יִקְווּ
 הַמַּיִם וַיְהִי מְאוּרוֹת בְּרַבִּיעִי יְהִי מְאוּרֵת וַיִּשְׁרְצוּ הַמַּיִם
 בַּחֲמִישִׁי יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם וְתוֹצֵא הָאָרֶץ בַּשְּׁשִׁי תוֹצֵא הָאָרֶץ
 וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם פְּרָשָׁה גְדוֹלָה קוֹרִין אוֹתָהּ בַּשְּׁנִים וְהַקֵּטָנָה
 בַּיַּחֲדִיד בַּשְּׁחֵרִית בְּמוֹסָף וּבַמִּנְחָה נִכְנָסִין וְקוֹרִין עַל פִּיהֶן

בְּקוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ עֶרֶב שֶׁבֶת בְּמִנְחָה לֹא הָיוּ נִכְנָסִין מִפְּנֵי
כְּבוֹד הַשַּׁבָּת:

ד' כָּל יוֹם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ הַלֵּל אֵין בּוֹ מַעֲמָד בְּשַׁחֲרִית קָרְבַּן מוֹסֵף
אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה דְּבָרֵי רַבִּי
עֲקִיבָא אָמַר לוֹ בֶּן עֲזַאי כִּדְ הָיָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹנֶה קָרְבַּן
מוֹסֵף אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה חֲזוֹר רַבִּי
עֲקִיבָא לֵהֲיוֹת שׁוֹנֶה כְּבֶן עֲזַאי:

ה' זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים וְהָעַם תִּשְׁעָה בְּאַחַד בְּנִיסָן בְּנֵי אֶרֶח
בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּתַמּוּז בְּנֵי דָוִד בֶּן יְהוּדָה בַּחֲמִשָּׁה
בְּאָב בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ בֶּן יְהוּדָה בְּשִׁבְעָה בּוֹ בְּנֵי יוֹנָדָב בֶּן
רִכְבִּי בְּעֶשְׂרֶה בּוֹ בְּנֵי סִנְאָה בֶּן בְּנִימִין בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
בְּנֵי זִתּוּא בֶּן יְהוּדָה וְעַמְהֵן כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְכָל מִי שִׁטְעָה
בְּשִׁבְטֹו וּבְנֵי גֹזְבִי עָלֵי בְּנֵי קוֹעֲעִי קִצִּיעוֹת בְּעֶשְׂרִים
בּוֹ בְּנֵי פַחַת מֹאָב בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּאֵלּוּל בְּנֵי עֲדִין
בֶּן יְהוּדָה בְּאַחַד בְּטִבֶּת שָׁבוּ בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ שְׁנִיָּה בְּאַחַד
בְּטִבֶּת לֹא הָיָה בּוֹ מַעֲמָד שֶׁהָיָה בּוֹ הַלֵּל וְקָרְבַּן מוֹסֵף
וְקָרְבַּן עֲצִים:

ו' חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֶרְעוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז
וְחֲמִשָּׁה בְּתִשְׁעָה בְּאָב בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז נִשְׁתַּבְּרוּ
הַלְּחוֹת וּבִטְלָה הַתָּמִיד וְהַבְּקָעָה הָעִיר וְשָׂרָף אֶפֹּסֶטְמוֹס
אֶת הַתּוֹרָה וְהָעַמִּיד צֶלֶם בְּהִיכָל בְּתִשְׁעָה בְּאָב נִגְזַר
עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכָּנְסוּ לָאָרֶץ וְחָרַב הַבַּיִת בְּרִאשׁוֹנָה

ובשניה. ונלכדה בתר. ונחרשה העיר. משנכנס אב
ממעטין בשמחה:

י שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה. אסורין מלספר
ומלכבס. ובחמישי מתריין. מפני כבוד השבת. ערב
תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין. לא יאכל בשר
ולא ישתה יין. רבן שמעון בן גמליאל אומר ישנה. רבי
יהודה מחייב בכפית המטה. ולא הודו לו חכמים:

ח אמר רבן שמעון בן גמליאל. לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב. וכיום הכפורים. שבהן
בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין. שלא לביש את
מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים
יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות. בחור שא
נא עיניך וראה. מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנאי
תן עיניך במשפחה. שקר החן והבל היופי אשה יראת
י' היא תתהלל. ואומר תנו לה מפרי ידיה ויהללוה
בשערים מעשיה. וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה. בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו
וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זה מתן תורה. וביום
שמחת לבו. זה בגין בית המקדש. שיבנה במהרה בימינו
אמן: סליק

מסכת שקלים

פרק א

בְּאַחַד בְּאֶדָר מְשַׁמֵּיעִין עַל הַשְּׁקָלִים. וְעַל הַכִּלְאִים.
בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר בּו'. קוֹרִין אֶת הַמְּגִלָּה בִּכְרָכִים.
וּמִתְקַנֵּין אֶת הַדְּרָכִים. וְאֶת הָרְחוּבוֹת. וְאֶת מְקוֹאוֹת
הַמַּיִם. וְעוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הָרִבִּים. וּמַצִּינִין אֶת הַקְּבֻרוֹת.
וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכִּלְאִים:

ב אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין
לְפָנֶיהֶם. מִשְׂרְבּוֹ עוֹבְרֵי עֲבִירָה. הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין עַל
הַדְּרָכִים. הִתְקִינוּ שִׁיהוּ מִפְּקִירִין כָּל הַשָּׂדֶה כְּלָה:

ג בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר בּו'. שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ יוֹשְׁבֵין בְּמִדְיָנָה. בְּעֶשְׂרִים
וּחֲמֵשָׁה יָשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ. מִשְׁיִשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ. הִתְחִילוּ
לְמִשְׁכֵּן. אֶת מִי מִמִּשְׁכָּנִין. לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים. גָּרִים וְעֶבְדִּים
מְשׁוֹחָרְרִים. אֲבָל לֹא נָשִׁים. וְעֶבְדִּים. וְקִטְנִים. כָּל קָטָן
שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ. שׁוֹב אֵינוֹ פּוֹסֵק. וְאֵין
מִמִּשְׁכָּנִין אֶת הַכֹּהֲנִים. מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

ד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הַעִיד בֶּן בּוֹכְרֵי בִּיבְנָה. שֶׁכָּל כֹּהֵן
שֶׁשׁוּקָל אֵינוֹ חוּטֵא. אָמַר לוֹ רֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לֹא כִי.
אֲלֹא כָּל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ שׁוּקָל חוּטֵא. אֲלֹא שֶׁהַכֹּהֲנִים דּוֹרְשִׁים
מִקְרָא זֶה לְעֶצְמָן. וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאָכֵל.

הואיל והעמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו. היאך
נאכלים:

ה אף על פי שאמרו. אין ממשכנין נשים ועבדים קטנים.
אם שקלו מקבלין מידן. הגוי והכותי ששקלו. אין מקבלין
מידן. ואין מקבלין מידם קני זבים וקני זבות וקני יולדות.
וחטאות ואשמות. אבל נדרים ונדבות מקבלין מידן. זה
הכלל. כל שנדר ונדב מקבלין מידן. וכל שאינו לא נדר
ולא נדב אין מקבלין מידן. וכן הוא מפורש על ידי עזרא.
(שנאמר) לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו:

י ואלו שחייבין בקלבון לויים וישראלים. וגרים ועבדים
משוחררים. אבל לא (כהנים) נשים ועבדים וקטנים.
השוקל על ידי כהן. על ידי אשה. על ידי עבד. על ידי
קטן. פטור. ואם שקל על ידו. ועל יד חבירו חייב בקלבון
אחד. רבי מאיר אומר שני קלבנות. הנותן סלע ונוטל
שקל. חייב שני קלבנות:

י השוקל על ידי עני. ועל ידי שכנו. ועל יד בן עירו פטור.
ואם הלויים חייב. האחין השתפין שחייבים בקלבון.
פטורין ממעשר בהמה. ושחייבין במעשר בהמה. פטורין
מן הקלבון. וכמה הוא קלבון. מעה כסף. דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים חצי:

פרק ב

מִצָּרְפִּין שְׁקָלִים לְדַרְכּוֹנוֹת. מִפְּנֵי מִשְׁאֵי הַדֶּרֶךְ. כְּשֶׁם
שֶׁהָיוּ שׁוּפְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. כִּךְ הָיוּ שׁוּפְרוֹת
בַּמִּדְיָנָה. בְּנֵי הָעִיר שִׁשְׁלָחוּ אֶת שְׁקָלֵהֶן. נִגְנְבוּ אוֹ
שָׁנְאָבְדוּ. אִם נִתְרַמָּה (הַתְּרוּמָה). נִשְׁבָּעִין לְגִזְבָּרִים. וְאִם
לֹא. נִשְׁבָּעִין לְבְנֵי הָעִיר. וּבְנֵי הָעִיר שׁוֹקְלִין תַּחְתִּיהֶן.
נִמְצְאוּ אוֹ שֶׁחֲזִירוֹם הַגִּנְבִּים. אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁקָלִין. וְאִין עוֹלִין
לָהֶן לְשָׁנָה הַבָּאָה:

ב הַנּוֹתֵן שְׁקָלוֹ לַחֲבִירוֹ לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ. וְשָׁקְלוֹ עַל יָדֵי
עַצְמוֹ. אִם נִתְרַמָּה תְּרוּמָה מֵעַל. הַשּׁוֹקֵל שְׁקָלוֹ מִמַּעוֹת
הַקֹּדֶשׁ. אִם נִתְרַמָּה תְּרוּמָה וְקִרְבָּה הַבְּהֵמָה. מֵעַל. מִדְּמֵי
מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וּמִדְּמֵי שְׁבִיעִית. יֹאכֵל כָּנָגְדוֹ:

ג הַמְכִּנֵּס מַעוֹת וְאָמַר הֲרִי אֵלּוּ לְשָׁקְלִי. בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן נִדְבָּה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן חוֹלִין.
שְׁאֲבִיא מֵהֶן לְשָׁקְלִי. שְׁוִין שֶׁהַמּוֹתֵר חוֹלִין. אֵלּוּ לְחֻטָּאת
שְׁוִין שֶׁהַמּוֹתֵר נִדְבָּה. שְׁאֲבִיא מֵהֶן חֻטָּאת. שְׁוִין שֶׁמוֹתֵרֵן
חוֹלִין:

ד אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מָה בֵּין שְׁקָלִים לְחֻטָּאת. שֶׁלְּשָׁקְלִים
יֵשׁ לָהֶן קֶצֶף וְלְחֻטָּאת אֵין לָהּ קֶצֶף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵף לְשָׁקְלִים אֵין לָהֶן קֶצֶף. שֶׁכְּשֶׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה.
הָיוּ שׁוֹקְלִים דַּרְכּוֹנוֹת. חֲזָרוּ לְשָׁקוֹל סְלָעִים. חֲזָרוּ לְשָׁקוֹל
טַבָּעִים. וּבִקְשׁוּ לְשָׁקוֹל דִּינָרִים. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵף עַל

פִּי כֵן יָד כָּלָן שָׁוָה. אֲבָל חֲטָאת זֶה מְבִיא בְּסֻלֵּעַ. וְזֶה מְבִיא
בְּשִׁתִּים. וְזֶה מְבִיא בְּשֻׁלֵּשׁ:

ה' מוֹתֵר שְׁקָלִים חוֹלִין. מוֹתֵר עֲשִׁירִית הָאִיפָה. מוֹתֵר קִנִּי
זָבִים. קִנִּי זָבוֹת. וְקִנִּי יוֹלְדוֹת. וְחֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת. מוֹתֵרֶינָן
נִדְבָה. זֶה הַכָּלָל כָּל שֶׁהוּא בָּא לְשֵׁם חֲטָאת. וְלְשֵׁם אֲשָׁמָה.
מוֹתֵרֵן נִדְבָה. מוֹתֵר עוֹלָה. לְעוֹלָה. מוֹתֵר מִנְחָה. לְמִנְחָה.
מוֹתֵר שְׁלָמִים. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר פֶּסַח. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר
נִזִּירִים. לְנִזִּירִים. מוֹתֵר נִזִּיר. לְנִדְבָה. מוֹתֵר עֲנִיִּים. לְעֲנִיִּים.
מוֹתֵר עָנִי. לְאוֹתוֹ עָנִי. מוֹתֵר שְׁבוּיִם. לְשְׁבוּיִם. מוֹתֵר שְׁבוּיִ.
לְאוֹתוֹ שְׁבוּיִ. מוֹתֵר הַמֵּתִים. לְמֵתִים. מוֹתֵר הַמֵּת. לְיוֹרְשָׁיו.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. יֵהָא מוֹנַח עַד שִׁיבָא אֵלָּהּ.
רַבִּי נֹתֵן אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. בּוֹנִין לוֹ נֶפֶשׁ עַל קִבְרוֹ:

פרק ג

בְּשֻׁלֵּשׁ פָּרָקִים בִּשְׁנָה. תוֹרְמִין אֶת הַלְשָׁכָה. בְּפֶרוֹס
הַפֶּסַח. בְּפֶרוֹס עֶצֶרֶת. בְּפֶרוֹס הַחֹג. וְהֵן גִּרְנּוֹת
לְמַעֲשֵׁר בְּהֵמָה. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר
בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדֶר. וּבְאַחַד בְּסִיּוֹן. וּבְעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה
בְּאֵב. רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאַחַד בְּנִיסָן.
בְּאַחַד בְּסִיּוֹן. בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ
בְּתִשְׁעָה וְעֹשָׁרִים בְּאֵלּוּל. וְלֹא אָמְרוּ בְּאַחַד בְּתִשְׁרִי. מִפְּנֵי
שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְאֵי אֶפְשָׁר לְעֹשֵׁר בְּיוֹם טוֹב. לְפִיכָךְ
הִקְדִּימוּהוּ לְעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל:

ב בשלש קפות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה וכתוב בהן אלף ביי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר יונית כתוב בהן אלפא ביתא גמלא אין התורם נכנס לא בפרגוד (חפות) ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפלין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות בדרך שצריך לצאת ידי המקום שנאמר והייתם נקים מיי ומישראל ואומר ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

ג של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו וזרקו לפני התורם והתורם מתכוין ודוחפו לקפה אין התורם תורם עד שיאמר להם אתרום והן אומרים לו תרום תרום תרום שלשה פעמים:

ד תרום את הראשונה ומחפה בקטבלאות שניה ומחפה בקטבלאות שלישית לא היה מחפה שמא ישבח (ויתרום) מן הדבר התרום תרום את הראשונה לשם ארץ ישראל והשניה לשם פרכים המקפין לה והשלישית לשום בבל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות:

פרק ד

הַתְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. לֹקַחִין בָּהּ תְּמִידִין
וּמוֹסְפִין וְנִסְכֵּיהֶם. הָעֹמֵר וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם
הַפָּנִים. וְכָל קֶרֶבֶנֹת הַצָּבוֹר. שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשִׁבְעִית.
נוֹטְלִין שְׂכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר (הַרוּצָה)
מִתְנַדֵּב שׁוֹמֵר חֲנָם. אָמְרוּ לוֹ אַף אֶתָּה אוֹמֵר. שְׂאִינָן בָּאֵין
אֵלָא מִשָּׁל צָבוֹר:

ב פָּרָה וְשָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְלִשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. בָּאֵין
מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. כֶּבֶשׂ פָּרָה. וְכֶבֶשׂ שָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח.
וְלִשׁוֹן שֶׁבִין קֶרְנָיו. וְאַמַּת הַמַּיִם. וְחֹמַת הָעִיר וּמִגְדָּלוֹתֶיהָ.
וְכָל צִרְכֵי הָעִיר. בָּאֵין מִשִּׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר
כֶּבֶשׂ פָּרָה. כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים עוֹשִׂין אוֹתוֹ מִשָּׁל עֶצְמוֹ:

ג מוֹתֵר שִׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהֶן. לֹקַחִין
בָּהֶן יֵינֹת שְׂמָנִים וְסֻלְתוֹת. וְהַשֹּׁכֵר לְהִקְדָּשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
יִשְׁמַעֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין מִשְׁתַּכְּרִין מִשָּׁל הִקְדָּשׁ.
וְלֹא מִשָּׁל עֲנִיִּים:

ד מוֹתֵר תְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. רַקוּעֵי זֶהָב צְפוּי לְבֵית
קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מוֹתֵר הַפְּרוֹת לְקִיץ
הַמִּזְבֵּחַ. וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שָׁרֵת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
מוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ וּמוֹתֵר נִסְכִּים לְכָלִי שָׁרֵת.
רַבִּי חֲנַנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר מוֹתֵר נִסְכִּים לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ.
וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שָׁרֵת. זֶה וְזֶה לֹא הָיוּ מוֹדִים בַּפְּרוֹת:

ה' מותר הקטרת מה היו עושין בה' מפרישין ממנה שכר האומנין ומחללין אותה על שכר האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה ואם לאו מן הישנה:

י' המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור ינתנו לאומנין בשכרן דברי רבי עקיבא אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנין ומחללין אותן על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה:

י' המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה לגבי המזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא (בדמיהן עולות) ושאר נכסים יפלו לבדק הבית רבי עקיבא אומר רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע שרבי אליעזר השוה את מדתו ורבי יהושע חלק אמר רבי פפס שמעתי כדברי שניהם שהמקדיש בפירוש כדברי רבי אליעזר והמקדיש סתם כדברי רבי יהושע:

ה' המקדיש נכסיו. והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח.
 יינות שמנים ועופות. רבי אלעזר אומר ימכרו לצרכי
 אותו המין. ויביא בדמיהם עולות. ושאר נכסים יפלו
 לבדק הבית:

ט אחד לשלשים יום משערין את הלשכה. כל המקבל
 עליו לספק סלתות מארבע עמדות משלש. יספק מארבע.
 משלש ועמדות מארבע יספק מארבע. שיד הקדש על
 העליונה. ואם התליעה סלת התליעה לו. ואם החמיץ
 יין החמיץ לו. ואינו מקבל את מעותיו. עד שיהא המזבח
 מרצה:

פרק ה

אלו הן הממוגין שהיו במקדש. יוחנן בן פינחס על
 החותמות. אחיה על הנסכים. מתתיה בן שמואל
 על הפיסות. פתחיא על הקנין. פתחיא זה מרדכי. למה
 נקרא שמו פתחיא. שהיה פותח בדברים ודורשן. ויודע
 שבעים לשון. בן אחיה על חלי מעים. נחניא חופר שיחין.
 גביני פרוז. בן נבר על נעילת שערים. בן בבי על הפקיע.
 בן ארזה על הצלצל. הגרוס בן לוי על השיר. בית גרמו
 על מעשה לחם הפנים. בית אבטינס על מעשה הקטרת.
 אלעזר על הפרוכות. ופינחס על המלבוש:

^ב אין פּוֹחֲתִין מְשַׁלְשָׁה גִזְבָּרִים וּמִשְׁבְּעָה אַמְרָכְלִין וְאִין עוֹשִׁין שְׁרָרָה עַל הַצָּבוֹר בְּמִמּוֹן פָּחוֹת מִשְׁנַיִם חוּץ מִבֶּן אַחֲיָה שֶׁעַל חָלִי מַעִים וְאֶלְעָזָר שֶׁעַל הַפְּרוּכּוֹת שְׁאוֹתָן קָבְלוּ (רֹב) הַצָּבוֹר עָלֵיהֶן:

^ג אַרְבָּעָה חוֹתְמוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ וְכָתוּב עָלֵיהֶן עֵגֶל זָכָר גְּדִי חוּטָא בֶּן עֲזָאִי אוֹמֵר חֲמִשָּׁה הָיוּ וְאַרְבַּע כָּתוּב עָלֵיהֶן עֵגֶל זָכָר גְּדִי חוּטָא דָּל וְחוּטָא עֲשִׂיר עֵגֶל מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי בָקָר גְּדוֹלִים וְקִטְנִים זָכָרִים וְנִקְבוֹת גְּדִי מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי הַצֹּאן גְּדוֹלִים וְקִטְנִים זָכָרִים וְנִקְבוֹת חוּץ מִשְׁלֵל אֵלִים זָכָר מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי אֵלִים בְּלֶבֶד חוּטָא מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת שֶׁל מִצּוֹרְעִין:

^ד מִי שֶׁהוּא מִבְּקֵשׁ נִסְכִּים הוֹלִיךְ לוֹ אֶצֶל יוֹחָנָן שֶׁהוּא מְמוֹנֶה עַל הַחוֹתְמוֹת נוֹתֵן לוֹ מַעוֹת וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ חוֹתָם בָּא לוֹ אֶצֶל אַחֲיָה שֶׁהוּא מְמוֹנֶה עַל הַנִּסְכִּים וְנוֹתֵן לוֹ חוֹתָם וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ נִסְכִּים וְלַעֲרֵב בָּאִין זֶה אֶצֶל זֶה וְאַחֲיָה מוֹצִיא אֶת הַחוֹתְמוֹת וּמִקְבֵּל כְּנִגְדֵּן מַעוֹת וְאִם הוֹתִירוּ הוֹתִירוּ לַהֲקַדֵּשׁ וְאִם פָּחַתּוּ הִיא מְשַׁלֵּם יוֹחָנָן מִבֵּיתוֹ שִׁיד הַקֹּדֶשׁ עַל הָעֲלִיזָנָה:

^ה מִי שֶׁאַבֵּד מִמֶּנּוּ חוֹתָמוֹ מִמַּתִּינִין לוֹ עַד הָעֶרֶב אִם מָצָאוּ לוֹ כִּדִּי חוֹתָמוֹ נוֹתֵנִין לוֹ וְאִם לֹא הָיוּ נוֹתֵנִין לוֹ וְשֵׁם הַיּוֹם כָּתוּב עָלֵיהֶן מִפְּנֵי הָרָמָאִין:

י שְׁתֵּי לְשָׁכוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. אַחַת לְשֹׁכֶת חֲשָׁאִים. וְאַחַת לְשֹׁכֶת הַכֵּלִים. לְשֹׁכֶת חֲשָׁאִים יֵרָאִי חֲטָא נֹתְנִים לְתוֹכָהּ בַּחֲשָׁאִי. וְעֲנִיִּים בְּנֵי טוֹבִים מִתְּפָרְנִסִּין מִתּוֹכָהּ בַּחֲשָׁאִי. לְשֹׁכֶת הַכֵּלִים. כָּל מִי שֶׁהוּא מִתְנַדֵּב כָּלִי. זוֹרְקוֹ לְתוֹכָהּ. וְאַחַד לְשָׁלְשִׁים יוֹם גִּזְבָּרִין פּוֹתְחִין אוֹתָהּ. וְכָל כָּלִי שֶׁמֵּצְאוּ בוֹ צֶרֶד לְבַדֵּק הַבֵּית. מִנִּיחִין אוֹתוֹ. וְהַשָּׂאֵר נִמְכָּרִין. וְדַמְיָהוּ נּוֹפְלִין לְלִשְׁכַּת בִּדֵּק הַבֵּית:

פרק ו

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת. שְׁלֹשׁ עָשָׂר הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת. הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. שֶׁל בֵּית רַבִּן גְּמְלִיאֵל. וְשֶׁל בֵּית רַבִּי חֲנַנְיָה סֵגֵן הַכֹּהֲנִים. הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִין אַרְבָּעָה עָשָׂר. וְהִיכָן הָיְתָה יְתִירָה. כְּנֶגֶד דִּיר הָעֵצִים. שָׁפָן מִסֶּרֶת בִּידָם מֵאַבוֹתֵיהֶם. שֵׁשׁ הָאָרוֹן נִגְנָז:

בִּמְעֻשָּׁה בִּכְהֵן אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְּעַסֵּק. וְרָאָה הָרֹצֵפָה שֶׁהָיָה מְשׁוֹנָה מִחֲבֵרוֹתֶיהָ. בָּא וְאָמַר לְחֲבִירוֹ. לֹא הִסְפִּיק לְגִמּוֹר אֶת הַדָּבָר. עַד שֶׁיֵּצֵאתָ נִשְׁמָתוֹ. וַיֵּדְעוּ בִּיחֻד שֵׁשׁ הָאָרוֹן נִגְנָז:

וְהִיכָן הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִים. אַרְבַּע בְּצָפוֹן. וְאַרְבַּע בְּדָרוֹם. שְׁלֹשׁ בַּמִּזְרָח. וְשִׁתִּים בַּמַּעֲרָב. כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים. שְׁעָרִים דְּרוֹמָיִים סְמוּכִין לַמַּעֲרָב. שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן. שְׁעַר הַדֶּלֶק. שְׁעַר הַבְּכוֹרוֹת. שְׁעַר הַמִּים. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ

שַׁעַר הַמִּים. שָׁבוּ מִכְּנִיסִין צְלוּחִית שֶׁל מַיִם שֶׁל נְסוּד בַּחֲגֹ.
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר. בּוֹ הַמַּיִם מִפְּכִים. וְעַתִּידִין
 לְהִיּוֹת יוֹצְאִין מִתַּחַת מִפְתָּן הַבַּיִת. לְעֻמָּתָן בַּצָּפוֹן סְמוּכִין
 לַמַּעֲרָב. שַׁעַר יְכַנְיָה. שַׁעַר קָרְבָן. שַׁעַר נָשִׁים. שַׁעַר הַשִּׁיר.
 וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שַׁעַר יְכַנְיָה. שָׁבוּ יָצָא יְכַנְיָה בְּגָלוֹתוֹ.
 בַּמִּזְרֵחַ שַׁעַר נִקְנֹזֶר. וְשְׁנֵי פִשְׁפָּשִׁין הָיוּ לוֹ. אֶחָד בִּימִינוֹ.
 וְאֶחָד בְּשְׂמָאלוֹ. וְשְׁנַיִם בַּמַּעֲרָב שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶן שֵׁם:

ד' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. שְׁמוֹנָה שֶׁל שִׁישׁ
 בַּבַּיִת הַמִּטְבָּחִים. שְׁעָלֶיהֶן מְדִיחִין אֶת הַקְּרָבִים. וְשְׁנַיִם
 בַּמַּעֲרָב הַכָּבֶשׂ. אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ. וְאֶחָד שֶׁל כֶּסֶף. עַל שֶׁ
 שִׁישׁ הָיוּ נוֹתְנִים אֶת הָאֵיבָרִים. עַל שֶׁל כֶּסֶף כָּלִי שֶׁרֶת.
 וְשְׁנַיִם בָּאוּלָם (מִבִּפְנֵים) עַל פֶּתַח הַבַּיִת. אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ.
 וְאֶחָד שֶׁל זָהָב. עַל שֶׁל שִׁישׁ נוֹתְנִין לֶחֶם הַפָּנִים בְּכִנְיָסָתוֹ.
 וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיעִיּאָתוֹ. שְׁמַעְלִין בְּקֻדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין. וְאֶחָד
 שֶׁל זָהָב מִבִּפְנֵים שְׁעָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים תָּמִיד:

ה' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. וְכָתוּב עָלֶיהֶן תְּקָלִין
 חֲדָתִינִין. וְתְקָלִין עֲתִיקִין. קִנִּין וְגוֹזְלֵי עוֹלָה. עֲצִים וְלְבוֹנָה.
 זָהָב לְכַפּוּרוֹת. שֹׁשֶׁה לְנִדְבָה. תְּקָלִין חֲדָתִינִין שֶׁבְּכָל שָׁנָה
 וְשָׁנָה. וְעֲתִיקִין מִי שֶׁלֹּא שָׁקֵל אֶשְׁתַּקֵּד. שׁוֹקֵל לְשָׁנָה
 הַבָּאָה. קִנִּין הֵן תּוֹרִין. וְגוֹזְלֵי עוֹלָה הֵן בְּנֵי יוֹנָה. וְכֻלָּן עוֹלוֹת.
 דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אֹמְרִים קִנִּין אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד
 עוֹלָה. וְגוֹזְלֵי עוֹלָה כָּלָן עוֹלוֹת:

י האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזרין לבונה לא יפחות מקמץ זהב לא יפחות מדינר זהב ששה לנדבה נדבה מה היו עושין בה לוקחין בה עולות הבשר לשם והעורות לכהנים זה מדרש דרש יהודע כהן גדול אשם הוא אשום אשם ליי זה הכלל כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה ילקח בו עולות הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שני כתובים קיימים אשם ליי ואשם לכהנים ואומר כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית יי לכהנים יהיו:

פרק ז

מעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בֵּין הַשְּׁקָלִים לַנִּדְבָה קָרוֹב לַשְּׁקָלִים יִפְּלוּ לַשְּׁקָלִים קָרוֹב לַנִּדְבָה יִפְּלוּ לַנִּדְבָה מִחֻצָּה לַמִּחֻצָּה יִפְּלוּ לַנִּדְבָה בֵּין עֲצִים לַלְבוֹנָה קָרוֹב לַעֲצִים יִפְּלוּ לַעֲצִים לַלְבוֹנָה יִפְּלוּ לַלְבוֹנָה מִחֻצָּה לַמִּחֻצָּה יִפְּלוּ לַלְבוֹנָה בֵּין קִנִּין לַגּוֹזְלֵי עוֹלָה קָרוֹב לַקִּנִּין יִפְּלוּ לַקִּנִּין לַגּוֹזְלֵי עוֹלָה יִפְּלוּ לַגּוֹזְלֵי עוֹלָה מִחֻצָּה לַמִּחֻצָּה יִפְּלוּ לַגּוֹזְלֵי עוֹלָה בֵּין חוֹלִין לַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי קָרוֹב לַחוֹלִין יִפְּלוּ לַחוֹלִין לַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי יִפְּלוּ לַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי מִחֻצָּה לַמִּחֻצָּה יִפְּלוּ לַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי זֶה הַכֹּל הוֹלְכִין אַחֵר הַקָּרוֹב (לְהַקֵּל) מִחֻצָּה לַמִּחֻצָּה לְהַחֲמִיר:

^ב מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה לעולם מעשר בהר
הבית חולין בירושלים בשעת הרגל מעשר ובשאר כל
ימות השנה חולין:

^ג בשר שנמצא בעזרה איברין עולות וחתוכות חטאות
בירושלים זבחי שלמים זה וזה תעבר צורתו ויצא לבית
השריפה נמצא בגבולין אברין נבלות חתוכות מותרות
ובשעת הרגל שהבשר מרבה אף אברין מותרין:

^ד בהמה שנמצאת מירושלים ועד מגדל עדר וכמדתה
לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה
אומר הראוי לפסחים פסחים קדם לרגל שלשים יום:

^ה בראשונה היו ממשכנין את מוצאה עד שהוא מביא
נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו בית
דין שיהו נסכיה באין משל צבור:

^ו אמר רבי שמעון שבעה דברים התקינו בית דין וזה
אחד מהן גוי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה
נסכים קרבין משלו ואם לאו קרבין משל צבור וכן
גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים קרבין משלו
ואם לאו קרבין משל צבור ותנאי בית דין הוא על כהן
גדול שמת שתהא מנחתו קרבה משל צבור רבי יהודה
אומר משל יורשין ושלמה היתה קרבה:

י על המלח ועל העצים. שיהו הפהגים גאותים בהן. ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה. ועל הקנין הפסולות. שיהו באות משל צבור. רבי יוסי אומר המספק את הקנין. מספק את הפסולות:

פרק ח

כ כל הרוקין הנמצאין בירושלים טהורין. חוץ משל שוק העליון. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר בשאר ימות השנה. שבאמצע טמאין ושבצדדין טהורין. ובשעת הרגל. שבאמצע טהורין ושבצדדין טמאין. שמפני שהן מועטין. מסתלקין לצדדין:

ב כל הכלים הנמצאים בירושלים דרך ירידה לבית הטבילה טמאין. דרך עליה טהורין. שלא כדרך ירידתן עליתן. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר כלן טהורין. חוץ מן הסל. והמגריפה. והמריצה. והמיוחדין לקברות:

ג סכין שנמצאת בארבעה עשר. שוחט בה מיד. בשלשה עשר שונה ומטביל. וקופין בין בזה ובין בזה. שונה ומטביל. חל ארבעה עשר להיות בשבת. שוחט בה מיד. בחמשה עשר שוחט בה מיד. נמצאת קשורה לסכין. הרי זה פסבין:

ד פרכת שנטמאת בולד הטמאה. מטבילין אותה בפנים. ומכניסין אותה מיד. ואת שנטמאת באב הטמאה.

מִטְבִּילִין אוֹתָהּ בַּחוּץ וְשׁוֹטְחִין אוֹתָהּ בַּחֵיל (מִפְּנֵי שְׁצָרִיכָה הָעָרָב שְׁמֶשׁ) וְאִם הָיְתָה חֲדָשָׁה שׁוֹטְחִין אוֹתָהּ עַל גַּג הָאֶצְטָבָא כְּדִי שִׁירָאוּ הָעָם אֶת מְלֹאכְתָּהּ שֶׁהִיא נֹאָה:

ה' רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן הֶסְגֵּן פָּרַכְתָּ עֲבִיָּה טַפַּח וְעַל שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם נִימִין נִיָּאֲרָגְתָּ וְעַל כָּל נִימָא וְנִימָא אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים חוּטִין אַרְבָּה אַרְבַּעִים אִמָּה וְרַחֲבָה עֶשְׂרִים אִמָּה וּמִשְׁמוֹנִים וּשְׁתֵּים רִבּוֹא נַעֲשִׂית וּשְׁתֵּים עוֹשִׂין בְּכָל שָׁנָה וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת כֹּהֲנִים מִטְבִּילִין אוֹתָהּ:

י' בֶּשֶׁר קָדָשִׁי הַקֹּדֶשִׁים שֶׁנִּטְמָא בֵּין בָּאֵב הַטְּמֵאָה בֵּין בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים הַכֹּל יִשְׂרָף בְּפָנִים חוּץ מִשְׁנִטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בַּחוּץ וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַכֹּל יִשְׂרָף בַּחוּץ חוּץ מִמִּי שֶׁנִּטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בְּפָנִים:

י' רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֶת שֶׁנִּטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ יִשְׂרָף בַּחוּץ וְאֶת שֶׁנִּטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בֵּין בְּפָנִים וּבֵין בַּחוּץ יִשְׂרָף בְּפָנִים רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מְקוֹם טְמֵאָתוֹ שֶׁם שְׂרִיפְתּוֹ:

ח' אֲבָרֵי הַתָּמִיד נִתְּנִין מִחֲצִי כֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בַּמַּעֲרָב וְשֵׁל מוֹסְפִין נִתְּנִין מִחֲצִי כֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בַּמִּזְרָח וְשֵׁל רֹאשִׁי חֲדָשִׁים נִתְּנִין עַל כָּרֶכּוֹב הַמִּזְבֵּחַ מִלְּמַעְלָה הַשְּׁקָלִים

וְהַבְּכוֹרִים אֵין נוֹהֲגִין אֶלָּא בִּפְנֵי הַבַּיִת. אֲבָל מַעֲשֵׂר דָּגָן
וּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה וְהַבְּכוֹרוֹת נוֹהֲגִין בֵּין בִּפְנֵי הַבַּיִת בֵּין שְׁלֹא
בִּפְנֵי הַבַּיִת. הַמְּקַדֵּשׁ שְׁקָלִים וּבְכוֹרִים. הֵרִי זֶה קֹדֶשׁ רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר הָאוֹמֵר בְּכוֹרִים קֹדֶשׁ. אֵינָן קֹדֶשׁ: סליק

מסכת מגילה

פרק א

מגילה נקראת באחד עשר בשנים עשר בשלשה עשר בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות ולא יותר. ברכים המוקפין חומה מימות יהושע בן נון. קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות. קורין בארבעה עשר. אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה:

ב כיצד. חל (יום ארבעה עשר) להיות בשני. כפרים ועירות גדולות. קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בשלישי או ברביעי. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בחמישי. כפרים ועירות גדולות. קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות בשבת. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות ומקפות חומה. קורין בו ביום. חל להיות בשבת. כפרים ועירות גדולות. מקדימין וקורין ליום הכניסה. ומקפות חומה למחר. חל להיות אחר השבת. כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר:

ג אי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלגין. פחות מכאן הרי זה כפר. באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.

אָבֵל זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים. וְתִשְׁעָה בָּאָב. חֲגִיגָה וְהִקְהֵל.
מֵאַחֲרָיו וְלֹא מִקְדִּימָיו. אֵף עַל פִּי שְׁאֵמְרוּ מִקְדִּימָיו וְלֹא
מֵאַחֲרָיו. מִתָּרִין בְּהֶסְפֵּד וּבִתְעֵנִית וּמִתְנֻנּוֹת לְאַבְיוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי מָקוֹם שֶׁנִּכְנָסִין בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי.
אָבֵל מָקוֹם שֶׁאֵין נִכְנָסִין לֹא בְּשָׁנִי וְלֹא בַּחֲמִישִׁי. אֵין קוֹרִין
אוֹתָהּ אֶלָּא בְּזִמְנָה:

ד' קִרְאוּ אֶת הַמְּגִלָּה בְּאֶדְר הָרִאשׁוֹן וְנִתְעַבְרָה הַשָּׁנָה.
קוֹרִין אוֹתָהּ בְּאֶדְר הַשֵּׁנִי. אֵין בֵּין אֶדְר הָרִאשׁוֹן לְאֶדְר
הַשֵּׁנִי אֶלָּא קְרִיאַת הַמְּגִלָּה. וּמִתְנֻנּוֹת לְאַבְיוֹנִים:

ה' אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לְשִׁבְת אֶלָּא אֶכֶל נֶפֶש בְּלֶבֶד. אֵין בֵּין
שִׁבְת לְיוֹם הַכַּפּוֹרִים אֶלָּא שְׁזָה זְדוּנֹה בִּידֵי אָדָם. וְזֶה זְדוּנֹה
בְּכֶרֶת:

ו' אֵין בֵּין הַמֶּדֶר הַנָּאָה מִחֲבִירוֹ לְמֶדֶר מִמֶּנּוּ מֵאֶכֶל. אֶלָּא
דְּרִיסַת הָרֶגֶל וְכֻלִּים שֶׁאֵין עוֹשִׂין בָּהֶן אֶכֶל נֶפֶש. אֵין בֵּין
נְדָרִים לְנִדְבוֹת אֶלָּא שֶׁהַנְּדָרִים חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן. וְנִדְבוֹת
אֵינוֹ חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן:

ז' אֵין בֵּין זָב הָרוּאָה שְׁתֵּי רְאִיזוֹת לְרוּאָה שְׁלֹשׁ. אֶלָּא
קֶרְבֵּן. אֵין בֵּין מְצוּרַע מְסֻגָּר לְמְצוּרַע מְחֻלָּט. אֶלָּא פְּרִיעָה
וּפְרִימָה. אֵין בֵּין טָהוֹר מִתּוֹךְ הַסִּגְר לְטָהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלֵט.
אֶלָּא תְּגִלַּחַת וְצִפּוֹרִים:

ח אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית:

ט אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרבה בגדים אלא פר הבא על כל המצות אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה:

י אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים זה הפלל כל שהוא נדר ונדב קרב בבמה וכל שאינו לא נדר ולא נדב אינו קרב בבמה:

יא אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרוואה ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדושת שילה יש אחריה התר קדושת ירושלים אין אחריה התר:

פרק ב

הַקּוֹרֵא אֶת הַמַּגִּלָּה לְמַפְרֵעַ לֹא יֵצֵא. קִרְאָה עַל פֶּה.
קִרְאָה תִּרְגּוּם. בְּכָל לָשׁוֹן לֹא יֵצֵא. אֲבָל קוֹרִין
אוֹתָהּ לְלוֹעֲזוֹת בְּלִעְזָא וְהַלּוֹעִז שִׁשְׁמַע אֲשׁוּרִית יֵצֵא:

ב קִרְאָה סְרוּגִין וּמִתְנַמְנֵם יֵצֵא. הִיא כּוֹתֵבָה. דּוֹרְשָׁה.
וּמְגִיחָה. אִם כִּיּוֹן לָבוּ יֵצֵא. וְאִם לֹא לֹא יֵצֵא. הִיתָה
כְּתוּבָה בְּסֵם וּבִסְקִרָא וּבְקוּמוֹס וּבְקִנְקִנְתּוֹס. עַל הַנִּיָּר.
וְעַל הַדְּפִתְרָא. לֹא יֵצֵא. עַד שֶׁתֵּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית. עַל
הַסֵּפֶר וּבִדְיוֹ:

ג בֶּן עִיר שֶׁהֵלֵךְ לִכְרֹךְ. וּבֶן כְּרֹךְ שֶׁהֵלֵךְ לְעִיר. אִם עָתִיד
לְחַזֹּר לְמְקוֹמוֹ. קוֹרֵא כְּמְקוֹמוֹ. וְאִם לֹא קוֹרֵא עִמָּהוּן.
וּמֵהִיכָן קוֹרֵא אָדָם אֶת הַמַּגִּלָּה. וְיוֹצֵא בָּהּ יְדֵי חוֹבְתוֹ. רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר כֻּלָּה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מֵאִישׁ יְהוּדִי. רַבִּי יוֹסִי
אֹמֵר מֵאַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

ד הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְקִרְוֹת אֶת הַמַּגִּלָּה. חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטָה
וְקֶטֶן. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר בְּקֶטֶן. אִין קוֹרִין אֶת הַמַּגִּלָּה
וְלֹא מְלִין. וְלֹא טוֹבְלִין. וְלֹא מְזִין. וְכֵן שׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנָגֵד
יוֹם. לֹא תִטְבּוֹל עַד שֶׁתִּגָּן הַחֲמָה. וְכֵלֶן שֶׁעָשׂוּ מִשְׁעֵלָה
עֲמוּד הַשַּׁחַר כְּשֶׁר:

ה כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר לְקִרְיַאת הַמַּגִּלָּה. וְלִקְרִיַּאת הַהִלָּל.
וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר. וְלִנְטִילַת לִוְלָב. וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין.

וְלַמּוֹסָפִין וְלִדְּוֵי הַפָּרִים וְלִדְּוֵי הַמַּעֲשֹׂר וְלִדְּוֵי יוֹם
הַכַּפּוּרִים לְסִמִּיכָה לְשַׁחֲטָה לְתַנּוּפָה לְהַגְשָׁה לְקַמִּיצָה
וְלַהֲקַטְרָה לְמַלִּיקָה וְלַקְבָּלָה וְלַהֲזִיָּה וְלַהֲשַׁקּוֹת סוּטָה
לְעִרִיפַת הָעֵגְלָה וְלִטְהַרֵּת הַמְצוּרָע:

י כָּל הַלֵּילָה כָּשֶׁר לְקַצִּירַת הָעֵמֶר וְלַהֲקַטֵּר חֲלָבִים
וְאַבְרִים זֶה הַכֹּלָל כָּל דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּיּוֹם כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם
דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּלַּיְלָה כָּשֶׁר כָּל הַלֵּילָה:

פרק ג

בְּנֵי הָעִיר שֶׁמָּכְרוּ רְחוּבָה שֶׁל עִיר לֹקָחִין בְּדָמָיו בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹקָחִין תֵּיבָה תֵּיבָה לֹקָחִין
מִטְּפָחוֹת מִטְּפָחוֹת לֹקָחִין סְפָרִים סְפָרִים לֹקָחִין תּוֹרָה
אַבָּל אִם מָכְרוּ תּוֹרָה לֹא יִקְחוּ סְפָרִים סְפָרִים לֹא יִקְחוּ
מִטְּפָחוֹת מִטְּפָחוֹת לֹא יִקְחוּ תֵּיבָה תֵּיבָה לֹא יִקְחוּ בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹא יִקְחוּ אֶת הָרְחוּב וְכֵן בְּמוֹתְרֵיהֶן
אֵין מוֹכְרִין אֶת שֶׁל רַבִּים לְיַחֲיד מִפְּנֵי שְׁמוּרֵידִין אוֹתוֹ
מִקְדָּשָׁתוֹ דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה אָמְרוּ לוֹ אִם כֵּן אַף לֹא מַעֲרִיר
גְּדוּלָּה לְעִיר קִטְנָה:

ב אֵין מוֹכְרִין בֵּית הַכֶּנֶסֶת אֶלָּא עַל תְּנָאִי שְׂאֵם יִרְצוּ
יַחְזִירוּהוּ דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מוֹכְרִים אוֹתוֹ
מִמֶּכֶר עוֹלָם חוּץ מֵאַרְבָּעָה דְּבָרִים לְמִרְחֵץ וּלְבִרְסָקִי
וְלִטְבִּילָה וּלְבֵית הַמֵּיִם רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מוֹכְרִין אוֹתָהּ
לְשֵׁם חֲצֵר וְהַלּוּקָח מֵה שִׁירָצָה יַעֲשֶׂה:

א ועוד אמר רבי יהודה בית הכנסת שחרב אין מספידין בתוכו ואין מפשילים בתוכו חבלים ואין פורשין לתוכו מצודות ואין שוטחין על גג פירות ואין עושין אותו קפנדריא שנאמר והשמותי את מקדשיכם קדושתן אף כשהן שוממין עלו בו עשבים לא יתלוש מפני עגמת נפש:

ד ראש חדש אדר שחל להיות בשבת קורין בפרשת שקלים חל להיות בתוך השבת מקדימין לשעבר ומפסיקין לשבת אחרת בשניה זכור בשלישית פרה אדומה ברביעית החדש הזה לכם בחמישית חזרין לכסדרן לכל מפסיקין בראשי חודשים בחנכה ובפורים בתעניות ובמעמדות וביום הכפורים:

ה בפסח קורין בפרשת מועדות של תורת כהנים בעצרת שבועה שבעות בראש השנה בחדש השביעי באחד לחדש ביום הכפורים אחרי מות ביום טוב הראשון של חג קורין בפרשת מועדות שבתורת כהנים ובשאר ימות החג בקרבנות החג:

ו בחנכה בנשיאים בפורים ויבא עמלק בראשי חודשים ובראשי חודשיכם במעמדות במעשי בראשית בתעניות ברכות וקללות אין מפסיקין בקללות אלא אחד קורא את כלן בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין כסדרן ואין עולים להם מן החשבון שנאמר וידבר משה את

מוֹעֲדֵי י" אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִצּוֹתָן שִׁיהוּ קוֹרִין כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזִמְנֹו:

פרק ד

הַקּוֹרֵא אֶת הַמַּגִּלָּה. עוֹמֵד וְיוֹשֵׁב. קִרְאָה אֶחָד. קִרְאוּהָ
שְׁנַיִם יָצְאוּ. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לִבְרֹךְ יְבָרֵךְ. וְשֶׁלֹּא
לִבְרֹךְ לֹא יְבָרֵךְ. בְּשָׁנֵי וּבְחֻמֵּשֵׁי וּבְשִׁבְתַּת בְּמִנְחָה. קוֹרִין
שְׁלֹשָׁה. אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין
מִפְטִירִין בְּנִבְיָא. הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ
וּלְאַחֲרֶיהָ:

ב בְּרֵאשֵׁי הַחֲדָשִׁים. וּבַחֹלוֹל שֶׁל מוֹעֵד קוֹרִין אַרְבָּעָה. אֵין
פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין מִפְטִירִין בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֲרֶיהָ. זֶה
הַכָּלֵל. כָּל יוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ מוֹסֵף וְאֵינוֹ יוֹם טוֹב קוֹרִין אַרְבָּעָה.
בְּיוֹם טוֹב חֲמִשָּׁה. בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים שֵׁשָׁה. בְּשִׁבְתַּת שְׁבָעָה.
אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וּמִפְטִירִין בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֲרֶיהָ:

ג אֵין פּוֹרְסִין אֶת שְׁמַע. וְאֵין עוֹבְרִין לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְאֵין
נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶם. וְאֵין קוֹרִין בַּתּוֹרָה. וְאֵין מִפְטִירִין
בְּנִבְיָא. וְאֵין עוֹשִׂין מַעֲמָד וּמוֹשָׁב. וְאֵין אוֹמְרִים בִּרְכַּת
אַבְלִים. (וְתַנְחֻמֵּי אַבְלִים) וּבִרְכַּת חֲתָנִים. וְאֵין מְזַמְּנִין
בְּשֵׁם פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה. וּבִקְרָקְעוֹת תִּשְׁעָה וְכֹהֵן וְאָדָם
כִּיּוֹצֵא בָהֶן:

י הקורא בתורה. לא יפחות משלשה פסוקים. לא יקרא למתרגמן יותר מפסוק אחד. ובנביא שלשה. היו שלשתן שלש פרשיות קורין אחד אחד. מדלגין בנביא. ואין מדלגין בתורה. ועד כמה הוא מדלג. עד כדי שלא יפסוק המתרגמן:

ה המפטיר בנביא הוא פורס על שמע. והוא עובר לפני התיבה. והוא נושא את כפיו. ואם היה קטן. אביו או רבו עוברין על ידו:

י קטן קורא בתורה ומתרגם. אבל אינו פורס על שמע. ואינו עובר לפני התיבה. ואינו נושא את כפיו. פוחח פורס על שמע ומתרגם. אבל אינו קורא בתורה. ואינו עובר לפני התיבה. ואינו נושא את כפיו. סומא פורס על שמע ומתרגם. רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות מימיו. אינו פורס על שמע:

י כהן שיש בידיו מומין. לא ישא את כפיו. רבי יהודה אומר אף מי שהיו ידיו צבועות אסטים ופואה. לא ישא את כפיו. מפני שהעם מסתכלין בו:

ה האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין. אף בלבנים לא יעבור. בסנדל איני עובר. אף יחף לא יעבור. העושה תפלתו עגולה סכנה ואין בה מצוה. נתנה על מצחו או על פס ידו הרי זו דרך האפיקורוסות. צפה זהב ונתנה על בית אנקלי שלו. הרי זו דרך החיצונים:

ט האומר יברכוך טובים. הרי זו דרך האפיקורוסות. על
 קן צפור יגיעו רחמים. ועל טוב יזכר שמך. מודים מודים
 משתקין אותו. המכנה בעריות משתקין אותו. האומר
 מזרעך לא תתן להעביר למלך ומזרעך לא תתן לאעברה
 בארמיותא. משתקין אותו בגזיפה:

' מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר נקרא
 ומתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם. והשני
 נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים מעשה דוד ואמנון.
 לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה. ורבי
 יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר אין מפטירין בהודע את
 ירושלים: סליק